

STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY

NO. 02256

FRIHLING SHTROMEN

Ivan Sergeevich Turgenev

THE MAX PALEVSKY
YIDDISH LITERATURE COLLECTION

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschhorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified.

If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x153, or by email at digitallibrary@bikher.org

פריה לינג שמראמען.

— פון —

א. טורגעניעוו.

איבערזעצט

— פון —

לעאז קאברין.

פרייז 25 סענט.

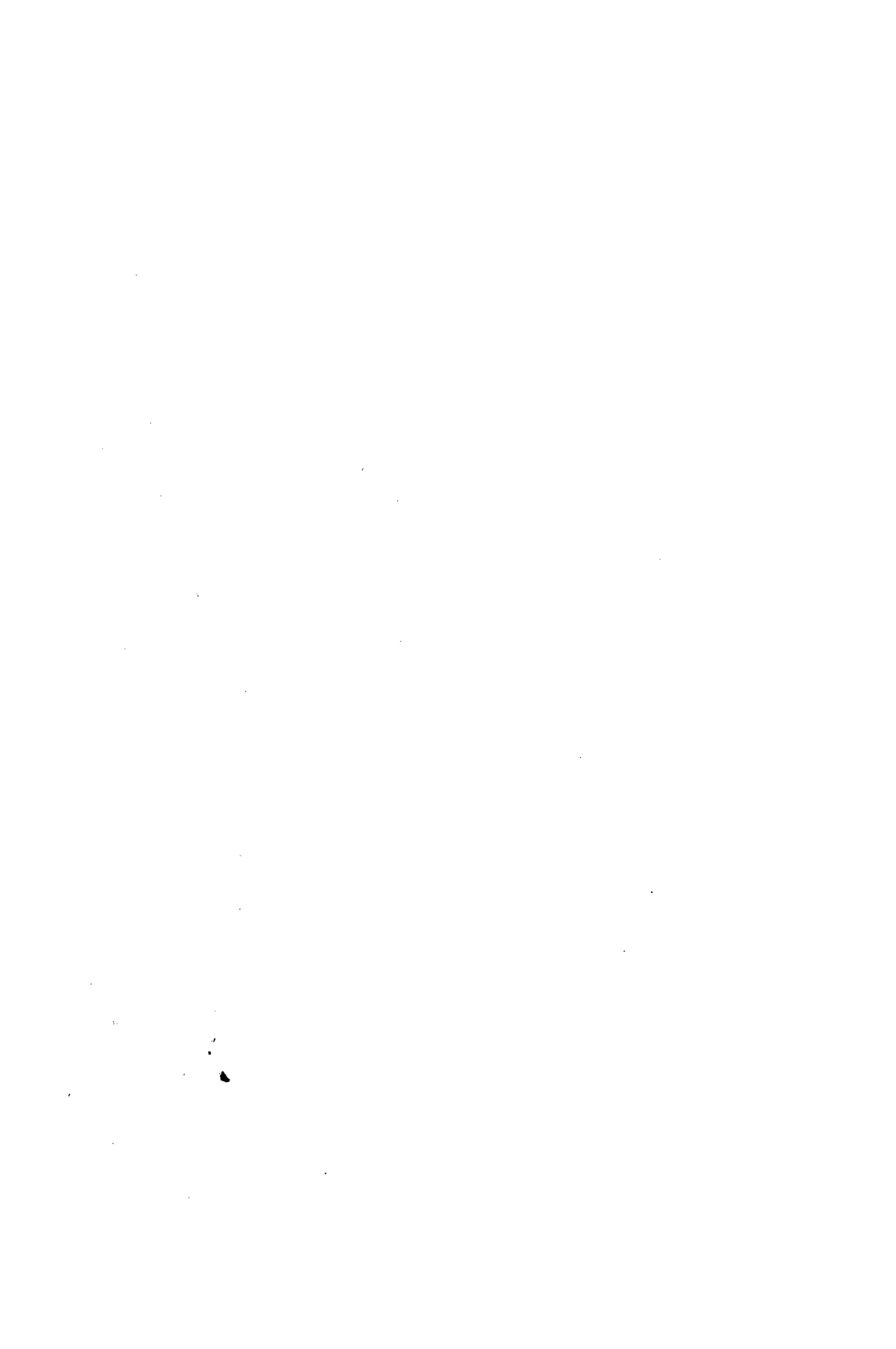
היברו פאבלישינג קאמפאני.

87-85-83 קאנאל סטריט ניו־ארק.

HEBREW PUBLISHING COMPANY,

83-85-87 Canal Street, New York.

1909

פריהלינג-שמר אמען.

א, פרעהליכע יאָהרען,

א, פרעהליכע טעג —

ווי פריהלינגס-שמראַמען

זייט איהר אַוועק!

(פון אַן אַלמען רוסישען ליעד.)

...ארום צוויי נאָך האַלבע נאַכט האָט ער זיך צוריקגע-
קעהרט אין זיין צימער. ער האָט אַוועקגעשיקט דעם דיענער,
וועלכער האָט פריהער אָנגעצונדען די ליכט, דאַן האָט ער זיך אַ
וואָרף געמאָן אויף אַ קרעסלאָך נעבען קאַמין און פערדעקט דעם
פנים מיט בידע הענד.

נאָך קיינמאָל האָט ער זיך ניט געפיהלט אַזוי מיעד און
צובראַכען — אי גייסטיג אי פּהיזיש.

דעם גאַנצען אבענד האָט ער פּערבראַכט אין דער געזעל-
שאפט פון אנגענעהמע פרויען און געבילדעטע מענער. אייניגע
פון די פרויען זיינען געווען שעהן, די מענער כמעט אלע האָבען
זיך אויסגעצייכענט מיט זייער קלוגשאפט און טאַלענטען, ער
אַליין האָט זיך אויך אויסגעצייכענט דעם אבענד מיט זיין אַני-
גענעהמען און גלענצענדען אַרט אונטערהאַלטען זיך... און דאָך
האָט ער נאָך קיינמאָל ניט געפיהלט אַזאַ שווערע מיעדקייט אין
זיין נשמה און זיין קערפּער, ווי אין דיעזען אבענד... די איר
בערדריסיגקייט פון'ם לעבען האָט איהם אַרומגעכאַפט מיט אַ
נוואַלדיגע מאַכט, האָט איהם אַרומגעכאַפט און געשטיקט...

וואָלט ער אינגער געווען, וואָלט ער זיך צרוויינט פאַר
בענקעניש, פאַר לאַנגווייליגקייט, פאַר ביטערקייט... אַ נאָגעני-
דיגע ברענענדיגע יאדעניש האָט געמוטשעט זיין נשמה... עט
זיָאָס שווערעס און עלענדעס איז איהם בעפאַלען פון אלע זיי

טען מיט א בייזער עקשנות, ווי א פינסטערע יעסין-נאכט, און
 ער האָט ניט געקענט אנטלויפען פון דער דאָזיגער פינסטערניש,
 האָט זיך ניט געקענט בעפרייען פון זיין אומעט, פון זיין בענ-
 קעניש, פון זיין לאַנגווייליגקייט און פערביטערטקייט....

פון שלאָפען האָט ער אפילו ניט געטראַכט; ער האָט גע-
 פיהלט, אז די נאָכט וועט ער שוין ניט קענען שלאָפען....

זיין נאָמען איז געווען דמיטרי פאולאָוויטש סאָנין און
 ער איז אַלט געווען צוויי און פונפציג יאָהר.

ער איז געזעסען דעם פנים איינגעגראָבען אין ביידע הענד
 און האָט געטראַכט לאַנגזאָם, מיער און צורייצט....

און געטראַכט האָט ער איצט וועגען דעם הכל הכלים פון'ם
 לעבען, וועגען די אונניטציגקייט און די פאַלשקייט פון אַלעס
 און אַלעמען אין דער וועלט... אַלע בילדער פון אַלע צייטען אין
 זיין לעבען האָבען זיך איצט דורכגעטראָגען פאר זיינע אויגען
 איינס נאָכ'ן אנדערען און קיין איינס פון זיי האָט קיין גנאָד
 ביי איהם איצט ניט געפונען... אומערדום דאָס זעלביגע פלאַץ
 לען מיט דער צונג, דאָס זעלביגע איבערגיסען פון לעדיגע אין
 פוסטע, דאָס זעלביגע וואַסער-שטויסען, דער זעלביגער האַלב בע-
 וואוסטער, האַלב אונבעוואוסטער זעלבסטבעטרוג, — אַלץ איינס
 מיט וואָס דאָס קינד זאָל זיך ניט שפיעלען, אבי עם איז צו-
 פריעדען און וויינט ניט, — ביז די עלטער בעפאַלט אונז פלור
 צים און מיט איהר צוזאמען די מורא פאר'ן טוידט... און נאָכ-
 דעם.... בוכז אין דעם שוואַרצען אָפּגרונד אַריין!...

גוט איז נאָך ווען דאָס לעבען שפיעלט זיך נאָך אָפּ אזוי!
 געוואוינליך אָבער קרענקען מיר זיך אָן גענוג, איידער מיר האָר
 בען זיך צושיידט מיט'ן לעבען... ווי דער ראָסט בעפאַלט דעם
 אייזען, אזוי בעפאַלען אונז געוועהנליך די ליידען און וועה-
 טאָגען פאר אונזער ענד....

ניט ווי א שטורמדיגער ים האָט זיך איהם דער ים פון'ם
 לעבען פאָרגעשטעלט און אויך ניט ווי די פאָעמען שילדערען
 איהם, — ניין! ער האָט זיך פאָרגעשטעלט דיעזען ים א גלאַץ

טען, א רזהיגען, אן אונבעוועגליכען און קלאָרען, דורכזיכטיגען ביוז'ן סאַמע דונקעלען דעק... ער אַליין זיצט זיך אין א קליין שיפעל און וויעגט זיך איבער'ן גלאַמען וואַסער און פון דאָרט, פון דעם דונקעלען אָפּגרונד, פון דעם דונקעלען דעק, קוקען אַרויס, עהנליך צו מורא'דיגרויסע פיש, שרעקליכע בעשעפע-נישען: אַלע אונגליקען פון'ם לעבען, אַלע קראַנקהייטען, פער-ביטערטקייט, אַרימקייט, בלינדקייט, משוגעת...

ער קוקט אַרונטער און זעהט: איינע פון די בעשעפעני-שען האָט אַרויסגעשוואומען פון דער פינסטערניש, הויבט זיך אויף העכער, העכער איבער'ן וואַסער, טרעט אַרויס אַלץ דייט-ליכער, אַלץ קלאָרער אין איהר שרעקליכער העסליכקייט... נאָך אַ וויילע און זי קעהט איבער זיין שיפעל מיט איהם צוזאַמען!... אָבער אַט טרעט זי אָפּ צוריק, לאָזט זיך אַרונטער אויף'ן דעק אין לייגט זיך דאָרט אַזעק, ליעגט זיך און בעוועגט קוים מיט איהרע שוויס-פּעדערען... אָבער דער ענטשיעדנער טאָג וועט קומען, מוז קומען, און זי וועט איהם איבערקעהרען מיט זיין שיפעל!...

סאַנין האָט אַ טרייסעל געטהאָן מיט'ן קאַפּ, איז אויפ'געשפרונגען פון דער קרעסלאָ, איז זיך אַ פּאָאָר מאָל דורכגעגאַנגען איבער'ן צימער, האָט זיך צוגעזעצט צום שרייב-טיש, האָט אַרויסגעשלאַפּט פון דאָרט די שובלאַדען איינעם נאָכ'ן אַנדערען און גענומען זיך ראַיען אין די פּאַפּיערען, אין די אַלמע בריעף, וואָס די גרעסטע צאָהל פון זיי זיינען געשריעבען פון פרויען... ער האָט אַליין ניט געוואוסט, צוליעב וואָס ער טהוט עס; ער האָט גאָר נישט געזוכט — ער האָט גור געוואָלט דורך וועלכע ניט-איז גלייכגילטיגע בעשעפטיגונג פּערטרייבען די שרעקליכע געדאַנקען, וואָס האָבען איהם געמוטשעט...

ער האָט אַרויסגענומען, ניט אויסקלייבענדיג, עטליכע בריעף. אין איינעם פון זיי איז געלעגען א פּערטריעקענטע בלום, וועלכע איז אַרומגעבונדען געווען מיט אן אָבעקראַכענער שטענגע — ער האָט אַ דריק געטהאָן מיט די אַקסעלען און אַ

זיס געטהאָן אויף דעם ברענענדיגען קאמין, האָט ער די בריעה
אַ וואָרף געטהאָן אָן אַ זייט, מסתמא קליבענדיג זיך צו פער
ברענען אָט די דאָזיגע אונניציגע אלטוואַרג....

האַסטיג האָבען זיך זיינע הענד געגראָבען דאָ אין איין שובֿ
לאָך, דאָ אין אַ צווייטען, פּלוצים האָט ער ברייט אויסגעגלאָצט
די אויגען און האָט זאָכט אַרויסגעשלעפט אַ קליין אַכטעקיג קעס
טעלע און האָט לאַנגזאַם פון איהם אַרונטערגענומען דאָס דע
קעל. אין דעם קעסטעלע איז געלעגען אַ צלם'5....

אייניגע מינוט איז ער געשטאַנען און האָט מיט פער-
וואונדערטע אויגען בעטראַכט דעם צלם'5, און פּלוצים האָט זיך
ביי איהם אַרויסגעריסען אַ פערשטיקט געשריי... אויף זיין
פנים האָט זיך אָפּגעמונקט אַי פרייד, אַי בערויערען. אַזאַ
אויסדרויק דריקט אַרויס אונזער פנים, בעת מיר בעגעגענען נאָך
אונגעריכטערהייט אַ מענשען, וועלכען מיר האָבען שוין לאַנג
פון די אויגען פערלאָרען און וועלכען מיר האָבען אַמאָל שטאַרק
ליעב געהאַט... דער מענש אַי, דאַכט זיך, דער זעלבער, ווי אין
די יונגע יאָהרען, און דאָך זעהען זיך אָן אויף איהם די עלטערע
יאָהרען....

סאַנין איז אויפגעשטאַנען און צוריקגעקעהרט זיך צום
קאַמין, האָט ער זיך וויעדער אַוועקגעזעצט אויף דער קרעסלאַ
און וויעדער צוגעדעקט דעם פנים מיט ביידע הענד....
„פאַרוואָס היינט? פאַרוואָס דוקא היינט?“ — האָט ער
מיט פערצווייפּלונג געטראַכט, און בילדער פון דער לאַנג פער-
שוואונדענער צייט האָבען אָפּגעלעבט אין זיין נשמה און זיך
גענועמן טראָגען פאַר זיינע אויגען... זיין יוגענד האָט פאַר-
איהם איצט אָפּגעלעבט, די פריהלינגס-שטראַמען פון זיין לע-
בע... ער האָט זיך דערמאַנט אָן פיעלעס, פיעלעס פון זיין
פערנאַנגענהייט, וואָס איז אַוועק און ניטאָ שוין מעהר....
אַט אויף וואָס ער האָט זיך איצט דערמאַנט:

ערשטער קאפיטעל.

דאָס איז געווען מיט דרייסיג יאָהר צוריק אין אַ שעהנעם
 זומערדיגען טאָג. סאַנין איז דאָן אַלס געווען 22 יאָהר און ער
 האָט זיך געפונען אין פראַנקפורט אויף זיין צוריקרייזע פון אי-
 טאַליען נאָך רוסלאַנד. און כאָטש ער איז געווען ניט קיין ריי-
 כער מאַן, דאָך האָט ער זיך געפיהלט אונאַבהענגיג, פאר קיין
 פאַמילע האָט ער ניט געדאַרפט זאָרגען. ניט לאַנג צוריק איז
 ביי איהם געשטאַרבען אַ ווייטער קרוב, וועלכער האָט איהם אי-
 בערנגעלאָזען אַ ירושה פון עמליכע טויערנדרובעל. דאָן האָט
 סאַנין בעשלאָסען צו מאַכען אַ רייזע אין אויסלאַנד. איידער
 ער טרעט אַרײַן אין דיענסט, האָט זיך איהם געוואָלט אַנזעהן
 די וועלט. איצט פאָהרענדיג צוריק פון דער רייזע, איז ביי
 איהם אין קעשענע פון דאָס גאַנצע געלד פערבליעבען פונקט
 אַזוי פיעל, וויפיעל עס איז נויטיג געווען זיך צו דערשלעפען ביי
 פעטערבורג.

אין יענער צייט זיינען אייזענבאַהנען געווען זעהר וועניג
 און דיא העררען טוריסטען פלעגען מוזען מאַכען זייערע רייזען
 אין דיליזשאַנסען. סאַנין האָט געמוזט וואַרטען אויף זיין דילי-
 זשאַנס עמליכע שעה. האָט ער זיך מיישב געווען, ער וועט
 דערווייל געהן אַנקוקען די שטאָדט פראַנקפורט. דאָס וועטער
 איז געווען שעהן. ער איז אַוועק שפאַצירען צום ברעג פון
 טייך מאַין, אַזוי איז ער אַרומגעגאַנגען אַ היבשע צייט, ביז עס
 האָט איהם גוט דערעסען. דאָן ארום זעקס פאַרנאַכט איז ער
 אַ מיעדער, אין גאַנצען בעדעקט מיט שטויב, אריינגעגאַנגען
 אין איינע פון די אַרימערע גאַסען פון פראַקפורט. די דאָזיגע
 גאַס האָט ער נאָכדעם אַ לאַנגע, לאַנגע צייט ניט געקענט פער-
 געסען....

אויף איינעם פון די הייזער פון דער דאָזיגער גאַס האָט ער

דערזעהען א שילד מיט דער אויפשריפט: „איטאליענישע קאָנדיטעריי פון דזשיאָוואַנני ראָזעללי.“

סאנין איז געווען דורשטיג, איז ער אהין אריין, טרינקען אַ גלאָז לעמאָנאָד. אָבער אין דעם ערשטען צימער, וואו אהינד מער א קאנטאָר איז געשטאַנען א שאפע מיט גלעזערנע סלאַיעס, אָנגעפילטע מיט פערשיעדענע צוקער־געבעקס. אין קאָנדיטעריי איז קיינער ניט געווען; נור א סארע קאַץ האָט זיך געזשמורעט און געוואָרטשעט אויף א געפלאַכטענעם שטוהל געדען פענסטער, שפיעלענדיג זיך מיט איהרע לאַפּקעס... אויפ'ן פּאָל איז געלעגען א רויטער קנויל וואָל און ער האָט העל געשימערט אונטער א קרומען שטראהל פון דער פערנעהענרער זון, וואָס האָט זיך אָפּגעטונקט אויף דער אנטקעגענדיגער פענסטער און לעבען קנויל איז געלעגען אן איבערגעקעהרטע געפלאַכטע טענע קערבעלע...

פון אַ הינטערשטען צימער האָט זיך געהערט א מאָדנער גערויש. סאנין איז א ווילע געשטאַנען ביין טיהר, דאַן האָט ער א געשריי געטהאָן:

— איז אימיצער דאָ?

אין דעם זעלבען אויגענבליק האָט זיך די טיהר פון דעם הינטערשטען צימער האַסטיג אויפגעעפענט און סאנין איז געבליבען שטעהן א פערוואונדעטער...

צווייטער קאַפיטעל.

אין דער קאָנדיטעריי איז אריינגעלאָפּען פערסאָפּעט א יונגע מיידעל מיט צושאַמענע, דונקעלע לאַקען איבער איהרע נאַקעטע פלייצעס און מיט אויסגעשטרעקטע נאַקעטע ארעמס. די מיידעל איז אלט געווען א יאָהר ניינצעהן. זי האָט דערזעהען סאניען'ען, האָט זי זיך א וואָרף געטהאָן צו איהם

און אָנגעכאַפט איהם פאר א האנד, האָט זי איהם גענומען שלעפען און ריידען אָהן אן אָטהעם: „גיכער, גיכער, אהער, ראטעוועט איהם!“

סאַנין אָבער האָט זיך ניט א ריהר געטהאָן פון אָרט, ניט ווייל ער האָט זי ניט געוואָלט פאַלגען, נור ווייל ער איז צומישט געוואָרען פון איהר שעהנקייט. ער איז געשטאַנען און געקוקט אויף איהר מיט גרויסע, אויסגעגלאַצטע אויגען... אין זיין גאַנץ לעבען האָט ער נאָך אזא שעהנהייט ניט געזעהן. זי האָט זיך וויעדער געווענדעט צו איהם און מיט אזא מין פערצווייפֿט־לונג אין קול, אין איהר בליק, אין דער קראמפפהאַפטער בעוועג־נונג פון איהר האַנד, וואָס זי האָט צוגעדריקט — צו איהר בלייכער באַק, אז ער האָט זיך א וואָרף געהאָן נאָך איהר אין דער אָפּענער טיהר פון דעם הינטערשטען חדר.

דאָרט אין צימער איז געלעגען, אויף אן אַלט־פריינקישער סאָפּע, אַ אינגעל א יאָהר פערצעהן אַלט. ער איז געווען ווייס, זעהר ווייס, ווי אַלטער מאַרמאָר. ער איז געווען עהנליך צו דער מיידעל, קענטיג, איהר ברודער. זיינע אויגען זיינען געווען צוגעמאַכט. דער שאַטען פון זיינע געדיכטע שוואַרצע האָאַר איז געפאַלען אויף זיין גלאַטען, ווי פערשטיינערטען שטערן און אויף זיינע אונבעוועגליכע שעהנע ברעמען. דורך די בלאָהע ליפען האָבען ארויסגעבליסטשעט די פערשצעמעטע צייהן. עס האָט זיך געדוכט, אז ער אָטהעמט ניט. איין האַנד איז אַראָפּ געהאַנגען פון זאָפּע אויפ'ן פּאָל, די צווייטע איז געווען ביי איהם פערוואָרפען איבער'ן קאַפּ. דער אינגעל איז געווען אָנג געטהאָן און פערשפיעלעט אויף אלע קנעפלאַך, די האַלז האָט איהם צוזאַמענגעצויגען אַ ענגער האַלזטוך.

דאָס מיידעל האָט זיך מיט א יאָמער אַ וואָרף געטהאָן צו איהם.

— ער איז טוידט, ער איז טוידט! — האָט זי אויסגע־שריען — נאָר וואָס איז ער דאָ געזעסען, האָט מיט מיר געד־רעדט און אויף איין מאָל פלוצים, איז ער אנדערגעפאלען און

דיהרט זיך ניט מעהר.... גאָט אין הימעל, שוין־זשע איז פאר
 איהם גאָר קיין הילף ניטאָ? און די מאַמע איז אויך אן דער־
 היים נטאָ!... פאנטאלעאנע, פאנטאלעאנע! וואו איז דער דאָך־
 טאָר? — האָט זי צוגעזעצט אויף איטאַליעניש — ביזטו גע־
 גאַנגען נאָך אַ דאָקטאָר?

— ניין, סיניאָרא, איך בין ביי איהם ניט געווען, אָבער
 איך האָב געשיקט לואיזע'ן — האָט געענטפערט אַ הייזער־ג
 שטימע הינטער'ן טהיר, און אין צימער איז אריין, הינקענדיג
 אויף קרומע פיס, אַ קליינער אַלטינקער אין אַ ליַל־ווען ראָקס
 מיט שוואַרצע קנעפּ, אַ הויכען, ווייסען האַלזטוך, קורצע הויזען
 און בלויע, וואָלענע זאַקען. זיין קליינינקער פנים'ל איז אַן
 גאַנצען געווען פערשוואונדען אונטער דער גרויסער קוטשמע
 גרויע, אייזען־פאַרביגע האָאַר. לאַנגע, צופאַטעלטע קאַלמאַ־
 נעס זיינען צוואוואָרפען געווען איבער אלע זייטען און האַכען
 איהם געגעבען די עהנליכקייט צו אַ כאַבלאַטער הוהן — דיעזע
 עהנליכקייט איז נאָך אויפפאַלענדער געוואָרען, ווען פון דער
 מאַסע געדיכטע גרויע האָאַר איז מעגליך געווען צו אונטער־
 שיידען די שפיציגע נאָז און די רונדע, געלע אויגען.

— לואיזע האָט יונגע פיס און קען שנעלער פון מיר
 לויפען — האָט פאָרטגעזעצט דער אַלמעטשקער אויף איטאַליע־
 ניש, הויבענדיג איינס נאָך דער אַנדערער זיינע קראַנקע, שוואַ־
 כע, אויסגעקרימטע פיס אין הויכע שיך מיט שנירלאַך; — איך
 קען ניט לויפען. אָט, דאָ האָב איך געבראַכט וואַסער.

— אָבער דערווייל קען דאָך עמיל נאָך שטאַרבען! —
 האָט אוי־געשריען די מיידעל און האָט אויסגעשטרעקט צו סאַ־
 ניל'ען איהרע הענד: — אַה, מיין הערר, קענט איהר איהם
 פיעליכט העלפען?

— מען דאַרף איהם עפענען אַן אָדער — דאָס איז אַ שלאַג־
 אַנפאַל — האָט בעמערקט דער אַלטיטשקער מיט'ן נאָמען פאַנ־
 טאַלעאַן.

כאָטש סאנין האָט גאָר ניט געוואוסט פון דאָקטאָריע, האָט

ער דאָך פּערשטאַנען, אז א פּערצעהן־יאָהריגער אינגעל קען קיין שלאָג־אנפאל ניט קריענען.

— דאָס איז נאָך אַן אונמאַכט — האָט ער זיך געווענדעט צו פּאַנטאַלעאָן'ען — האָט איהר בערשטלאַך ?
דער אַלטיטשקער האָט אויפגעהויבען זיין קאַפּ.
— וואָס ?

— בערשטלאַך, בערשטלאַך — האָט ווידערהאַלט סאַנין אויף דייטש און אויף פּראַנצויזיש — בערשטלאַך — האָט ער צוגעזעצט, מאַכענדיג א בעוועגונג מיט דער האַנד, ווי ער וואָלט געפּוצט זיין ראָס.

צום סוף האָט דער אַלטער פּערשטאַנען, וואָס ער מיינט.
— אָה, בערשטלאַך ! ספּאַצעטמעס ! — האָט ער עס גלייך איבערזעצט אויף איטאַליעניש — געוויס האָבען מיר בערשט־לאַך !

— ניט זיי אַהער ; מיר וועלען איהם אויסטהאַן דעם רעקעל און איהם גוט אויסרייבען.
— גוט, גוט. און וואַסער אויפ'ן קאַפּ דאַרף מען איהם ניט גיסען ?

— ניין ... שפּעטער ; געהט, בריונגט די בערשטלאַך.
פּאַנטעלעאָן האָט אַוועקגעשטעלט די פּלאַש אויף דר'ערד, איז אַרויסגעלאָפּען און באַלד איז ער צוריק אַרין מיט צוויי בערשטלאַך : איינע א קליידער־באַרשט און די צווייטע אַ האָאַר בערשטעל. איהם האָט בעגלייט א געקרויזטער פּודעל־הונד און דרעהענדיג שטאַרק מיט'ן עק, האָט ער נייגעריג אַרומ געקוקט דעם אַלטען, די מיידעל און סאַנין'ען, אזוי ווי ער וואָלט וועלען פרעגען, וואָס דאָ איז פאַר א טומעל ?
סאַנין האָט געשווינד אַראָבגעצויגען דעם רעקעל פון אינ־געל, האָט איהם אָבגעשפּיעלעט דעם קראַגען, פּערקאַטשעט די אַרבעל פון זיין העמד — און מיט אַלע קרעפּטען גענומען ריי־בען איהם די ברוסט און די הענד מיט דער בערשטעל. ניט מיט וועניגער חשק האָט פּאַנטאַלעאָן מיט דער אַנדערער האָאַר

בערשטעל געריבען זיינע שידך און הויזען. די מידעל האָט זיך
א וואָרף געטהאָן לעבען זאָפע אויף די קניע, האָט אַריינגעכאַפּט
דעם קאָפּ צווישען ביידע הענד און, ניט פּינטלענדיג אפּילו מיט
אַן אויג, האָט זי זיך אַיינגעגעסען אין דעם ברודער'ס פנים.
סאַנין האָט געריבען דעם גע'חלש'טען אינגעל, האָט גערי-
בען — און זיינע אויגען האָבען פּער'גנב'עט געקוקט אויף איהר,
האַבען געקוקט, און זיך ניט געקענט אַברייסען... נאָט אין הי-
מעל! זוי שעהן זי איז געווען! זוי שעהן!

דריטער קאַפיטעל.

זי האָט געהאַט אַן עטוואָס גרויסע, אָבער שעהנע אָדלער-
נאָז; איבער דער אויבערשטער ליפּ האָט זיך קויס-קוים געזעהן
אַ שאַטען פון טונקעלע הערעלאַך. דערפאַר אָבער האָט די מאַר-
טאָווע פאַרב פון איהר געזיכט געלויכטען, ווי אמת'ער עלפאַנט-
ביין און די שעהנע, געלאַקטע האָאָר האָבען אויף געהאַט אַ
מערקווירדיגען גלאַנץ... איבערהויפּט אָבער איהרע אויגען!
דונקעל-גרויע, מיט שוואַרצע רעמעלאַך אונטער די ברעמען,
וואונדערבאַרע, טריאומפּיהרענרע, בליסטשענדיגע אויגען —
אפילו יעצט, ווען שרעק און שמערץ האָבען זייער גלאַנץ פּער-
דונקעלט... און ניט ווילענדיג האָט זיך סאַנין דערמאַנט אויף
דער וואונדערבאַרער לאַנד, וואָס ער האָט נאָר וואָס פּערלאָזען...
אָבער, אפילו אין איטאַליען האָט ער אויף קיין מאָל ניט געזעהן
עטוואָס עהנליכעס! דאָס מידעל האָט געאַטהעמט זעלטען און
ניט רעגעלמעסיג: עס האָט אויסגעזעהען, ווי זי וואָלט יעדעס
מאָל געווארט, אז אַט-אַט וועט איהר ברודער אָנהויבען צו
אַטהעמען...

סאַנין האָט נאָך אַלץ איהם געריבען; איצט האָט ער שוין
געקוקט ניט אויף דער מידעל אליין. די אַריגינעלע פיגור פון

פאנטאלעאָן האָט אויך צוגעצויגען זיין אויפמערקזאמקייט. א פערמאטערטער, א פערסאָפּטער, אונטרשפרינגענדיג ביי יעדער בעוועגונג, האָט דער אלטעמטשקער נאָך אלץ ארומגעפיהרט מיט'ן בערשטעל און האָט אלע ווילע רחמנות'דיג געאַכצעט; די גרויסע קוטשמענעס צופאַטעלטע האָאַר, נאַסע פון שווייס, האָר בען זיך ארומגעוואָרפען פון איין זייט אויף דער אנדערער, אזוי ווי פייכטע וואָרצלען פון א מעכטיגען בוים...

— טהוט איהם כאָטש אויס די שטיוועל — האָט איהם סאָרנין געוואָלט זאָגען... אָבער דאָ האָט זיך דער הונד אוועקגע-שטעלט אויף די פאָדערשטע פיס און האָט שטאַרק גענומען בילען.

— טאַרטאַגליאַ — קאַנאַגליאַ! — האָט אַ געשריי געטהאָן דער אַלטער...

אין דעם זעלבען אויגענבליק איז דער מיידעל'ס פנים אין גאַנצען פּערוואַנדעלט געוואָרען. איהרע ברעמען האָבען זיך עט-וואָס אויפגעהויבען, די אויגען זיינען געוואָרען נאָך גרעסער און האָבען גענומען לויכטען פון פרייד...

סאָנין האָט זיך אַרומגעקוקט... אויפ'ן אינגעל'ס פנים איז אַרויסגעטרעטען א רויטע פאַרב; די ברעמען האָבען זיך שוואַך בעוועגט און די נאָזלעכער האָבען א צימער געטהאָן. ער האָט אַ ציה געטהאָן דעם אַטהעם צווישען די נאָך פּערשצעמעטע צייהן און האָט אַ זיפּז געטהאָן....

— עמיל! — האָט אויסגעשריען די יונגע מיידעל — מיין עמיליאָ!

און לאַנגזאַם, לאַנגזאַם האָט עמיל געעפּענט זיינע גרויסע, שוואַרצע אויגען. זיי האָבען נאָכגעקוקט טעמפּ, מוטנע, האָבען אָבער שוין געשמייכעלט; דערזעלבער שוואַכער שמייכעל האָט געשפּיעלט אויף זיינע בלאַסע ליפּען. דאָן האָט ער אַ ריהר געטהאָן מיט'ן האַנד, וואָס איז שלאָף אַראָבגעהאַנגען פון זאַפע, און האָט זי מיט אנשטרענגונג צוגעטראָגען צו דער ברוסט.

עמיליאָ, — האָט וויעדער אַרויסגערעדט די יונגע מיידעל

און האָט זיך אויפגעהויבען. איהר פנים האָט איצט געהאַט
אזא שאַרפען, לעבהאַפטען אויסדרוק, אז עס האָט זיך געדאַכט,
אז אָט, אָט ברעכט זי אויס אין א געלעכטער אָדער אין א
געוויין.

— עמיל? וואָס איז מיט עמיליאָן? — האָבען זיך גע-
הערט שטימען הינטער'ן טויר, און אין צימער איז אריין מיט
שנעלע טריט אַ שעהן געקליידעטע פרוי מיט זילבער-גרויע
האַָר און א דונקעלען פנים. נאָך איהר איז געגאַנגען אַן על-
טערער טאן און הינטער זיינע פלייצעס האָט זיך געזעהען דער
קאַפּ פון דער דיענסט-מיידעל.

די יונגע מיידעל האָט זיך אַ וואָרף געטהאָן זיי אנטקעגען.
— ער איז גערעכטעט, מאַמא, ער לעכט! — האָט זי אויס-
געשריען און האָט גערווען אַרומגענומען די פרוי און זי צונע-
דריקט צו זיך.

אַבער וואָס איז דאָ געשעהן? — האָט געפרעגט די מוטער
— איך קום צוריק פון גאַס... ערשט איך טרעה אָן לואיזען
מיט אַ דאָקטאָר.

די מיידעל האָט גענומען דערצעהלען, וואָס האָט פאַסירט
און דער דאָקטאָר איז דערווייל צוגעגאַנגען צום קראַנקען, וועל-
כער איז אלץ מעהר און מעהר געקומען צו זיך, האָט נאָך אלץ
געשמייכעלט, אזוי ווי ער וואָלט זיך שוין איצט געשעהמט פאַר-
דעם גאַנצען טאַראַראַם, וואָס ער האָט אומזיסט אָנגעמאַכט.

— ווי איך זעה, האָט איהר איהם איינגעריבען מיט
בערשטלאַך — האָט זיך דער דאָקטאָר געווענדעט צו סאַני'ען
און פאַנטאַלעאָנ'ען — זעהר גוט האָט איהר געטהאָן. דאָס איז
אַן אויסגעצייכענטער מיטעל. און אַצינד לאָמיר אַקאַרשט אַ
קוק טהאָן, וואָס נאָך פאַר אַ מיטלען מיר קענען אָנווענדען...
ער האָט אַ טאַפּ געטהאָן ביים אינגעל דעם פּולס.

— הם! ווייזט אַקאַרשט אייער צונג!

אַ בעזאָרגטע האָט זיך די מוטער איינגעבויען איבער איהר
זוהן. ער האָט נאָך גוטמוטהיגער אַ שמייכעל געטוהאָן, האָט

גויף איהר אָנגעשטעלט זיינע אויגען — און איז רייט געוואָרען...
 סאַנין האָט פּערשטאַנען, אז יעצט איז ער דאָ אן איב-
 ריגער און ער איז צוריק אריין אין קאָנדיטאָריי. ער האָט נאָך
 ניט צייט געהאַט אַרויפצולייגען די האַנד אויפ'ן קליאַמקע פֿון
 דער גאַס־טהיר, ווי די מיידעל איז וויעדער געשטאַנען פאַר
 איהם און האָט איהם אָבגעשטעלט.

— איהר געהט אַוועק? — האָט זי אָנגעהויבען און האָט
 איהם פריינדליך אַריינגעקוקט אין פנים — איך וועל אייך ניט
 אָבהאַלטען, אָבער איהר מוזט אומבעדינגט קומען צו אונז היינט
 ביינאַכט... מיר זיינען אייך אזוי דאַנקבאַר! איהר האָט מיין
 ברודער געראטעוועט... ווער ווייס, וואָס פון איהם וואָלט גע-
 וואָרען, ווען ניט איהר... מיר ווילען אייך זעהן נאָך אַמאָל. איך,
 די מאַמע... איהר מוזט מיר צוואַנגען צו קומען היינט ביינאַכט
 און זיך פּרעהען צוזאַמען מיט אונז...

— איך פּאָהר אָבער היינט אַוועק אין בערלין, — האָט סאַ-
 נין געזאָגט מיט אונזיכערקייט אין קול.

— עט, איהר וועט נאָך צייט האָבען — האָט פּרעהלאַך גע-
 ענטפּערט די יונגע מיידעל. — קומט אין א שעה ארום, טרינקען
 א טאַפּע שאַקאַלאַד. איהר זאָגט עס מיר צו? און יעצט מוז
 איך געהן צוריק צו מיין ברודער! איהר וועט דאָך קומען?

וואָס האָט סאַנין געזאָלט טהאָן?

— איך וועל קומען — האָט ער געזאָגט.

די שעהנע יונגע מיידעל האָט איהם א דריק געטהאָן די
 האַנד און איז שנעל פּערשוואַונדען. אין נעקסטען אויגענבליק
 איז סאַנין געווען אויפ'ן גאַס.

פיערטער קאַפיטעל.

ווען סאַנין האָט זיך אין אַנדערהאַלבען שעה צוריקגעקעהרט
 אין קאָנדיטאָריי, וואָס מען איהם דאָרט צוגענומען, ווי אן איר

גענעם מענשען. עמיליאַ איז געזעסען אויפ'ן זעלבען דיוואן, ווי פריהער; דער דאָקטאָר האָט פּערשריעבען א רעצעפט און האָט געהייסען זיין פּאַרויכטיג מיט דעם קראַנקען, וועלכער איז געווען גענויגט צו נערוועזע אָנפאַלען. עס פלעגט פריהער אויך טרעפען, אז עמיליאַ זאָל חלש'ען, קיין מאָל איז אָבער ניט גע'ווען אזוי שווער איהם צו דערמינטערען, ווי דיעזען מאָל. דאָך האָט דער דאָקטאָר ערקלעהרט, אז פון געפאהר איז ער יעצט אין גאַנצען אַרויס.

עמיל, ווי עס פאַסט זיך פאַר א קראַנקען, איז געווען אַז' געטהאָן אין א לאַנגען שלאָפּראַק, אויפ'ן האַלז האָט איהם די מוטער אָנגעטהאָן א בלויע וואָלענע טוך. ער אָבער האָט אויס'געזעהן פּריילאך, כמעט יום־טוב'דיג און די גאַנצע שטוב האָט איצט אויך געהאַט א יום־טוב'דיגען אויסזעהן. נעבען זאָפע אויפ'ן טיש, וואָס איז געווען בערעקט מיט אַ שנעע־ווייסען טישטוך, איז געשטאַנען אַ גרויסע פּאַרצעלייענע קאַן מיט שאַך קאַלאַד און האָט פּערשפּרייט אַרום אן אָנגענעהמען גערוך. אַרום זיינען געשטאַנען טעצלעך, פלעשער מיט סיראַפּ, ביסקוויר טען און אפילו פּרישע בלומען האָבען אויך ניט געפּעהלט. זעקס דינע וועקסענע ליכט האָבען געברענט אין צוויי אַלטימאָדישע זילבערנע לייכטער. פון איין זייט טיש איז געשטאַנען אַ גרויסע, ווייסע קרעסלאַ און סאַני'ען האָט מען אָבגעגעבען די'ע זען בכבוד'ען פּלאַץ.

אַלע איינוואָוינער פון קאָנדיטאָריי, מיט וועלכע ער איז היינט בעקאַנט געוואָרען, זיינען געווען אַנוועזענע, אריינרע'כענענדיג דעם פּודעל טאַרטאַגליאַ און אפילו די קאַץ. אַלע האָ'בען זיך געפּיהלט גוט אויפגעלייגט און זיינען געווען גליקליך; דער פּודעל האָט אַזש גענאָסען פון שמחה, נאָך די קאַץ האָט זיך ווי אימער גלייכנילטיג בעלעקט און געזשמורעט מיט די אויגען. סאַני האָט געמוזט ערקלעהרען, ווער ער איז, פון וואָנען ער קומט און ווי ער הייסט. און דערהערט, אז ער איז אַ רו'טישער, האָבען איהם בירדע פּרויען ערשטויגט אָנגעקוקט און

האָבען אַזש אַ געשריי געטהאָן פון איבערראַשונג; דאַן האָבען זיי ערקלעהרט, אז ער רעדט אויסגעצייכעט דייטש, דאָך אויב עס איז איהם אנגענעהמער, קען ער מיט זיי ריידען פראַנצויזיש, ווייל זיי ביידע, די מוטער מיט דער טאָכטער, פערשטעהען גוט די פראַנצויזישע שפראַך. סאַנין האָט גלייך אָנגענומען זייער פאָרשלאַג און האָט גענומען מיט זיי ריידען פראַנצויזיש. סאַנין! סאַנין! — די איטאַליענעריןס וואָלטען קיין מאָל ניט געגלויבט, אז אַ רוסישער נאָמען זאָל זיין אזוי גרינג אויס צוריידען. אויך זיין ערשטער נאָמען — דימיטרי — איז זיי זעהר געפעהלען געוואָרען.

און אזוי ריידענדיג איז אַריבער אַ שטונדע צייט. אַצונד־ האָבען די פרויען גענומען דערצעהלען סאַנין'ען פון זייער לעבען. גערעדט האָט אייגענטליך נאָך די מוטער. זי האָט איהם דער־צעהלט, אז איהר נאָמען איז — לעאָנאַראַ ראַזעללי. זי איז געבליעבען און אלמנה נאָך איהר מאַן, דושיאָנוואַנני באַטטיסטאַ ראַזעללי, וועלכער האָט זיך מיט פינה און צוואַנציג יאָהר צו־ריס בעזעצט אין פראַנקפורט און האָט געלעבט פון קאָנדי־טעריען; ער איז געקומען פון וויצשענצא און איז געווען אַ גוטער, ליבער מענש, ניט קוקענדיג אויף דעם, וואָס ער איז געווען אַן אויפברויזענדע נאַטור — און אַ רעפּובליקאַנער. פֿין דעם לאַנגען וואוינען אין דייטשלאַנד איז זי כמעט אין גאַנצען פערדייטשט געוואָרען. דערנאָך האָט זי צוגעזעצט, שאַקלענדיג דערביי טרויעריג מיט'ן קאַפּ, אז ביי איהר זיינען נאָך געבליע־בען אַט די טאָכטער און דער זוהן, דערביי האָט זי אָנגעוויזען אויף זיי מיט'ן פינגער. אז דער טאָכטער רופט מען דזשעמאַ און דעם זוהן — עמיליאַ; אז זיי ביידע זיינען זעהר גוטע, ליבערע, געהאַרכזאַמע קינדער, איבערהויפּט עמיליאַ....

— און אויך, מאַמאַ, בין ניט געהאַרכזאַם? — האָט זיך צו־לאַכט די טאָכטער.

— אַך דו, דו ביזט אויך אַ רעפּובליקאַנערין! — האָט גע־ענטפּערט די מוטער מיט אַ זיפּץ און האָט זיך גענומען ווייטער

דערצעהלען, אז די גשעפטען געהען איצט פיעל ערגער, ווי ווען דער מאן האָט געלעבט, אָבער פון דעסטוועגען איז אויך ניט צו פערזינדיגען, א לעבען מאכט מען, גאָט צו דאַנקען.

פינפמער קאפיטעל.

דזשעמא האָט זיך צוגעהערט צו דער מוטער'ס רייד — דאָ מיט א שמייכל און דאָ מיט א זיפן, דאָ האָט זי איהר א קלאַפ געטהאָן איבער'ן פלייצע און דאָ האָט זי איהר געסטרא-שעט מיט'ן פינגער; צייטענווייז האָט זי אויך געכאפט א קוק אויף סאַני'ען. אויפ'ן סוף איז זי אויפגעשטאַנען, האָט ארומגענומען און א קוש געטהאָן די מוטער אין האַלז.

אַצינד איז פאַנטעלעאָן אויך פאָרגעשטעלט געוואָרען פאַר סאַני'ען. ס'האָט זיך אַרויסגעווייעזען, אז ער איז א מאָל גע-ווען אַן אָפּעראַ זינגער, האָט אָבער שוין לאַנג, לאַנג אויפגעגע-בען זיין קאַריערע אַלס זינגער און האָט געלעבט ביי די ראָזעל-ליס האַלב אַלס הויזפריינד און האַלב אַלס בעדיענטער. ניט קוקענדיג אויף דעם, ווי ער איז שוין אַ לאַנגע צייט אין דייטש-לאַנד, האָט ער דאָך מעהר ווי עטליכע דייטשע זידעל-ווערטער זיך ניט אויסגעלערענט. און מיט „פּערפּלוקטאָ שפּיצבוּיאַ“ פלעגט ער טראַקטירען כמעט יעדען דייטשען, דערפאַר אָבער האָט ער גערעדט זעהר שעהן און ליטעראַריש אימאַליעניש.

עמיליאַ האָט זיך נאָך אַלץ געצערטעלט און געפיעסטשעט, ווי עס פאַסט פאַר א מענשען, וואָס איז אויפגעשטאַנען פון אַ קרענק. אין אַלגעמיין האָט מען געקענט בעמערקען, אז אַלע אין הויז גיעבען זעהר פיעל נאָך דיעזען פּערצערטעלטען אינ-געל. נאכדעם ווי ער האָט פּערשעהמט געדאַנקט סאַני'ען, האָט ער זיך אין גאַנצען אַריינגעטהאָן אין די געשמאַקע צוקער-געבעק און די פּערשיעדענע זאַפטען, וואָס זיינען געשמאַקען אויפ'ן טיש.

סאנין האָט זיך באַלד דערפיהלט אין ריעזען הויז, ווי ביי זיך אין דער היים. ער האָט געמוזט אויסטרינקען צוויי אויס-געצייכענטע גלעזער שאַקאָלאַד און עסען אַ גאַנצע מאַסע בויס-קוויטען. דזשעמאַ איז געזעסען נעבען איהם און אזוי גיך, ווי ער האָט נאָר אַראָבגעשלונגען איין ביסקוויט, האָט זי איהם שוין דערלאָנגט אַן אַנדערען, זיך אָבזאָגען איז נאָר קיין מעג-ליכקייט ניט געווען. די צייט איז געלאָפּען. סאנין האָט פיעל, פיעל געהאַט צו דערצעהלען פון רוסלאַנד, פון דעם לעבען דאָרט, פון די בויערן, דעם רוסישען קלימאַט און הויפטזעכליך פון די קאָזאַקען. ער האָט אויך גערעדט וועגען פעטער דעם גרויסען, וועגען די בעריהמטע גלאָקען און וועגען רוסישע ליעדער און איבערהויפט פון רוסישער מוזיק. ביידע פרויען האָבען גע-האַט אַקליינעם בעגריעה פון רוסלאַנד, פון דעם לעבען דאָרט און האָבען זיך צוגעהערט מיט גרויס אינטערעס. און דער-הערט וועגען ליעדער און מוזיק, האָבען זיי איהם געבעטען, ער זאָל זיי עפעס רוסישע פּאָרוינגען, און האָבען איהם אָנגע-וויזען אויף אַ קלייניקע פּיאַנאָ, וואָס איז געשטאַנען אין אַ ווינקעל פון צימער. ער האָט זיך לאָנג ניט געלאָזט בעטען און, אַליין זיך אַקאָמפּאָנירענדיג, האָט ער מיט אַ דינעם טענאָר געזונגען פרייהער: „סאַראַפּאַן“ און דערנאָך „פּאַ אַליצע מאַ-סטאַוואָי“. ביידע, אי די מאַמע, אי די שעהנע טאָכטער, האָבען זעהר געלויבט זיין שטימע און די מוזיק, נאָך מעהר אָבער זיי-נען זיי געווען ענטציקט פון דער ווייבקייט און דעם קלאַנג פון דער רוסישער שפּראַך.

יעצט האָט סאנין געבעטען, אז זיי זאָלען עפעס זינגען. זיי האָבען אויך ניט געמאַכט קיין שום צערעביאָניע און פרוי-לעאָנאַרע האָט זיך גלייך געזעצט ביין פּיאַנאָ און צוזאַמען מיט דער טאָכטער האָט זי געזונגען עטליכע דועטען. די מומער האָט אַ מאָל געהאַט זעהר אַ גוטע קאָנטראַלטאָ שטימע; דער טאָכטער'ס שטימע איז געווען שוואַך, אָבער אנגענעהם.

זעקסטער קאפיטעל.

אָבער ניט איהר שטימע, נאָר איהר אַליין האָט סאַנין בע-
וואונדערט. ער איז געזעסען אַ ביסעל פון ווייטען, האָט פון
דער זייט געקוקט אויף איהר און האָט געטראַכט, אז קיין פאַלמע
איז דער וועלט וואָלט זיך ניט געקענט פּערגלייכען אין גראַציער-
קייט און גלייכקייט מיט דזשעממא'ס פיגור. און ווען זי האָט
אין די ריהרענדע פּלעצער אויפגעהויבען די אויגען אין דער
הויך, האָט זיך סאַנין'ען געדאַכט, אז עס איז נאָר נישטאָ אזא
הימעל וואָס זאָל זיך עפענען פאַר דיזען בליק. אפילו דער אַל-
טער פּאַנטעלעאַן, וועלכער איז געשטאַנען אָנגעשפּאַרט מיט'ן
רוקען צו דער טהיר, מיט'ן קינבאַק און מויל בעהאַלטען אין זיין
ברייטען האַלזטוך, האָט אויך מיט דער מינע פון אַ קענער זיך
צוגעהערט צו איהר זינגען. ער, דער אַלטער פּאַנטעלעאַן, האָט
אויך מיט בעוואונדערונג בעטראַכט דעם פנים פון דער וואוינ-
דערשהנער מיידעל און ער האָט דאָך, דאַכט זיך, שוין גע-
דאַרפט זיין צוגעוואוינט צו איהר! און געענדיגט איהרע דר-
עטען מיט דער טאַכטער, האָט פרויע לעאָנאַרע בעמערקט, אז
עמיל האָט זעהר אַן אויסגעייצכענטע שטימע, אַ ריינער זיל-
בערנער גלעקעלע, אָבער ער איז יעצט אין אזוינע יאָהרען, ווען
די שטימע בייט זיך און איהם איז דערפאַר פּערווערט געוואָרען
צו זינגען. אָבער פּאַנטעלעאַן האָט יאָ געמענט לכבוד דעם
גאַסט זינגען עפעס פון זיינע אַלטע שטיקעלאַך.

פּאַנטעלעאַן האָט געמאַכט אַן אונצופריערענע מינע, האָט
זיך אָנגעכמורעט, האָט אַ פיהר געטהאָן מיט דער האַנד איבער
זיינע קומשטענעס און ערקלעהרט, אז ער האָט די אלע זאַכען
שוין לאָנג געוואָרפען, כאָטש עס איז ווירקליך געווען אַ צייט
אין זיין יוגענד, ווען ער האָט געקענט זינגען ניט אַבירווי, נאָר
טאַקי אויף אַן אמת, ער האָט זיך גערעכענט צו דער עפּאַכע,
ווען עס זיינען געווען גרויסע קלאַסישע זינגער, ניט אַזעלכע

פיסקונעם, ווי איצט... דאן, אז ער האָט געזונגען זיינס אַ שטיי קעלע, איז מען טאקע געלאָפּען פון אלע זייטען הערען, און עס איז געווען וואָס צו הערען... אז ער מיט דעם גרויסען טענאָר גארסיאָ האָבען געזונגען, פלעגט מען יענעם, דעם בעזויבערענדיגן דען גארסיאָ, מיט בלומען פּערוואַרפען און איהם אַליין, פּאָנטע־לעאָן רושיפּאטאַלאַ, האָט מען אויך איין מאָל דערלאָנגט אַ לאָרד בערדראַנג... דער אונשטערבליכער גארסיאָ האָט דאָן געד שפּיעלט אַטעלאָ און פּאָנטאַלעאָן האָט דאָן געהאַט דאָס גליק און די עהרע צו שפּיעלען יאָנאָ מיט איהם צוזאַמען... און ווען ער האָט געזונגען די הויפט־שטעלען אין דער אָפּעראַ, האָט דאָס נאַנצע טהעאַטער געציטערט, די ווענט האָבען זיך געטרייסעלט, אָבער אידן בין אויך ניט צוריקגעשטאַנען. אידן האָבן אויך נאָכ־געאַלטען.

און דאָ האָט פּאָנטאַלעאָן אָנגענומען אַ טראַגישע פּאָזע און מיט אַ ציטערענדער, הייזעריגער, בעגייסטערטער שטימע האָט ער גענומען זינגען זיין אמאָליגע ראָלע פון יאָנאָ. דאָס אָבער איז נאָך אַלץ נאָר נישט געגען גארטיאָס זינגען, ווען יענער גרויסער מייסטער פלעגט זיך צולאָזען אויף זיין קול־בעל און פלעגט נעהמען זינגען זיין בעריהמען... דאָ האָט פּאָנטאַלעאָן גענומען אויסזינגען עפעס אַ מיין געקרייזעלטען געד־זאַנג. אָבער ביי דער צעהנטער נאַמע האָט ער זיך פּאַראַדיקעט, האָט זיך צוהוסט און אַ מאַך געטהאָן מיט אַ האַנד, האָט ער זיך אָבעקעהרט און אַרויסגעבורטשעט:

— לאָזט מיך צופריעדען! פאַר וואָס מוטשעט איהר מיך? דושעממא איז אויפגעשפרונגען פון איהר שמוהל און פאַטשענדיג הויך אין די הענד, איז זי מיט אַ געשריי: „בראַוואָ, בראַוואָ!“ צוגעלאָפּען צום אַלטימשקען און האָט מיט ביידע הענד איהם פריינדליך געקלאַפּט איבער'ן פלייצע. איין עמיל נאָר האָט זיך אונבאַרמהערציג פּאַנאַדערגעלאַכט. הפנים, אז אין זיין עלטער פּערשטעהט מען ניט, וואָס איז אזוינס רחמנות.

סאנין האָט אויך געפרובט טרויסטען דעם אַלטען זינגער און האָט זאָגאר גענומען מיט איהם ריידען איטאַליעניש. דער אַלטער פּאַנטאַלעאָן אָבער האָט זיך ניט געלאָזט פּערריידען די צייהן. ער האָט נאָך טיעפער אריינגעדריקט דעם קינבאַק אין זיין האַלזטוף אַרײן, האָט געקוקט מיט זיינע ווייט־פּאַנאָדער־געפּענטע, אויסגעפּוטשעטע אויגען ביז ארום זיך און האָט איצט מעהר ווי אלע מאָל אויסגעזעהען ווי אַ בייזער פיינעל, ווי אַ וואָראָנע אָדער אַ יאַסט־רעב...

דאַן האָט זיך עמיל געווענדעט צו זיין שוועסטער און האָט איהר געזאָגט, אז אויב זי וויל פּערנעהמען דעם גאַסט, זאָל זי איהם פּאַרלעזען איינע פון מאַל'ס קאָמעדיעס, וועלכע זי קען אַזוי גוט לעזען. דזשעמאַ האָט זיך צולאַכט, האָט לייכט אַ קלאַפּ געטהאָן איהר ברודער איבער'ן האַנד און געזאָגט, אז נאָר איהם קען אַזוינס איינפאַלען. פון דעסטוועגען איז זי גלייך אַוועק אין איהר צימער און, אומקעהרענדיג זיך צוריק פון דאָרט מיט אַ קליין ביכעל אין האַנד, האָט זי זיך אַוועקגעזעצט ביין טיש נעבען לאָמפּ, האָט זיך אַרומגעקוקט, אויפגעהויבען דעם פינגער, ווי איינער זאָגט: — „אַצינד זאָל זיין שטייל!“ און גענומען לעזען.

זיבעטער קאַפיטעל

מאַלץ איז געווען אַ פּראַנקפורטער שרייבער פון די דריי־סיגער יאָהרען. אין זיינע קורצינקע, לייכטע קאָמעדיען, געשריעבען אין אַן איינפאַכער פּאָלקס־שפּראַך, האָט ער גאַנץ לעבעדיג, הגם ניט זעהר טיעף, בעשריעבען די פּראַנקפורטער כאַראַקטער־טיפּען. דזשעמאַ האָט ווירקליך אויסגעצייכענט געלעזען, כמעט ווי אַן אַסטריכער. זי האָט פּערשטאַנען, ווי אויסצודריקען יעדען כאַראַקטער בעזונדער אין מיט דער חליף פון

מימיק, וועלכע זי האָט גע'ירש'ענט צוזאמען מיט דער איטאַל-יענישער בלוט, האָט זי וואונדערבאר איבערגעגעבען די שטימע און דעם פנים פון אן אַלטער, צומישטער עובר-בטול'ניצע, אָרעד אַ ניט איבערגעשפיצטען בירגערמייסטער. יעדער מוסקול פון איהר פנים האָט זיך בעוועגט און זי האָט מיט זיי אויסגעדריקט אַלעס, וואָס זי האָט געוואָלט. דאָ האָט זי געדעהט מיט די נאָז, דאָ גענלאָצט מיט די אויגען און דאָ האָט זי נאָר רחמנות'-ריג געפּיסטשעט... אַליין האָט זי בעת'ן לעזען ניט געלאַכט; נאָר ווען איהרע צוהערער (אויסער פּאַנטאַלעאָן, ער איז גלייך אוועק, ווי ער האָט נאָר דעהערט מאַל'ס פּערפּלוקטען נאָמען), האָבען איהר אונטערבראַכען מיט אַ פּרייליכען און ברויזענדען געלעכער, דאן פּלעגט זי אוועקלייגען דאָס בוך אויפ'ן קניע און האָט אויך געלאַכט מיט אַ העל'קלינגענדען געלעכטער, און די שוואַרצע, געקרויזטע לאַקען איהרע האָבען זיך געטרייסעלט און האָבען ארומגעטאַנצט איבער'ן ווייסען האַלז. האָט דער גע-לעכטער אויפגעהערט, האָט זי גלייך אויפגעהויבען דעם בוך און, צוגעגעבען איהר פנים דעם נויטיגען אויסדרוק, האָט זי מיט דער גרעסטער ערנסטקייט וויעדער גענומען לעזען.

סאַנין האָט זיך ניט געקענט אָבּוואונדערען פון איהר: ווי איז דאָס מעגליך, אז איהר מערקווירדיג שעהנער פנים זאָל אויף איין מאָל ווערען דאָ אזוי קאָמיש, דאָ אזוי תּם'עוואטע און דאָ זאָנאר עטוואָס פּרעד? ווייניגער בעפריעדיגענד, ווי אלע איבע-ריגע, האָט דזשעמא געלעזען די ראָלען פון די יונגע פּער-ליעבטע, ס'איז קענטיג געווען, אז זי אַליין גלויבט ניט אין די אלע הויכע פּראזען, אין די שבועות און די טרעהרען פון די גע-ליעבטע, און דיעזע סצענען פּלעגט זי לעזען מיט אַ געוויסען הומאָר.

סאַנין האָט ניט בעמערקט, ווי דער אבענד איז אוועק — און ער האָט זיך נאָר דאן דערמאָנט אָן זיין ריזיע, ווען דער זי-גער האָט געשלאָגען צעהן... ער איז אויפגעשפּרונגען פון אַרמ, ווי אימיצער וואָלט איהם אַ ביס געטהאָן.

— וואָס איז מיט אייך ? — האָט געפרעגט פרוי לעאָנאַרע.
 — איך... איך האָב היינט געוואָלט אָבפּאַהרען קיין בערלין
 — און איך האָב שוין געדונגען א פּלאַץ אין אַ דיליזשאַנס.
 — און ווען געהט אָב דער דיליזשאַנס ?
 — אום האַלב עלף !
 — דאַן האָט איהר שוין פערשפּעטיגט — האָט בעמערקט
 דזשעממא : — בלייבט רוהיג זיצען, וואו איהר זייט... איך
 וועל אייך נאָך אַ ביסעל פּאַרלעזען.
 — איהר האָט דאָס גאַנצע געלד איינגעצאָהלט אין דילי-
 זשאַנס, אָדער איהר האָט נאָר געגעבען האַנדגעלד ? — האָט
 עטוואָס נייגעריג געפרעגט פרוי לעאָנאַרע.
 — דאָס גאַנצע ! — האָט געענטפּערט סאַנין מיט אַן איר
 מעדיגען טאָן.
 דזשעממא האָט אויף איהם א קוק געטהאָן און פּערזשמו-
 רעט די אויגען, דאַן האָט זי זיך צולאכט הויך אויפ'ן קול.
 די מוטער האָט זי אויסגעזידעלט :
 — ווי קענסטו לאַכען דערפון, וואָס דער יונגער הערר
 האָט גאַנץ אומזיסט זיין געלד אויסגעגעבען ?
 — עט, וואָס מאכט עס אויס ? — האָט גוטמוטהיג געענט-
 פּערט דזשעממא — ער וועט דערפון ניט ברלוח ווערען, און מיר
 וועלען זיך סטאַרען איהם צו טרייסטען. ווילט איהר א גלאַז
 לימאָנאַד ?
 סאַנין האָט אויסגעטרונקען דעם לימאָנאַד, דזשעממא האָט
 זיך וויעדער גענומען צום לעזען — און אַלעס איז וויעדער אוועק
 ווי געשמירט.
 דער זייגער האָט געשאַלגען צוועלף. סאַנין האָט זיך גע-
 נומן זעגענען.
 — אצינד האָט איהר געדארפט נאָך עטליכע טעג פּער-
 בלייבען אין פּראַנקפורט — האָט דזשעממא צו איהם געזאָגט :
 — וואָס האָט איהר זיך אזוי צו איילען ? אין קיין אַנדער
 שטאָדט וועט אייך ניט זיין פּרעהליכער, ווי דאָ.

זי איז אויף א וויילע אנשוויגען געוואָרען, דאָן האָט זי וויעדער געזאָגט:

— ווירקליך אין קיין אַנדער שטאָרט. און זי האָט אַ שמייכל געטהאָן.

סאַנין האָט גאָר ניט געענטפערט. ער האָט אַ טראַכט גע-טהאָן, אז ער איז געבראַכען, אז סיי ווי מוז ער דאָ בלייבען און שרייבען צו אַ פריינד אין בערלין, ער זאָל איהם שיקען געלד. ביז וואַנען דאָס געלד וועט קומען, מוז ער וואַרטען.

— בלייבט ווירקליך גאָר אַ געוויסע צייט — האָט פון איהר זייט געבעטען די פרוי לענגאַרע — מיר וועלען אייך דאָן בעקאַנט מאַכען מיט דזשעממא'ס חתן, מיט העררן קאַרל קלובער. ער האָט היינט ניט געקענט קומען, ווייל ער איז געווען זעהר פער-נומען ביי זיך אין קראַם... איהר האָט אודאי בעמערקט: דאָס איז דאָס גרעסטע טוף און זיידען-געשעפט אויף דער גאַנצער צייל שטראַסע. אַלזאָ דאָרט איז ער דער הויפט-פערקויפער. עס וועט איהם זעהר פּרעהען מיט אייך בעקאַנט צו ווערען. דיעזע שטיקעל נייעס האָט סאַנין'ען — גאָט אַליין ווייס פאַר וואָס — גאָר צומישט.

„אַ גליקליכער מענש איז דיעזער חתן!“ איז ווי אַ בליז דורכגעפלויען דורך זיין מוח אַ געדאַנט.

ער האָט אַ קוק געטהאָן אויף דזשעממא'ן און איהם האָט זיך געדוכט, אז ער האָט בעמערקט אַ שפּאַטישען אויסדרוק אין איהרע אויגען. ער האָט זיך גענומען זעגענען.
ביז מאָרגען? — ניט אמת, ביז מאָרגען? — האָט גע-פרעגט פרוי לענגאַרע.

— ביז מאָרגען! — האָט זיך אָבגערופען דזשעממא ניט מיט אַ פרעגנדיגען, גאָר מיט אַ גאַנץ בעשטיממען טאָן, אזוי ווי אַנדערש וואָלט גאָר ניט געקענט מעגליך זיין.
— גוט. ביז מאָרגען! האָט געזאָגט סאַנין.

אכטער קאפיטעל.

עמיל, פאנטאלעאָן און דער פודעל טארטאנליאָ האָבען איהם בעגלייט ביז'ן ראָג פון גאָס. דאָ האָט זיך פאנטאלעאָן מעהר ניט געקענט איינהאלטען און האָט אויסגעדרוקט זיין אונ־צופריעדענהייט איבער דושעממא'ס לעזען.

— ווי שעהמט זי זיך דאָס ניט? קרימט איבער, מאַכט נאָרישע הוויז, פיסטשעט, ווי אַ קאַריקאַטורע! זי האָט גע־דארפט פאָרשטעלען עטוואָס גרויסער, ערהאַבענעס, טראַגישעס און זי קרימט גאָר איבער פאַסקודנע דייטשקעס!... אויף אזאָ אופן קען איך דאָך אויך — מערץ, קערץ, שמערץ — האָט ער צוגעזעצט מיט אַ הייזערניגער שטימע, האָט אויסגעשמרעקט דעם פנים פאָראַויס און האָט אַ מאַך געטהאָן מיט'ן האַנד. טארטאנליאָ האָט אויף איהם גענומען בילען, און עמיל האָט זיך צולאַכט.

דער אַלטער האָט זיך ביזן אומגעקעהרט צו זיי מיט'ן רוקען און איז אוועק אהיים.

סאַנין האָט זיך צוריקגעקעהרט אין גאַסט־הויז, וואו ער האָט איבערגעלאָזט זיינע זאַכען, אין עפעס אַ מאָדנעם מוטע. די אַלע דייטש־פראַנצויזיש־איטאַליענישע געשפרעכען האָבען איהם נאָך געקלונגען אין די אויערען.

— זי איז אַ כלה! — האָט ער געשעפּטשעט ליגענדיג שוין אין בעט פון אַן אַרים מעבלירטען צימער, וואָס ער האָט געדונ־גען אין אַ גאַסט־הויז — און אַ שעהנהייט איז זי איינע אין דער וועלט... אָבער צו וואָס, צו וואָס בין איך געבליבען?

אויפ'ן צווייטען טאָג האָט ער אָבגעשיקט אַ בריעף צו זיין פריינד אין בערלין נאָך געלד.

אויף מאָרגען אין דער פריה — ער איז דאן נאָך ניט אין גאַנצען געווען אָנגעטהאָן — האָט איהם דער קעלנער געמעל־

דעם, אז צוויי העררען ווילען איהם זעהן. איינער פון זיי איז געווען עמיל; דער צווייטער, א הויכער, שטארקער יונגערמאן מיט זעהר א בכבוד'ען אויסזעהן, איז געווען הערר קארל קלובער, דזשעממא'ס הותן.

אין קיין געשעפט אין גאנץ פראנקפורט איז ניט געווען נאך אזא העפליכער, גוט ערצויגענער, אנגעזעהענער און ליער בענסווירדיגער ערשטער פריקאשציק, ווי דער דאָזיגער הערר קלובער איז געווען.

אָנגעטהאָן שעהן און עלענאנט מיט א האַלטונג פון ווירדע און עלעגאַנץ, האָט דיעזער יונגערמאן געדארפט ארויסרופען אכטונג צו זיך ביי זיינע רייכערע קונדען אויך. פון דעם ערשטן טען בליק אויף דעם דאָזיגען שעהנעם, זויבערען, עטוואָס שטרענגען און דאָך גוט ערצויגענעם יונגענמאן, האָט מען געדענקט זעהן אז ער איז געוואוינט צו פאָלגען אַן עלסטען אין שטרענג קאמאנדעווען מיט א ניעדריגערען.

הער קלובער האָט זיך זעהר העפליך פאָרגעשטעלט פאר סאַני'ען, דערביי האָט ער זיך אזוי ערעל פערבויגט, מיט אזא עניוּת צוגעדריקט א פּוּם צו א פּוּם, און אזוי העפליך צוגעדעקט מיט די אָפּזאצען פון זיינע שעהנע שיד, אז ניט ווילענדיג האָט מען געמוזט א טראכט טהאָן :

„ביי דעם דאָזיגען יונגענמאן זיינען אזוי ווי די וועש, אזוי די מאָראַלישע אייגענשאַפטען פון דעם ערשטען-סאַרט“...
ער האָט דערלאָנגט סאַני'ען זיין האַנד, און יעדער נאָגעל בעזונדער פון זיינע פינגער איז געווען א מייסטערשטיק אין זיין אַרט.

דאן האָט ער אין דעם אויסגעוועהלטעסטען דייטש, אין די שעהנסטע בראזען, בעדאָנט סאַני'ען פאר דער גרויסער דיענסט, וואָס ער האָט געכמען ארויסגעוויזען זיין כלה'ס קרובים. ער פון זיין זייט וועט זיין זעהר גליקליך, ווען ער וועט מיט עפעס קענען אָפּדיענען דעם אויסלענדישען העררן. סאַני'ען, ווי דער שטייגער איז, האָט געענטפערט, אז איהם

פרעהט זעהר די בעקאנטשאפט, אז דאָס וואָס ער האָט געטהאָן פאר זיינע קרובים, איז ניט ווערטה, אז מען זאָל גאָר פון דעם ריידען, און ער האָט געבעטען זיינע געסט זיצען...
 הערר קלובער האָט וויעדער בעדאנקט, האָט זיך פון העפֿ-

ליכקייט וועגען צוגעזעצט אזיף א שטוהל. באַלד אָבער האָט ער ערקלערט, אז צו זיין בעדויערען איז ער זעהר א פערנומענער מענש, און די צייט איז ביי איהם זעהר טהייער און אז — גע- שעפט איז פריהער פאר אלעמען... און, ווירקליך, ער איז טאקע באַלד וויעדער אויפגעשפרונגען, האָט געמאכט אַ פאָאָר טריט פאָראַויס און ערקלערט: אז ליידער קען ער מעהר ניט פער- בלייבען, אָבער אזוי ווי מאָרגען אין זונטאג, האָט ער צוזאמען מיט פרוי לענאָרע און פרויליין דושעממא בעשלאָסען צו מאַר כען א שפאָציער הינטער'ן שטאָרט און ער האָפט, אז סאָנן וועט זיך ניט ענטזאגען צו בעעהרען זייער געזעלשאַפט מיט זיין אנוועזענהייט.

סאָנן האָט זיך ניט ענטזאגט אַהם צו מאַכען דיזע עהרע, און הערר קלובער איז אוועק אנגענעהם סקריפענדיג מיט די נייע העכסט מאָדערנע שיך.

ניינטער קאָפימעל.

עמיל, וועלכער איז געשטאנען די גאַנצע צייט מיט'ן פנים צום פענסטער, האָט זיך אומגעקעהרט אזוי שנעל ווי זיין צו- קינפטיגער שוואָגער איז ארויס און רויט ווערענדיג, האָט ער געפרעגט, אויב ער קען נאָך אַ ביסעל פערברענגען ביי איהם.
 — מיר איז היינט אַ סך בעסער — האָט ער צוגעזעצט — אָבער דער דאָקטאָר האָט מיר פערבאָטען צו ארבייטען.
 — געוויס, געוויס קענט איהר בלייבען! איהר שטערט מיר ניט — האָט אויסגעשריען סאָנן, וועלכער איז, ווי אַן

אמת'ער רוסישער, גערן געווען זיך אָנצוכאפּען פאַר'ן ערשטען בעסטען תירוץ, אבי אליין זיך צו קענען ארויסדרעהען פון אר-בייטען.

עמיל האָט איהם בעדאַנקט און אין אַ גאַנץ קורצע צייט ארום האָט ער זיך דערפיהלט זעהר היימיש ביי סאַנין'ען. ער האָט אַרומגעקוקט אַלע זאַכען, האָט זיך אויף אַלעס נאָכגע-פרעגט, צו וואָס די אָדער יענע זאך נוצט, וואו מען האָט דאָס געקויפט און ווי דאָס ווערט געברויכט. דאָן האָט ער געהאַל-פען סאַנין'ען זיך ראַזירען און האָט דערביי בעמערקט, אז עס איז אַן עולה, וואָס ער לאָזט זיך ניט אָפּ קיין וואָנסעס; ער האָט איהם אויך דערצעהלט פיעל איינצעלהייטען וועגען זיין מוטער, דער שוועסטער, פאגטאלעאָן און אפילו וועגען דעם פּר-דעל טארטאגליא. די גאַנצע שעהמעוודיגקייט איז ביי עמיל'ן גלייך פערשוואונדען. מיט סאַנין'ען האָט ער זיך געפיהלט אזוי גוט אזוי אנגענעהם, אזוי ווי זיי וואָלטען געווען גוטע פריינד שוין פון לאַנג אָן. עס האָט ניט לאַנג געדויערט און ער האָט פערטרויט סאַנין'ען אַלע זיינע סודות. די מוטער, האָט ער דערצעהלט מיט וועהטאָג אין קול, וויל פון איהם מאַכען אַ גע-שעפטסמאַן און ער ווייס, ער איז זיכער, איז ער איז געבאָרען געוואָרען פאר דער קונסט, פאר דעם טהעאַטער. פון איהם מוז ארויסקומען אַ גרויסער מוזיקאַנט, אָדער זינגער אָדער שוישפיע-לער. פאגטאלעאָן זאָגט אויך דאָס זעלבע, אָבער הערר קלובער וויל ניט אַנדערש פון איהם מאַכען אַ געשעפטסמאַן, אַ הענדל-לער, און די מאמע האַלט מיט יענעם...

סאַנין האָט זיך דערווייל אָנגעטהאָן און האָט אָנגעשריע-בען אַ בריעף אין בערלין.

— אַצינד קומט, לאָמיר געהן צו אונז אהיים — האָט אויסגעשריען עמיל, ווען ער האָט דערועהן, אז סאַנין איז פערטיג געוואָרען מיט זיין ארבייט.

— יעצט איז נאָך צו פריה, — האָט בעמערקט סאַנין.
— דאָס מאַכט נאָר ניט אויס, — האָט עמיל געענטפערט,

זיך לאַסטשענדיג צו איהם : — קומט, מיר וועלען פריהער אַרײַך
 געהן אין פּאַָט־אַפּיס און דערנאָך אַהײַם. דזשעממא וועט זיך
 מיט אייך זעהר פּרעהען. איהר וועט בײַ אונז עסען פריה-
 שטיק... און אז איהר וועט וועלען זײַן אַ גוטינקער, וועט איהר
 מיט דער מאַמען רעדען וועגען מײַן צוקונפט...
 — נו, זאָל זײַן אזוי, קומט! — האָט געזאָגט סאַנין, און
 זײ זײַנען אַוועק.

צעהנטער קאַפּיטעל.

דזשעממא האָט זיך מיט איהם ווירקליך דערפּרעהט, און
 פרוי לענאַרע האָט איהם אויך אויפגענומען זעהר פּרײַנדליך :
 קענטיג געווען, אז פּאַריגען מאָל האָט ער אויף זײ אַ גוטען
 איינדרוק געמאַכט.

עמיל איז אַוועקגעלאָפּען, אום צו בעזאָרגען דעם פּריהר
 שטיק, נור פריהער האָט ער איינגערוימט סאַנין'ען אויפ'ן אויער:
 — איך בעט אייך, פּערגעסט נישט צו רײדען מיט זײ וועגען
 מיר!

— איך וועל נישט פּערגעסען — האָט סאַנין געענטפּערט.
 פרוי לענאַרע האָט זיך געפּיהלט נישט אין גאַנצען : דער קאַפּ
 האָט איהר וועה געטהאָן. זי איז געזעסען אין קרעסלאָ האַלב
 אָפּגעוואָרפּען און נישט אַ ריהר געטהאָן מיט קײַן אַבר.
 דזשעממא איז געווען אָנגעטהאָן אין אַ ברייטער געלער
 בלוזע, מיט אַ שוואַרצען לעדער־גאַרטעל אַרומגעכאַפּט בײַ דער
 טאַליע. זי האָט אויך אויסגעזעהען עטוואָס מיעד און בלייך :
 אַרום די אויגען האָט זי געהאַט דונקעלע רינגען, אָבער זײער
 גלאַנץ איז פון דעם נישט געשטערט געוואָרען און די בלייכקײַט
 האָט צוגעגעבען איהר קלאַסיש־שטרענגע געזיכט־צײגע עטוואָס
 געהײמיניספּאַלעס און מילדעס. וואָס סאַנין'ען האָט זיך יענעם

טאָג בעזונדערס אין די אויגען געוואָרפֿען — איז געווען די אונז
געוועהנליכע שעהנקייט פון איהרע הענט: ווען זי פלעגט זיי
אויפהויבען, אום צו פערשארען די דונקעלע, גלאַנציגע לאַקען
איהרע — דאָן האָט ער זיין בליק ניט געקענט אָפּרייסען פון
איהרע פינגער, לאַנגע און בייגיגע, אָפּגעטהיילט איינער פון'ם
אַנדערען, ווי ביי ראפּאעל'ס פּאָרנאָרינע.

אין דרויסען איז געווען זעהר הייס. נאָכ'ן פריהשטיק
האָט סאַנין געוואָלט אוועקגעהן, אָבער מען האָט איהם בעד
מערקט, אז אין אזא טאָג איז דאָס בעסטע צו זיצען אויף אַן
אַרט, און ער איז געבליעבען.

אין הינטערשטען חדר, וואו ער איז געזעסען מיט די צוויי
פרויען, איז געווען לופטיג; די פענסטער האָבען ארויסגעקוקט
אין א קליינעם גאַרטען, וועלכער איז פּערוואקסען געווען מיט
אקאציען. גאַנצע מענגעס ביהנען און אנדערע פליעגען האָבען
געשוזשעט און געזשומט אין די געדיכטע צווייגען, וועלכע זיי-
נען מיט גאָלדענע בלימעלעך בעשאַטען געווען. דאָס דאָזיגע
נאָכאַנאַנדיגע זשומען האָט זיך אריינגעריסען דורך די האַלב-
צונגעמאכטע לאָדען און די אַרונטערגעלאָזטע פּאָרהאַנגען אין
צימער און האָט דערצעהלט וועגען דער שטיקענדער היץ אין
דרויסען.

פונקט ווי נעכטען האָט סאַנין היינט אויך גערעדט זעהר
פיעל, אָבער ניט וועגען רוסלאַנד און ניט וועגען דעם לעבען אין
רוסלאַנד.

ער האָט גענומען ריידען וועגען עמיל'ן, זיין פּערשפרעכען
האָט ער געוואָלט האַלטען, האָט ער פּערפיהרט א געשפרעך ווע-
גען די גוטע און שלעכטע זייטען פון זיין א קינסטלער און א
געשעפטסמאַן.

עמיל איז דעמאָלט אין הויז ניט געווען. נאָך'ן פריהשטיק
האָט מען איהם גלייך אוועקגעשיקט צו הערר קלובער'ן אין גע-
שעפט, וואו ער האָט בוכהאַלטעריע געלערענט.
סאַנין האָט זיך גאָר ניט געוואונדערט, ווען פרוי לענאָרע

האָט ערקלעהרט, אז זי וויל בעסער, עמיל זאָל אַ נעשעפטסמאַן זיין; ער האָט זיך אָבער שטאַרק פּערוואונדערט, ווען די שעהנע דזשעממא האָט אויך דאָס זעלביגע ערקלעהרט.

— ווען מען איז א קינכטלער — און איבערהויפט אַ זינגער — האָט זי גערעדט, מאַכענדיג ענערניש מיט א האַנד: — מוז מען אונבעדינגט דעם ערשטען פּלאַץ פּערנעהמען! אפילו דער צווייטער פּלאַץ טויג ניט, און ווער ווייס, אויב מען וועט נאָך קענען אַמאָל דעם ערשטען פּלאַץ פּערנעהמען?

פּאַנטאַלעאָנאַ, וועלכער האָט אויך אנטהייל גענומען אין דעם דאָזיגען געשפּרעך, איז נאַטירליך געשטאַנען פאַר די קונסט. דעם אמת געזאָגט, זיינע ארגומענטען זיינען אפילו געווען נאַנץ שוואַך, אָבער פאַר די קונסט האָט ער זיך פאַרט איינגעשטעלט. — וואָס איז פון דיר געוואָרען? — האָט איהם פרוי לעך נאָרע א שטאָך געטהאָן. — דו ביזט דאָך אויך געווען עפעס א קינכטלער, אַ זינגער?

— איך האָב פיינדע געהאַט — האָט ער געענטפּערט, אין אָנגעבליאָזען זיך.

— און פון וואָנען ווייסטו, אז ביי עמיל'ן וועלען קיין פיינדע ניט זיין? — האָט פרוי לענאָרע געפרעגט.

— נו, מאַכט פון איהם אַ קרעמער! — האָט ער אויסגעשריען מיט פּערדרום — זיין פּאַטער דזשיאוואן באַפטיסטא וואָלט איהם שוין פאַר אַ קרעמער ניט געמאַכט, נאָטש ער איז געווען אַ בעקער!...

פרוי לענאָרע האָט עפעס וויעדער אויף דעם געענטפּערט, אָבער דער אַלטינקער האָט זי שוין מעהר ניט געוואָלט הערען, האָט נור וויעדער אויסגערעדט מיט אַ וועהטאָג: — אַך, ווען זיין פּאַטער, דיין מאַן, דזשיאוואן באַפטיסטא וואָלט געלעבט, אַך, ווען ער וואָלט געלעבט!...

און מיט דיעזע ווערטער איז ער פון צימער ארויס!

דאן האָט זיך דזשעממא אָפּגערוּפּען:

— ווען עמיל וואָלט געווען אַ פּאַטריאָט און וואָלט אַלע

זיינע קרעפטען געוואָלט אָפּגעבען פאַר די בעפּרייאַונג פּון איר טאַליען, — דאַן פאַר אזאַ הייליגע און גרויסע אידעע קען מען אויפאַפּערען מיט אַ זיכערע צוקונפּט, אָבער ניט פאַר די ביהנען און אז פּרוי לענאַרע האָט עס דערהערט, איז זי שטאַרק אויפּגערעגט געוואָרען: סטייטש, נאָך ווייניג, וואָס זי, דזשעממאַ אליין איז אַ רעפּובליקאַנערין, וויל זי נאָך דעם ברודער אייזע פּונ'ם וועג אַראָבפיהרען!

און זי האָט גענומען קרעכצען און אָכצען, די פּרוי לעַנאַרע, און דער קאָפּ האָט איהר נאָך מעהר אויפּגעריסען און זי האָט זיך גענומען קלאַגען, אַז דער קאָפּ פּלאַצט איהר.

דזשעממאַ האָט גלייך זיך פּערנומען מיט איהר, געבלאָזען איהר אויפ'ן שטערן, געריבען איהר די שלייפען מיט אַדעקאָלאָן, פּאַרויכטיג געקושט איהר די באַסען, אונטערגעלייגט איהר אַ קישעלע אונטער'ן קאָפּ, פּערבאַטען איהר צו ריידען און וויעדער, און וויעדער זי געקושט. דאַן האָט זי זיך אַ קעהר געטהאָן צו באַני'ען און גענומען איהם דערצעהלען אין אַ האַלב קאָמישען און האַלב ריהרענדען טאָן, וואָס פאַר אַ וואָוילע מאַמע זי האָט און וואָס פאַר אַ יעהנהייט זי איז אַמאָל געווען!

— וואָס רייד איך — האָט זי זיך אַ כאַפּ געטהאָן — „גע-זוען“. זי איז נאָך איצט אויך — רייצענד. זעהט נור איהרע אויגען, זעהט נור, קוקט זי אָן, מיין מאַמען! ...

זי האָט אַרויסגעכאַפּט אַ ווייס טיכעל פּון קעשענע און מיט איהם פּערדעקט איהר מאַמע'ס פנים. דאַן, אַראָבציהענדיג פּאַרויכטיג דאָס טיכעל פריהער פּון יענער'ס שטערן, נאָכדעם פּון יענער'ס ברעמען און אויגען, האָט זי יענער געבעטען, די אויגען צעפענען. און אז יענע האָט די אויגען געעפענט, האָט דזשעממאַ גרויסגעלאָזט אַ געשריי פּול מיט ענטציקונג: „ווי שעהן, וואָס פאַר אַ פּרעכטיגע אויגען!“ און האָט מיט פייער אַרומגעכאַפּט איהר מאַמען קושען.

אויפ'ן בוך האָט פּרוי לענאַרע ערקלעהרט, אז זי איז מיער.

דזשעממא האָט איהר גלייך אן עצה געגעבען, זי זאָל אַ דרעמעל באַפען אויף איהר קרעסלאַ.

—און כל זמן דו וועסט דרעמעלען, מאַמע — האָט זי געדערט מיט אַ ליעבען שמייכעל — וועל איך און דער רוסישער הערר זיין שטיל, זעהר שטיל, מאַמע, אָט ווי מייזעלעך... פרוי לענאַרע האָט געענטפערט מיט אַ קורצען שמייכעל, זאָט לייכט אַ זיפּץ געטהאָן און איינגעדערעמעלט.

דזשעממא האָט זיך געזעצט נעבען איהר אויף אַ פּוס־בענקעלע און מורא געהאַט מיט אַן אבר אַ ריהר צו טהאָן. מיט איין האַנד האָט זי אונטערנעהאַלטען די קישעלע, אויף וועלכער איהר מאַמע'ס קאַפּ האָט גרוהט, און מיט דער צווייטער האַט זי צייכענס געגעבען סאַני'ען, ווי נור ער האָט זיך געפרופּט אַריהר טהאָן, ער זאָל זיצען רוהיג.

און אויפ'ן סוף איז ער אויך געבליעבען זיצען, ווי פּערגליי ווערט, ניט אַ ריהר טהאָנדיג מיט קיין אבר. ווי אַ פּערל־כשוף'טער איז ער געזעסען, מיט אַ נשמה פול מיט בעגייס־טערונג פאר די רייצענדע מיידעל... דאָס גאַנצע ביז דער פּאַר איהם האָט איהם בע'כישוף'ט: דאָס האַלב דונקעלע צימער, די פּרייזשע בלומען אין גרינע גלעזער, די אַלטע דאַמע מיט די רוהיג צונויפגעלייגטע הענד און דעם מיעדען, אָבער פּריינדליכען פנים, וואָס האָט אָפּגעשלאָגען מיט אַ בעזונדערער ווייכקייט אויף דער שנעע־ווייסער קישען, און איבערהויפּט דזשעממא, די יונגע, וואַכענדע, פּריינדליכע, קלוגע, ריינע און ליעבן דזשעממא, מיט די דונקעלע, טיעפע און שטראַהלענדע אויגען... וואָס איז עס אַלעס? אַ חלום... אַ מעשה פון טויענד און איינאַכט...? און ער? ווי קומט ער אַהער?...?

עלפמער קאפימעל.

און פלוצים האָט זיך דערהערט דאָס קלינגען פון'ם טיהר-
גלעקעל. אַ קליינער פויערשער אינגעל אין אַ פעלצענער הימעל
און אַ רויטער וועסט איז אין קאָנדיטעריי אַרײַן.

ער איז געווען דער ערשטער קונד פאר'ן גאנצען טאָג.
די אלטע דאָמע האָט ווייטער געדערעמעלט. דזשעממא האָט
ניט געוואָגט איהר האַנד פון איהר מאַמע'ס צוקאָפענס אַוועק-
צונעהמען, מורא האָבענדיג זי אויפצואוועקען. האָט זי זיך
שטיל צו סאַני'ען געווענדעט:

— געהט איהר אַרײַן אַהין אָנשטאָט מיר.

סאַנין האָט זיך גלייך אויפגעהויבען פון אָרט און איז אויף
די שפיץ פינגער פון צימער אין די קאָנדיטעריי אַרײַן.

דאָס אינגעל האָט פערלאַנגט אַ פערטעל פונט לעקעכלאָך.

— וויפיעל זאָל איך ביי איהם נעהמען? — האָט סאַנין

ארויסגעשעפעצט דורך דער טיהר.

— זעקס קרייצער — האָט דזשעממא געענטפערט אויף מיט

אַ שעפעצן.

סאַנין האָט אָפגעווייגען פאר דעם אינגעל אַ פערטעל פונט
לעקעכלאָך. דאָן האָט ער אויפגעזוכט אַ שטיק פאפיער, פון דעם
אַ זעקעלע געמאַכט, אַרײַנגעלייגט אַהין די לעקעכלאָך, צוגע-
מאַכט דעם זעקעלע, אַרײַנגעטרויסעלט די לעקעכלאָך אין איהם,
געפרופט איהם בעסער צומאַכען און וויעדער איהם געשאַקעלט
און געטרויסעלט, ביו ער האָט איהם אויפ'ן סוף דעם אינגעל אין
די הענד דערלאַנגט און פון יענעם די געלד גענומען.

דאָס אינגעל האָט אויף איהם די אויגען אויסגעגלאָצט און
האָט פון פערוואַנדערונג דאָס הימעל אין די הענד געדערהט און
געקנייטשט. וועהרענד דזשעממא, צוזעהענדיג עס פון ווייטען,

אין צימער זיצענדיג, האָט מיט דער פרייער האַנד איהר מויל
פערשמעלט און געשטיקט זיך פון געלעכטער.
דאָס אינגעל איז ארויס, איז א צווייטער קונד אריין און א
דריטער...

— ווי עס שיינט, האָב איך א מול'דיגע האַנד — האָט סאַנין
א טראַכט געטהאָן.

דער צווייטער האָט געוואָלט א גלאָז מאַנדעל-מילך, דער דרי-
טער — א האַלב פונט קאָנפעקטען. סאַנין האָט זיי געגעבען.
דערביי האָט האָט ער אָנגעמאַכט א גאַנצען ליארם מיט די לע-
פעלאך און גלעזער.

און שפעטער ווען ער האָט אָפגעגעבען א רעכנונג פון זיין
לייזונג פאר דושעממא'ן, האָט זיך ארויסגעווייזען, אז פאר די
מאַנדעל מילך האָט ער צו ווייניג גענומען, דערפאר אָבער האָט
ער פאר די קאָנפעקטען מיט צוויי קרייצער מעהר גענומען.
דושעממא האָט פון איהם געלאַכט און זיך גערייצט מיט איהם.
און סאַנין? אין זיין גאַנצען לעבען איז ער ניט געווען אזוי
גליקליך ווי היינט. ער וואָלט זיין גאַנצען לעבען לאַנג אין
דער קאָנדיטעריי געשטאַנען און קאָנפעקטען און מאַנדעל-מילך
פערקויפט, אַבי צו זיין נאָהענט געבען דער שעהנער
דושעממא'ן....

פריי לעגאַרע האָט נאָך געשלאָפען. דושעממא איז צופרייער
דען געווען פון דעם.

— ווען די מאַמע שלאָפט זיך אויס, טהוט איהר ניט וועה
מעהר דער קאָפּ — האָט זי ארויסגעשעפּצעט.
סאַנין האָט אָנגעהויבען זי אויספרעגען מיט אן ערנסטער
מינע וועגען די פרייזען פון פערשיעדענע אַרטיקלען אין דער
קאָנדיטעריי און דושעממא איהם מיט אַזא ערנסטער מינע
געענטפערט און בעת דעם האָבען זיי ביידע אין האַרצען פּרעה-
לעך געלאַכט, אקוראַט ווי זיי וואָלטען אומיסנע א העכסט אמו-
זאַנטע קאָמעדיע געשפּיעלט.
פלוצים האָט אין דרויסען א שאַרמאַנקע גענומען שפּיעלען.

די שרייענדיגע און שניידענדיגע מענער האָבען אָפּגעהילכט
אין דער לופטען מיט א פייפען און קוויטשען. דושעממא האָט
א צימער געטהאָן.

— ער וועט די מאמע'ן אויפוועקען! — האָט זי אַרויסגע-
שעפּצט.

סאנין איז גלייך אַרויסגעלאָפּען אויפ'ן גאַס, האָט אַרייני-
גערוקט דעם מוזיקאַנט אין האַנד עטליכע קרייצער און איהם
געהייסען אוועקגעהן.

און ווען ער האָט זיך צוריקגעקעהרט אין צימער, האָט
איהם דושעממא בעדאַנקט מיט א רייצענדען שמייכל. דאן
האָט זי שטיל פאַר איהם גענומען זינגען א שטילע מעלאָדיע
און וועגען מוזיק מיט איהם גענומען ריידען. און אין א וויילע
אַרום פון פּאָעזיע און לייעבע...

און די אַלטע מאמע האָט אַלץ געשלאָפּען, זי האָט זאָגט
געבראָפּעט, און די גאָלדענע שטראַהלען פון דער זון האָבען זיך
דורך די פענכטער און פאַרהאַנגען אַריינגע'גנב'עט און האָבען
געשפּיעלט זיך, און געפינקעלט אויף דער פּאָדלאָגע, איבער די
מעבעל, איבער די בלומען און איבער דושעממא'ס קלייד...

צוועלפטער קאַפיטעל.

שפעטער איז זייער געשפרעך אוועק וועגען דעם בעוואוס-
טען שרייבער האָפּמאַן, וועלכער איז אין יענער צייט זעהר פּאָ-
פולער געווען.

דושעממא האָט ניט געהאַט קיין הויכע מיינונג וועגען יע-
נעם. אין איהרע אויגען איז ער צו לאַנגווייליג געווען. זיינע
פּאַנטאַסטיש-געבעלדיגע ערצעהלונגען זיינען פרעמד געבליעבען
איהר געזונדער נאַטור.

— דאָס זיינען אַלץ מעשיות פאַר קינדער! — האָט זי

ארויסגעזאָגט איהר מיינונג וועגען יענעם ערצהלונגען. נור איין ערצהלונג האָפּמאַן'ס איז איהר יא געפעלען געווען. דעם נאָמען פון יענער ערצהלונג האָט זי פּערגעסען. אייגענטליך איז איהר געפעלען געווען נור דער אָנפאַנג פון יענער ערצהלונג, דעם סוף האָט זי ניט געלעזען, צי זי האָט עס פּערגעסען, זי געדענקט ניט אויף געוויס.

עס האַנדעלט זיך דאָרט, אין יענער ערצהלונג הייסט עס, וועגען א יונגען־מאַן וואָס טרעפט זיך מיט א יונגער בילד־שעה נער מיידעל ערגעץ אין א קאָנדיטעריי, דאָכט זיך. די מיידעל איז בעגלייט פון א געהיימניספּולען, זאָנדערבאַרען, ביזען אַל־טען מאַן... דער יונגע־מאַן פּערליעבט זיך אין דער מיידעל פון דעם ערשטען בליק... זי קוקט אויף דעם יונגען־מאַן מיט אזוינע "חמנות"־דיגע אויגען, אַקוראַט ווי זי וואָלט זיך ביי איהם געבעטען, ער זאָל זי בעפרייען... ער געהט אויף אַ וויילע אַוועק און ווען ער קעהרט זיך צוריק, טרעפט ער שוין ניט מעהר אין דער קאָנדיטעריי ניט די מיידעל און ניט איהר בעגלייטער, דעם אַלמען; וואָרפט ער זיך זי זוכען, זוכט זי און זוכט און אויף יעדען שריט און טריט שטויסט ער זיך אָן אויף איהרע פּרישע שפּורען, יאָגט זיך נאָך איהר, ווערט ניט מיעד יאָגענדיג זיך נאָך איהר, קען זי אָבער מעהר ניט אָניאָגען... די שעהנהייט איז פּער־שוואַונדען פאַר איהם, פּערשוואַונדען אויף אייביג — און קיינ מאָל האָט ער ניט געקאָנט פּערגעסען איהר בעמענדיגען בליק, און אַ שווערער געדאַנק האָט איהם פון דעמאָלט אָן געמוטשעט: עס קען זיין, אז דאָס גליק פון זיין גאנץ לעבען האָט זיך פון זיינע הענד ארויסגעגליטשט...

עס איז גאנץ מעגליך, אז האָפּמאַן האָט די ערצהלונג אזוי ניט געענדיגט, נור אין דזשעמאַ'ס פּאַנטאַזיע האָט זי זיך און אָפּגעשפּיעגעלט.

— מיר דאָכט זיך — האָט זי גערעדט — אז אזוינע בעגע־גענישען און צושיידונגען טרעפען מיר אין לעבען פּיעל אָפּטער ווי מיר דענקען.

סאנין האָט אַ ווילע געשוויגען. דאָן האָט ער גענומען
ריידען וועגען... הערר קלובער'ן, איהר חתן... דאָס ערשטע מאָל,
וואָס ער האָט יענעם דערמאָנט, ביז איצט האָט ער וועגען יענעם
קין איינציגען מאָל ניט גערעדט.

דזשעממא האָט זיך פערטראַכט, גענומען בייסען דעם נאָך
געל פון איהר צייגע־פינגער און אָפגעקעהרט איהר קאָפּ.

דאָן האָט זי גענומען לויבען איהר חתן, דערמאָנט וועגען
זיין מאָרגענדיגען פּערגעניגענס טאור, האָט וויעדער שנעל אַ סוק
געטהאָן אויף סאנין'ען און איז פלוצים אַנשוויגען געוואָרען.
סאנין האָט זיך גענומען פיהלען אין אַ פערלעגענהייט און
ניט געוואואַכט, וועגען וואָס ווייטער צו ריידען.

אין דיעזער מינוט איז עמיל אַרײַן אין צימער מיט אַ ליאַרם
און האָט אויפגעוועקט זיין מאַמען... סאנין האָט זיך דערפרעהט
מיט זיין קומען.

פרוי לענאָראַ איז אויפגעשטאַנען פון קרעסלאָ. פאַנטאָ-
לעאָן איז אַרײַן און געמעלדעט, אז דער דינער איז פאַרטײַג.
דער הויז־פריינד, דער אמאָהליגער זינגער, דער בעדיענער, האָט
אויף אויסגעפילט דעם פלאַץ פון אַ קאָכער.

דרייצעהנטער קאַפיטעל.

נאָך'ן דינער איז סאנין ווייטער פערבליעבען. מען האָט
איהם וויעדער ניט אָפגעלאָזט מיט דעם אויסרייד, אז אין דרוי-
סען איז זעהר הייס... ווען די היץ איז אַ ביסעל אָפגעפאַלען,
האָט מען איהם פאָרגעשלאָגען אַ טאַשע קאַפּע צו טרינקען אין
נאָרטען אונטער'ן שאָמען פון די אַקאַציען. ער האָט איינגעוויר-
ליגט. ער האָט זיך געפיהלט אזוי גליקליך. דער איין־פאָד-
מיג שטילער און גלאַטער שטראָם פון'ם לעבען פערבאָרגט אין
זיינע טיעפעניסען גרויסע פריידען און פּערגעניגענס — און סאנין

האָט זיך צו זיי אָפּגעגעבען מיט זיין גאַנצער זעל, ניט ער-
וואָרטענדיג קיין בעזונדערעס פון דעם היינט און ניט טראַכט
טענדיג פון דעם נעכטען... איז עס אַליין שוין ניט אַ גרויס
גליק, צו פיהלען נעבען זיך אזוי נאָהענט אזא שעהנע, רייצענדע
מיידלע, ווי דזשעממא? באַלד וועט ער זיך צושיידען מיט
איהר און מסתמא אויף אייביג... דערוויילע אָבער איז ער נעבען
איהר און זי נעבען איהם, טראָגען זיך ביידע ווי אין איין שיפעל
איבער די לעבענס כוואַליעס — טאָ טראָג זיך, שיפעלע, טראָג
זיך, און איהר, וואָס זיצען אין איהר, פרעהט זיך, האָט הנאה
פון דעם מאַמענט און זייט גליקליך!...

און סאָנין איז טאַקי גליקליך געווען, און אלעס האָט זיך
איהם אויסגעוויזען אזוי שעהן, אזוי ליעב און אזוי רייצענד.
פרוי לענאָרע האָט איהם פאַרגעשלאָגען צו שפיעלען מיט
איהם אין קאָרטען און ער איז זעהר גליקליך געווען, וואָס זי
האָט ביי איהם געוואונען עטליכע קרייצער.

דאָן האָט עמיל געבעטען פאַנטאלעאָן'ען, ער זאָל וויזען,
וואָס פאַר אַ קונצען זייער הונט טארטאליע קען מאַכען. פאַני-
טאַלעאָן האָט איהם צוליעב געטהאָן און געוויזען, ווי „גע-
לערנט“ טארטאליע איז: דער הונט האָט איבער אַ שמעקען
געשפרונגען, האָט „גערעדט“, דאָס הייסט געבילט, מיט דער
נאָז גענאָסען, האָט די טהיר מיט דער מאָרדע צוגעמאַכט און
געבראַכט צו שלעפען פאַנטאלעאָן'ס אַלמען שוך.

אַלע האָבען זיך מיט דעם אַמוזירט, געלאַכט און געפרעהט
זיך, און סאָנין מעהר פון אַלעמען.

דזשעממא האָט געלאַכט נאָכאַנאַנד ליעב און שטיק, פון
אז איינגעהאַלטענעס קאָמישען קוויטשען בעגלייטעט, און דאָס
דאָזיגע קוויטשען האָט אזוי צונומען סאָנין'ען, אז ער וואָלט,
דאַכט זיך, איהר די גליעדער אויבגעקוישט!...

אויפ'ן סוף איז געוואָרען נאַכט. סאָנין'ען איז שווער גע-
ווען צו שיידען זיך מיט זיי, אָבער מען האָט דאָך געדאַרפט לאָז-
ען זיי שלאָפען אויף! ער האָט זיך עטליכע מאָל מיט יעדען

בעזונדער געזענענט, מיט עמיל'ן זאגאר זיך צוקושט, און וויעדער און אָבער זיי יעדען די הענד געדריקט, און וויעדער און אָבער זיי יעדען „ביז טאָרגען“ געזאָגט, און ענדליך איז ער אַהיים אַוועק און פאר זיינע אויגען האָט זיך געטראָגען דאָס בילד פון דער יונגער מיידעל, האָט זיך געטראָגען און דאָ געלאַכט צו איהם און דאָ געקוקט אויף איהם פערטראַכט און רוהיג, זאָגאר אַמאָל גלייכגילטיג, אָבער אימער, אימער שעהן און רייצענד.... איהרע אויגען, דאָ ברייט געעפענט, שטראַהלענדיג אין פּרעהליך, ווי דער יונגער פּרייהלינג־טאָג, און דאָ האַלב פּער שלייערט פון די לאַנגע ווימפּערן, טיעף און דונקעל, ווי די נאַכט, האָבען געשוועבט פאַר איהם, האָבען פּערפּאָלנט איהם און די גאַנצע וועלט פאַר איהם פּערשלייערט.... וועגען הערר קלובער'ן האָט ער איצט אויך ניט אַ טראַכט געטראָגן....

פיערצעהנטער קאַפיטעל.

עס איז שוין צייט מיר זאָלען אַ פאַר ווערטער זאָגען וועגען סאַני'ען אויך.
ערשטענס, ער איז געווען גאָר ניט קיין מיאוס'ער יונגער-מאַן. הויך און שלאַנק מיט אנגענעהמע, הגם עטוואָס ניט רע-געלמעסיגע, געזיכטסצייגע, פריינדליכע בלויע אויגען, העל-בלאָג-דע האַאר און אַ פנים בלוט און מילך. אָבער דאָס וואָס איז אַם מעהרסטען אין איהם אנגענעהם געווען, איז דער אויסדרוק אויף זיין פנים — אַ גוטמוטהיג־פּרעהליכער, אַן אויפריכטיגער און פּערטרויאונגספּולער, הגם אויפ'ן ערשטען בליק עטוואָס אַ נאַרישער אויסדרוק, אָן וועלכען מען האָט אַמאָליגע יאָהרען גע-קענט דערקענען די קינדער פון די רוסישע פּריצים. אין גאַנג האָט ער זיך עטוואָס געשלאַפּט. זיין קול איז געווען אַ הייזע-

דינגליכער, זיין שמויכעל ווי ביי א קינד, ענדליך, פריש און גע-
זונד, און ווייך, ווייך, ווייך — אָט איז ער פאר אייך אין גאנ-
צען. פון קיינע אונרוהיגע געפיהלען און געדאנקען, וואָס האָבען
אין יענער צייט געמוטשעט די בעסטע טהייל פון דער רוסישער
ינגער, האָט ער ניט געוואוסט.

* * *

אויף מאָרגען אין דער פריה, ווען סאָנין איז נאָך אין בעט
געלעגען, איז עמיל, אָנגעפורערט און אויסגעפוצט מעשה פראַנט,
מיט א שטאַק אין האַנד, אַריינגעפלויען צו איהם אין צימער
און איהם ערקלערט אין איין אָטהעם, אז הערר קלובער וועט
באַלד דאָ זיין מיט'ן וואָגען, אז דאָס וועטער אין דרויסען איז
זעהר שעהן, אז זיין מאַמע וועט ניט פאָהרען מיט זיי, ווייל דער
קאַפ טהוט איהר וויעדער וועה, און דערפאר מוז ער, סאָנין, זיך
אונטעראַיילען.

און ווירקליך, אין א וויילע אַרום איז הערר קלובער טאַקי
געקומען. סאָנין האָט זיך דאָן נאָך געהאַלטען אין אָנטהאַן.
ער האָט זיך זעהר פריינדליך פערנייגט פאַר סאָנין'ען און, זאָ-
גענדיג, אז ער, סאָנין, דאַרף זיך ניט איילען, האָט ער זיך פאָר-
זיכטיג אַניעדערגעזעצט אויף א שטוהל און אוועקגעלעגט זיין
הוט אויף די קניע מעשה דזשענטעלמען.

ער איז געווען שטאַרק אָנגעפורערט און אָנגעפארפיומירט
און ביי יעדער בעוועגונג זיינע, האָבען פון איהם א שטראָם גע-
טהאָן שטאַרקע ריחות.

ער איז געקומען אַהער אין אן אָפענעם וואָגען, געשפאַנט
מיט צוויי שטאַרקע גרויסע פערד.

אין א פערטעל שטונדע אַרום איז דער דאָזיגער וואָגען מיט
סאָנין, קלובער און עמיל אויף איהם, צוגעפאָהרען צו דער קאָנ-
דיטעריי.

פרוי לענגאַרע האָט פאַר קיין פאַל ניט געוואָלט פאָהרען
מיט זיי. דזשעמאַ האָט געוואָלט נעבען איהר מוטער בלייבען,
אַבער פרוי לענגאַרע האָט מיט געוואָלד זי געצוואונגען צו פאָהרען.

— איך דארף קיינעם ניט — האָט די אַלטע דאַמע זי פער-
זיכערט — איך וועל זיך צולייגען שלאָפּען. איך וואָלט פאָנ-
טאַלעאָן'ען מיט אייך אויך געשיקט, אָבער עס מוז דאָך אימיצער
אין געשעפט בלייבען.
— מעגען מיר דעם הונט אויך מיטנעהמען, מאַמאָ ? —
האָט עמיל געפרעגט.

— געוויס מעגט איהר — האָט פרוי לענאָרע געענטפערט.
טאַרטאַגליע איז פרעהליך ארויפגעשפרונגען אויף די קאָז-
לעס פון וואָגען, האָט זיך בהרהבה'דיג אויסגעצויגען אויפ'ן בויך
און זיך גענומען בעלעקען. עס איז קענטיג געווען, אז אזוינע
ארויספאָהרונגען זיינען פאר איהם קיין נייעס ניט געווען.
דזשעממא האָט אויפ'ן קאָפּ אַ גרויסען שטרויענעם הוט גע-
טראָגען מיט אַ ברויענעם באַנד. דער הוט איז אין פאַרענט
געווען אויסגעבויגט אזוי, אז ער האָט פערשטעלט כמעט איהר
נאַכצען געזיכט פון דער זונן. פון אונטער איהם האָבען אַרויס-
געקוקט איהרע ראַזעווע ליפעלאַך, וועלכע זיינען פריש און בלי-
הענד געווען, ווי די צאַרטע בלעטער פון אַ ראַזע, וועהרענד איהר
רע צייהן, ריין און ווייס, ווי פון אַ קינד, האָבען ארויסגע-
בלישצעט אונשולדיג און פער'גנב'עט.
זי האָט זיך געזעצט אין וואָגען נעבען סאַני'ען, קלובער
און עמיל געגען איהר.

ביים פענסטער האָט זיך בעוועזען פרוי לענאָרע'ס בליי-
כער פנים, דזשעממא האָט צו איהר מיט'ן טיכעל אַ מאַך גע-
טהאָן, און די פערר מיט'ן וואָגען האָבען זיך אוועקעטראָגען....

פּופּצעהנמער קאַפּיטעל.

כאָדען איז אַ קליין שטעדטעל, אַ האַלבע שטונדע ריזע פון
פראַנקפורט. עס ליעגט אין אַ רייצענדען געגענד און איז בע-

ריהמט מיט זיינע מינעראל-וואסער. די פראנקפורטער פאָהרען אַהין פון פערנניגען וועגען.

דער וועג פון פראנקפורט צו סאָרען לויפט פאזע טייך מאין, צווישען בויער פון ביידע זייטען.

וועהרענדר דער וואָגען האָט זיך געטראָגען איבער'ן שאסע, האָט סאנין פער'גנב'עט געקוקט אויף דזשעממא'ן אום צו זע-הען, ווי אזוי זי פעהאלט זיך געגען איהר חתן. דאָס איז גע-ווען דאָס ערשטע מאָל, וואָס ער האָט זיי צוואמען געזעהן.

זי האָט זיך געהאלטען געגען איהר חתן איינפאך און דר-היג, אָבער עטוואָס איינגעהאלטענער און ערנסטער, ווי געוועהנ-ליך. און ער, הערר קלובער, האָט זיך געהאלטען גענענאיבער איהר מיט א געוויסער קאלטער פריינדליכקייט, ווי א לעהרער, וואָס האָט ערלויבט אי זיך, אי זיין שילערין אן אונשולדיגען און אנטשענדיגען פערנניגען.

קיין בעזונדערע אויפמערקזאמקייט האָט ער איהר ניט ארויסגעוויזען. עס איז קענטיג געווען, אז ביי הערר קלובער'ן איז די זאך שוין געווען געענדיגט מכוח דזשעממא'ן, און דער-פאר האָט ער געהאלטען פאר איבעריג אַנצושטרענגען זיך אין דעם פערליעבטען שפיעלען...

די קאלטע פריינדליכקייט אָבער האָט איהם אויף איין מינוט ניט פערלאָזען. אפילו דעמאָלט, ווען זיי האָבען פאר-מיטאָג גענומען א גרויסען שפאציר איבער די בערג און טהאָלען הינטער סאָרען, אפילו דאן, ווען זיי האָבען די שעהנקייט פון דער נאטור בעוואונדערט, האָט זיך ביי איהם אויך ניט געוויזען קיין ווארימערער אויסדרוק, נור אימער דער זעלבער קאלטער פריינדליכער און אָפט שטרענגער אויסדרוק פון אן עלטסטען, בעת ער בעמערקט א פעהלער ביי זיינעם אן אונטערגעגעבענעם... פון צייט צו צייט האָט ער מיט א שטרענגען טאָן קריטי-קירט די נאטור. למשל: וועגען א קליינעם שטראָם, וואָס האָט געפלאָסען אין איין גלייכער ריכטונג, האָט ער זיך אויס-געדריקט, אז דער שטראָם האָט געדארפט פליסען ניט גלייך,

נור אין קרומע ציקצאקען... ער האָט אויך אַ קיבעץ געטהאָן
אַ קליין פּיינעל אַ זיאַבליק, וואַרום עס זינגט ניט, ווי אַ נאַכ-
טינאַל...

דזשעממא האָט ניט אַרויסגעוווּזען קיין לאַנגווייליגקייט.
פאַרקעהרט, ווי עס שיינט, האָט זי זיך אַמוזירט. אָבער די
פּריהערדיגע דזשעממאַ'ן האָט סאַנין אין איהר פּאַרט ניט דער-
קאַנט. ניט דערפאַר, ווייל אַ שאַטען זאָל האָבען איהר פנים
פּערדונקעלט, ניין! — נאָך קיינמאָל האָט איהר שעהנקייט אַזוי
ניט געשמראַהלט, ווי גראַד איצט! — אָבער איהר זעעל איז
עפּעס ווי אין זיך אַריין, האָט זיך פּערבעהאַלטען.
פּונאַנדערגעפּענט דעם שירם, מיט די האַנדשוה ניט צוגע-
שפּילעט, האָט זי געשפּאַצירט לאַנגזאַם און סמאַטעטישע, ווי
עס שפּאַצירען געבילדעטע מיידלאַך, און גערעדט זעהר וועניג.
עמיל האָט זיך אויך געפּיהלט ניט אנגענעהם, זשענירט, און
סאַנין נאָך מעהר.

איין טאַרטאַליאַ האָט זיך געפּיהלט גוט. מיט אַ משוגענעם
בילען האָט ער זיך געיאָגט נאָך פּייגלען, געשפּרונגען איבער קאַ-
נאוועס און גריבער און איבער שטאַמען פון בויםער, האָט זיך
אין וואַסער אַריינגעוואָרפּען, און עס אין איין אַטהעם געלאָקט
משעט, האָט זיך אָפּגעטרויסעלט, געקוויטשעט און וויעדער זיך
אָוועקגעלאָזט פּייל פון בויען, די רויטע צונג אַרויסגעשטעלט...
הערר קלובער פון זיין זייט האָט אַלעס געטהאָן, וואָס נור
ער האָט פאַר נויטיג געפונען, אום די געזעלשאַפט צו אַמוזירען.
ער האָט זיי אַלעמען אַיינגעלאָדען זיך זעצען אונטער אַ שאַטענדי-
גען דעמב און, אַרויסנעהמענדיג פון קעשענע אַ קליין ביכעלע
מיט אַנעקדאָטען, האָט ער פאַר זיי גענומען לעזען. אַ גאַנצען
דורשנדר אַנעקדאָטען האָט ער פאַרגעלעזען, אָבער פּרעהליבער האָט
בען זיי ניט געמאַכט. איין סאַנין האָט געשמייכעלט פון העפּ-
ליכקייט וועגען, דערפאַר האָט דער בעל-דבר אַליין, הערר קלי-
בער, געלאַכט. אַפּילו מיט אַ קורצען און שפּאַרעוודיגען גע-
לעכטער האָט ער געלאַכט, אָבער פּאַרט געלאַכט!...

ארום צוועלף האָבען זיי זיך אלע צוריקגעקעהרט קיין סאָדען
און פערפאָהרען אין דעם בעסטען דאָרטיגען טראַקטיר.
איצט האָט מען געדארפט אַ טראַכט טהון וועגען דינער
עסען.

הערר קלובער האָט פאָרגעשלאָגען, מען זאָל דינער עסען
אין אַ פערמאָכטען פּלאַץ, אין „גארטען-סאלאן“, נור דאָ האָט
דזשעמא פּלוצים ארויסגעטראָטען געגען איהם און ערקלערט,
אז זי וועט ניט עזען קיין דינער, סיידען אין דער פרייער לופט,
אין גאָרטען ביי איינעם פון די קליינע טישלאַך; עס לאַנגוויי-
ליגט איהר שוין, אימער צו זעהן די זעלבע פנים'ער, זי וויל זעהן
פרעמדע אויך.

פאר אייניגע פון יענע טישלאַך זיינען שוין געסט געזעסען.
ביז וואָנען הערר קלובער, נאָכגעבענדיג זיין כלה'ס „קא-
פּריז“, האָט זיך דאָרט דורכגעערדט מיט דעם הויפט-קעלנער ווער
גען עסען, איז דזשעמא געשטאַנען ווי אַ פּערגליווערטע, מיט זיי
אויגען ארונטערגעלאָזט און די ליפען צונויפגעשצעמעט. זי
האָט געפיהלט, אז סאָנין קוקט אויף איהר מיט פּרעגעידיגע אוי-
גען און דאָס הפנים האָט זי געערגערט.

אויפ'ן סוף איז הערר קלובער פּאַרטיג געוואָרען מיט דעם
הויפט-קעלנער, איז צו זיי צוגעגאַנגען און ערקלערט, אז דער
דינער איז אין אַ האַלב שעה פּאַרטיג. דערוויילע, האָט ער פּאַר-
געשלאָגען, זאָלען זיי שפּיעלען אין קעגעל. עס מאַכט אַפעטיט.
אין קעגעל האָט ער געשפּיעלט ווי אַ מייסטער. וואַרפענדיג
דעם באל, האָט ער זיך געהאַלטען מעשה גרויסער העלד, בריה'ש
געשפּיעלט מיט די מוסקולען און בריה'ש אונטערגעשפרונגען און
געשאַקעלט מיט'ן פּוס. ער איז געווען אין זיין אַרט אַן אַטלעט,
און געבויט איז ער געווען פּראַכטפול. און הענד האָט ער אויך
געהאַט ווייסע און שעהנע, און געווישט האָט ער זיי מיט זי
טהייערען גאָלד געשטרייפטען טיכעל פון אינדישער זיד.
מען האָט געבראַכט עסען, און זיי אלע האָבען זיך אַרומגע-
וועזט ארום טישעל.

זעכצעהנמער קאפיטעל.

ווייטט איהר, וואָס דאָס הייסט א דייטשער מיטאָג? א וואָסערדיגער סופ מיט אומגעלומפערטע קניידלאך, געקאָכטע דינד־פלייש, טרוקען ווי לעדער, מיט ווייסען שמאַלץ, מיט גער־בענעם כריון און אנדערע אזוינע מאכלים. דאָן די אונפערמייד־ליכע „מעהלשפייזע“, א מין פּוּדינג, בעגאָנען מיט א רויטען, זייערליכען סאָוס. דערפאר ביער און וויין די בעסטע. אָט אזא מיטאָג האָבען אונזערע העלדען דאָן אין סאָדען אויך געגעסען.

נאָכ'ן מיטאָג האָט מען דערלאָנגט קאפע צום טיש. דאָן האָט הערר קלובער, ווי אן אמת'ער קאוואליער געבעטען ער־לויבניש ביי דזשעממא'ן א סיגאר פּעררויכענען. אַלעס איז צו־געגאַנגען אזוי שעהן און אנשמענדיג, אזוי רוהיג און לייטיש. פּלוצים האָט עפעס פּאַסירט, וואָס איז געווען אונאַנגענעהם און אפילו ניט שעהן אויך.

ביי איינעם פון די טישלאך ניט ווייט פון זייערען זיינען געזעסען עטליכע אָפיציערען און האָבען געטרונקען. נאָך זיי־ערע בליקן און סוד'ען זיך, האָט מען געקאָנט לייכט פּערשטעהן, אז דזשעממא'ס שעהנקייט האָט געצויגען זייער אויפּמערק־זאַמקייט.

איינער פון זיי, וועלכער איז הפנים גוט בעקאַנט געווען מיט פּראַנקפורט, האָט ניט אָפּגעריסען זיינע אויגען פון דזשעממא'ן, און ווי עס איז קענטיג געווען, האָט ער געוואוסט, ווער זי איז.

און מיט אַמאָל האָט ער זיך פון זיין אָרט אויפּגעהויבען און מיט אַ גלאַז אין האַנד, שיכור, איז ער צוגעגאַנגען צו דעם טיש שפּיל, פאַר וועלכען דזשעממא איז געזעהען.

דאָס איז געווען נאָך גאָר אַ יונגער מאַן, אַ בלאַנדער מיט אַ

גאנץ אנגענעהמען, סימפאטישען פנים. אָבער דער וויין, וואָס ער האָט געטרונקען, האָט איהם דעם פנים צוקרימט, און א טעמל פֿען, טהירישען אויסדרוק צוגעגעבען.

די באַסען האָבען ביי איהם געצוקט, די בלישצענדיגע אויגן גען האָבען געבלאָנדושעט און פרעך געשמייכעלט. שאַקלענדיג זיך אויף זיינע פיס, האָט זיך דער אָפיציער פֿאַר דזשעממאָן אוועקגעשמעלט און מיט א שיכור'ן קול אויסגעשריען:

— איך טרינק פֿאַר דעם געזונד פון דער שעהנסטער קאפּע מיידעל אין גאנץ פֿראַנקפורט, אין דער גאַנצער וועלט!
און, אויסטרינקענדיג די גלאָז וויין אין איין אָטמהעם, האָט ער צוגעלייגט:

— און אלס בעלוינונג נעהם איך מיר די בלום וואָס זי האָט מיט איהרע געטליכע פינגער געפליקט!
ער האָט גענומען די בלום, וואָס איז געלעגען אויפ'ן טיש נעבען דזשעממאָן.

לכתחילה האָט זי זיך פֿערוואונדערט, זיך דערשראָקען און איז שרעקליך בלייב געוואָרען. דאָן האָט זיך איהר שרעק פֿער-וואַנדעלט אין ענטריסטונג; זי איז אין גאַנצען רויט געוואָרען, ביז די וואָרצלען פון איהרע האָאר, און איהרע אויגען, גלייך אויסגעשמעלט אויף איהר בעלידיגער, האָבען אין איין און דער-זעלבער צייט זיך אָנגעצונדען און געלאָשען, פֿערצויגען מיט אַ וואָלקען און באַלד געברענט מיט דעם פייער פון שטאַרקען צאָרן. דיעזע אויגען האָבען הפנים צומישט דעם אָפיציער; ער האָט אַרויסגעמורמעלט אייניגע אונפֿערשטענדליכע ווערטער אין איז אוועק צוריק צו זיינע חברים. זיי האָבען איהם אויפגענומען מיט געלעכטער און לייכטע אפּלאַדיסמענטען. הער קלבער האָט זיך דאָן פון זיין אָרט אַ כאַפּ געטהאָן און, אויסציהענדיג זיך אין זיין גאַנצען וואוקס, האָט ער זיין הונט אָנגעטהאָן און אַרויסגערעדט מיט ווירדע, הגם ניט צו הויך:
— אונדזערע! אזא פֿרעכהייט!

דאן האָט ער אַ רוף געטהאָן דעם קעלנער און מיט אַ שטרענגען טאָן ביי איהם געפרעגט, וואָס קומט פון איהם. יא, נאָך מעהר: ער האָט אַפילו געהייסען גלייך איינשפאַנען די פערד אויף און נאָך צוגעלייגט, אז אנשטענדיגע מענשען דאַר-פען ווייבען פון דעם פּלאַץ.

ביי דיעזע ווערטער האָט דזשעממא, וועלכע איז נאָך אלץ געזעסען אויף איהר פּלאַץ, ניט ריהרענדיג זיך, מיט איהר בוים שווער אַטהעמענדיג, אָנגעשמעלט איהרע אויגען אויף איהר חתן... און פערצאכטונג און צאָרן האָבען דאָרט אַ פּלאַם געטהאָן... עמיל האָט זיך געטרויסעלט פון אויפּרעגונג.

— שטעהט אויף, מיין פּרייליין — האָט זיך דאָן הערר קלובער געווענדעט צו איהר מיט דעם זעלבען שטרענגען טאָן — פאַר אייך פּאַסט ניט צו פערבלייבען לענגער אין דיעזען פּלאַץ.

שווייגענדיג האָט זיך דזשעממא פון איהר אָרט אויפ-געהויבען.

ער האָט איהר דערלאָנגט דעם אַרעם, זי האָט איהם אָנגע-נומען און מיט מאַיעסטעטישע טריט האָט ער זיך געלאָזט געהן צום ארויסגאַנג. עמיל הינטער זיי, אויפּגערעגט און פערשעהמט. אין דער זעלבער צייט איז סאַנין מיט שנעלע טריט צוגע-גאַנגען צום טישעל, ארום וועלכען די אָפיציערען זיינען געזעסען, און, ווענדענדיג זיך צום אָפיציער, וועלכער האָט דזשעממא'ן בעלידיגט (אין דיעזער צייט גראַד האָט יענער זיינע חברים גע-געבען דזשעממא'ס בלום), האָט ער אויסגעשריען אויף פּראַנ-צויזש:

— מיין הערר, די אָרט און ווייזע, ווי איהר האָט ערשט געהאַנדעלט געגען יענער פּרייליין, איז אונטער די ווירדע פון אַן עהרענמאַן און אָפיציער, און איך בין געקומען אייך זאָגען, אז איהר זייט אַן שלעכט-ערצויגענער יונגמאַש!

דער יונגער אָפיציער איז אויפּגעשפרונגען פון אָרט, אָבער אַן אַנדער אָפיציער, וועלכער איז פאַר איהם עלטער געווען,

הָאָט איהם אַ כאָפּ געטהאָן פאַר'ן אַרעם און מיט געוואָלד איהם צוריק אוועקגעזעצט. דאָן האָט יענער זיך געווענדעט צו סאַ-נין'ען און איהם געפרעגט אויך אויף פראנצויזיש, אויב ער איז אַ קרוב צו אַ ברודער, אָדער אפשר גאָר דער חתן פון דער פרייליין.

— איך בין איהר אַ פרעמדער — האָט סאַנין געענטפערט — אָבער איך קען אזא פּרעכקייט גלייכגילטיג ניט פערטראָגען. אָבער... דאָ האָט איהר מיין קארטע און אַדרעס. דער הערר אָפיציער וועט מיך קענען טרעפּען.

מיט די עזע ווערטער האָט סאַנין אַ וואָרף געטהאָן זיין קארטע אויפ'ן טיש און מיט אַ שנעלער בעוועגונג האָט ער אַ כאָפּ געטהאָן דושעממא'ס בלום, וועלכע איינער פון די אָפיציער רען האָט אויף זיין טעלער געהאַט.

דער יונגער אָפיציער האָט זיך וויעדער געוואָלט אַ וואָרף טהאָן אויף איהם, אָבער איינער פון זיינע חברים האָט איהם וויעדער אָפּגעהאַלטען מיט די ווערטער:

— דאַנהאַר, רוהיג! ...!

דאָן איז דער זעלבער אָפיציער, וואָס האָט דאַנהאַר'ען אָב-געהאַלטען, צוגעגאַנגען צו סאַנין'ען און, צולייגענדיג די האַנד צום קאזיראַק, האָט ער איהם ערקלערט, אז מאָרגען וועט איינער פון די אָפיציערען די עהרע האָבען צו בעזוכען איהם אויף זיין קוואַרטיר.

סאַנין האָט זיך פּערנייגט פאַר איהם און איז דאָן אוועק צוריק צו זיינע פריינד.

* * *

הערר קלובער האָט געמאַכט אַ מינע, אקוראַט ווי ער וואָלט גאָר ניט בעמערקט סאַנין'ס צוגעהן צו די אָפיציערען און ניט זיין ערקלערען זיך מיט זיי.

ער האָט אינטערגעטריעבען דעם קומשער, ער זאָל ניכער פּאַהרען און איז געוואָרען שטאַרק אין כעס, וואָס יענער מאַד-דעם אַזוי.

דזשעממא אליין האָט קיין איינציג וואָרט ניט אויסגערעדט מיט סאַנין'ען, זי האָט אפילו ניט געקוקט אויף איהם. אָבער איהרע צוזאמענגעצויגענע ברעמען, איהרע בלייכע, צונויפגעפרעסטע ליפען, די אַרט און ווייזע ווי זי איז געשטאַנען, האָרען בען שאַרפער אויסגעדריקט די געפיהלען, וואָס האָבען אין איהר נשמה געשטורמט, ווי די שטאַרקסטע ווערטער. איין עמיל נור האָט געוואָלט מיט איהם ריידען און אויספרעגען איהם. ער האָט געזעהן, ווי סאַנין איז צו די אָפיציערען צוגעגאַנגען, ווי ער האָט זיי זיין קאַרטע דערלאָנגט. זיין האַרץ האָט העפטיג געקלאָפּט, זיינע באַקען האָבען געברענט און די אויגען זיינע האָבען געבלישצט.

ער האָט געפיהלט, ווי צו וואַרפען זיך סאַנין'ען אויפ'ן האַלז און וויינען, אָדער ארויפּוואַרפען זיך אויף די אָפיציערען און זיך שלאָגען — איהם אַ טוידט, זיי אַ טוידט! אָבער ער האָט זיך איינגעהאַלטען און זיך בענוגענט נור מיט דעם, וואָס ער האָט נאָכגעפאָלגט יעדע בעוועגונג פון זיין רוסישען פריינד.

* * *

די גאַנצע צייט, פאָהרענדיג אהיים, האָט הערר קלובער ניט אויפגעהערט צו ריידען. אָבער קיינער האָט איהם ניט געענטפערט. אַלע האָבען געשוויגען. איבערהויפט האָט ער זיך פערברייט וועגן דעם, ווי אונגערעכט דזשעממא איז געווען, וואָס זי האָט איהם ניט געוואָלט פאָלגען, בעת ער האָט געזאָגט, זיי זאָלען עסען אין דעם צוגעמאַכטען גארטען-סאַלאַן. דאָן וואָלען מען זיי אָט די דאָזיגע אונאַנגענעמליכקייט ניט געהאַט.

נאכדעם האָט ער געמאַכט אייניגע שאַרפע און זאָגאַר ליר-בעראַלע בעמערקונגען וועגען די רעגירונג און די אָפיציערען. ער האָט זיי בעשולדיגט, אז זיי זיינען ניט גענוג דיסציפלינירט און פון דער אַנדערער זייט רעספעקטירען זיי ניט גענוג דעם בירגערליכען עלעמענט פון דער געזעלשאַפט. פון דעם קען מיט דער צייט ארויסוואַקסען אַ שטאַרקע אונצופריעדענהייט און

ותער ווייס? אפשר נאָך אַ רעוואָלוציאָן אויך! דערביי האָט ער גלייך בעמערקט, אַז ער אַליין וועט קיינמאָל, קיינמאָל ניט זיין קיין רעוואָלוציאָנער, ער האַלט פון דעם ניט! און געענדיגט האָט ער מיט זעהר אַ וויכטיגע בעמערקונג וועגען מאָראַל, אַנ-שטענדיקייט און ווירדע....

דזשעממא איז געזעסען און זיך געשעהמט פאר איהר חתן'ס רייד און האַלטונג. און אַ וויילע שפעטער האָט זי אויף אַן אמת געליטען און, הגם זי האָט נאָך אַלץ פערמידען מיט סאַני'ען צו ריידען, האָט זי דאָך אויפ'ן סוף זיך ניט געקענט איינהאַלטען און אַ קוק געטהאָן אויף איהם מיט געבעט.

ער פון זיין זייט האָט שטאַרק רחמנות געהאַט אויף איהר און געפיהלט אַ טיעפע פּעראַכטונג צו איהר חתן. נאָך מעהר: אין האַרצען האָט ער זיך שטאַרק געפּרעהט מיט דעם, וואָס עס האָט פּאַסירט, ניט קוקענדיג אויפ'ן דועל, וואָס עס האָט איהם איצט צוליבע דעם ערוואַרטעט.

ענדליך האָט זיך דער וואָגען אָבגעשטעלט געבען דער קאָנ-דיטעריי.

ווען סאַני האָט געהאַלפּען דזשעממא'ן פון וואָגען אַרויס-געהן, האָט ער איהר אַריינגעדריקט אין האַנד די בלום, וואָס ער האָט צוריקגענומען פון די אָפיציערען. זי איז רויט געוואָרען, האָט איהם די האַנד געדריקט און דאָן שנעל בעהאַלטען די בלום.

הגם עס איז נאָך פריה אין אבענד געווען, האָט סאַני ניט געוואָלט געהן צו איהר אין הויז. דזשעממא האָט איהם ניט איינגעלאָרען אויך. האָט סאַני זיך צושיידט מיט איהר אין עמיל'ן ביי דער טהיר פון דער קאָנדיטעריי.

הערר קלובער האָט איהם אָפּגעפיהרט אויפ'ן קוואַרטיר און זיך דאָן מיט איהם צושיידט אויף אַ זעהר העפליכען אופן.

געבליבען אַליין אויף זיין קוואַרטיר, האָט סאַני פּלוצלונג דערפיהלט אַ שווערקייט אויף דער נשמה. דאָס אָבער האָט ניט לאַנג געדויערט. באַלד איז איהם מיט אַמאָל אזוי לייכט

און פרעהלאך געוואָרען אויפ'ן האַרצען. ער האָט גענומען געהן
איבער'ן צימער הין און צוריק, וועגען גאָר נישט ניט געטראַכט,
געפויפט אַ פרעהלאך ליעדעלע און איז געווען זעהר צופריעדען
מיט זיך.

זיעבצעהנמער קאפיטעל.

— איך וועל וואַרטען אויף דעם אָפיציער ביז אַ זייגער צעהן
— האָט סאַנין געטראַכט אויף מאַרגען אין דער פריה, וועהרענד
ער האָט זיך אָנגעטראָגן, — און אויב ביז דאָן וועט ער ניט זיין,
מעג ער מיך זוכען.

אָבער די דייטשען שטעהען אויף פריה: נאָך פאר 9 איז
דער קעלנער אַריינגעקומען און האָט געמעלדעט סאַנין, אז אַן
אָפיציר וויל איהם זעהן. סאַנין האָט שנעל אויף זיך אַרויפגע-
כאַפּט דעם ראָק און געהייסען אַריינלאָזען דעם אָפיציער.
גאַנץ אונערוואַרטעט פאַר סאַנין'ען איז דער אָפיציער,
וואָס איז געקומען, געווען נאָך גאָר אַ יונגעראַמאן, כמעט נאָך אַ
אינגעל.

ער האָט זיך בעמיהט צו צוגעבען צו זיין אינגעלשען פנים
אַ וויכטיגע מיענע, אָבער עס איז איהם ניט געלונגען. ווען סאַ-
נין האָט איהם איינגעלאָדען זיך זעצען, האָט די סאַבליע זיך פער-
לאָנטערט צווישען זיינע פיס, אז ער איז שיער ניט געפאַלען.

דאָן איז ער צומישט געוואָרען און גענומען שטאַמלען אויף
שלאַכטען פראַנצויזיש, אז ער איז געקומען אין נאָמען פון זיין
פריינד דאנהאָף, ער זאָל זיך פאַר איהם ענטשולדיגען פאַר די
געכטיגע בעליידיגונג, און אויב הערר סאַנין ענטזאגט זיך פון
דעם, פאַדערט ער איהם אַרויס אויף אַ דועל.

סאַנין האָט געענטפערט, אז ענטשולדיגען וועט ער זיך פאַר
איהם ניט, אָבער אויף אַ דועל מיט יענעם איז ער גרייט זיך צו
שלאָגען.

דאן האָט דער אָפיציער איהם געפרעגט, אַלץ שטאַמלענדיג, וואו און ווען זיי קענען זיך טרעפּען, אום די נויטיגע פּער- האַנדלונגען צו מאַכען וועגען דעם דועל.

סאַנין האָט איהם געבעטען, ער זאָל קומען אין צוויי שעה שפּעטער. ביז דאַמאָלס וועט ער געפינען פאר זיך א סע- קונדאַנט.

— וואו קריגט מען אזא מענשען — האָט ער אין דער זעל- בער צייט געטראַכט.

דער יונגער אָפיציער האָט זיך פון אָרט אויפגעהויבען און זיך געלאָזט געהן צו דער טהיר. אָבער אויפ'ן שוועל איז ער שטעהן געבליעבען, דערפיהלט פּלוצלונג געוויסענבויסע, האָט זיך וויעדער אַ קעהר געטהאָן צו סאַנין'ען און ארויסגעערדט שטאַמלענדיג, אז זיין פריינד באַראָן פון דענהאַף גיט צו אז ער אַליין איז אויף אַ ביסעל שולדיג און דערפאַר וואָלט ער זיך בענוגענט ווען הערר סאַנין זאָל זיך פאר איהם לייכט ענט- שולדיגען.

סאַנין האָט אויף דעם געענטפּערט, אז ער פיהלט זיך ניט שולדיג און דערפאַר ענטזאָגט ער זיך צו ענטשולדיגען פאר יע- נעם אפילו מיט איין וואָרט.

דער יונגער אָפיציער האָט זיך נאָך מעהר פּערשעהמט, איז רויט געוואָרען און האָט זיך אָפּגערוּפּען:
— דאן וועט איהר מוזען עטליכע מאָל אויסשיסען אויף אַ פריינדליכען אופן.

— אויף אַ פריינדליכען אופן? — האָט זיך סאַנין אַ כאַפּ געטהאָן — וואָס מיינט איהר? איהר מיינט דאָך ניט, מיר זאָ- לען אין לופטען שיסען?

— אה, דאָס מין איך ניט! — האָט דער אָפיציער אַרויס- געשטאַמלעט, שוין אין גאַנצען צומישט: — אָבער איך דענק, אז צווישען געבילדעטע מענשען... אָבער איך וועל דאָס איב- דיגע מיט אייער סעקונדאַנט בעשפּרעכען! — האָט ער זיך אונט- טערבראַכען אין איין אַרויס. באַלד ווי יענער איז אַרויסגע- גאַנגען.

גען, האָט זיך סאַנין געוואָרפֿען אויף אַ שטול און גענומען קיר
קען אויף דער פּאָדלֶאַגע.

— וואָס איז עס? פֿון וואַנען, ווי אזוי? האָט ער גענומען
טראַכטען — פֿלוצלונג נאָ דיר אַ חתונה'קע? דעלירען זיך נאָר
— מיט וועמען און פֿאָרוואָס?!

און מיט אַמאָל האָט ער זיך דערמאָנט אָן אַ ליעדעלע, וואָס
זיינע אַלטע משוגענע מוהמע פֿלעגט אַמאָל זינגען:

„מײן קלײנער לײטענאַנטעלע!

מײן שעהנער מאַנעלע!

מײן זיסער קופּידאנטשיקעל!

קום, מאַנץ מיט מיר“! ...

ער האָט זיך צולאַכט הויך אויפֿ'ן קול און אויף גענומען
זינגען:

„לײטענאַנטעלע, קום מאַנץ מיט מיר“! ...

אַבער ניטאָ קיין צײַט צו טראַכטען, ער מוז האַנדלען!
ער איז אויפֿגעשפּרונגען פֿון אָרט, און פֿלוצלונג האָט ער
דערזעהן פֿאַר זיך פּאַנטאַלעאָנ'ען מיט אַ בריעף אין האַנד.

— איך האָב געקלאַפּט און געקלאַפּט אין טהיר, און איהר
האָט ניט געהערט — האָט דער אַלטער זיך אָפּגערופען דערלאַנג
גענדיג איהם דעם בריעף: — איך האָב שוין געמײנט, אז איהר
זײט אין דערהײם ניטאָ. דער בריעף איז פֿון סעניאָראַ
דזשעממאַ — האָט ער צוגעלייגט.

סאַנין האָט דעם בריעף גענומען און, אויפֿרייבענדיג דעם
קאָנווערט, האָט ער איבערגעלעזען.

דזשעממאַ האָט איהם געשריעבען, אז זי איז זעהר אונרוהיג
וועגען דעם, וואָס האָט פּאַסירט, און זי וויל איהם גלייך זעהן.
— די סעניאָראַ איז זעהר אונרוהיג — האָט זיך אָפּגערויִר
פֿען פּאַנטאַלעאָן, וועלכער, ווי עס איז קענטיג געווען, האָט
געוואַומט דעם אינהאַלט פֿון דזשעממאַ'ס בריעף: — זי האָט מיר
געהייסען איך זאָל אַרײַבערנעהן צו איך אין זעהן וואָס איחר
מאַכט אין בדענגען אייך מיט זיך צו איהר.

סאנין האָט אָנגעקוקט דעם אַלטען איטאַליענער און זיך פּערטראַכט.

פּלוצלונג איז אַ געדאַנק דורכגעפּלויגען אין זיין מוח. לכתחילה האָט זיך דער דאָזיגער געדאַנק איהם אויסגעוויזען ווילד, אונמעגליך...

— און פאַרוואָס ניט? — האָט ער זיך דאַן אַ כאַפּ גע-
טהאָן און ארויסגערעדט הויך:
— הערר פּאַנטאַלעאָן!

דער אַלטער האָט אַ ציטער געטהאָן, האָט אריינגערוקט די מאָרדע אין זיין האַלזטוך און איינגעגעסען זיך מיט די אויגען אין סאנין'ען.

פּיללייכט ווייסט איהר — האָט סאנין גערעדט ווייטער —
וואָס נעכטען האָט פּאַסירט?

פּאַנטאַלעאָן האָט פּערביסען די ליפען און אַ טרייסעל גע-
טהאָן מיט זיינע שווערע קאָשמעס האָר.
— יא, איך ווייס — האָט ער געענטפּערט.

— אויב איהר ווייכט, טאָ הערט! — האָט סאנין געזאָגט —
נור וואָס איז אַן אָפיציער ביי מיר געווען. יענער פּרעכער-
יונגאַטש פּערלאַנגט, איך זאָל זיך מיט איהם אויף אַ דועל שלאָ-
גען. איך האָב זיין אויפפאָדערונג אָנגענומען. איך האָב אָבער
קיין סעקונדאַנט... ווילט איהר זיין מיין סעקונדאַנט?

פּאַנטאַלעאָן האָט זיך אזש צונויפגעקאַרטשעט, ווען ער האָט
עס דערהערט, און האָט אזוי הויך פּעריסען זיינע ברעמען, אז
זיי זיינען אין גאַנצען פּערשוואונדען געוואָרען אונטער די שווע-
רע קאָשמעס האָאר, וואָס זיינען געהאַנגען איבער זיין שטערן.

— איהר מוזט זיך שלאָגען? — האָט ער ענדליך ארויסגע-
שטאַמעלט אויף איטאַליעניש. ביז אַהער האָט ער אויף פּראַנ-
צויזיש גערעדט.

— איך מוז — האָט סאנין געענטפּערט — דאָס פּאָדערט
מיין עהרע.

— הם... און אז איך וועל זיך אָפּזאָגען צו זיין אייער סע-

קונדאנט, וועט איהר דאן אנאנדער סעקונדאנט זוכען?

— געוויס — האָט סאַנין געענטפערט.

פאנטאלעאָן האָט אַרונטערגעלאָזט דעם קאַפּ.

— וועט איהר מיר ערלויבען אייך צו שטעלען א פראגע, סעניאָר סאַנין? — האָט ער דאָן, אויפהויבענדיג דעם קאַפּ, זיך געווענדעט צו איהם: — איהר ווייסט, אַז דאָ איז פערמישט די עהרע פון א געוויסער פערזאָן... דענקט איהר ניט, אַז דורך דעם וועט בעשמוצט ווערען די עהרע פון יענער?

— דאָס גלויב איך ניט — האָט סאַנין געענטפערט — און וויעדער... איצט איז פערפאלען, איך מוז זיך שלאָגען!... — האַ! —

פאנטאלעאָן האָט זיך אין גאַנצען אַריינגעקאָרטשעט אין זיין האַלזטויך.

— אָבער דיעזער פערפלוקטער קלובעריאָ — האָט ער זיך פלוצלונג אַ כאַפּ געטהאָן מיט כעס, פעררייסענדיג הויך דעם קאַפּ — וואָס שווייגט ער, דער פערפלוקטער? ער איז דאָך איהר חתן!... טשי! — האָט ער צוגעלייגט מיט פעראַכטונג און אַ דריק געטהאָן מיט די אַקסלען.

ער איז אנשוויגען געוואָרען און דאָן האָט ער אַ כאַפּ געטהאָן:

— יעדענפאלס דאַנק איך אייך דערפאַר — האָט ער געזאָגט מיט אַ שטאַרק בעוועגטער שטימע — וואָס איהר, ניט קוקענדיג אויף מיין ניעדריגע שטעלונג, ניט מיר אָפּ אזאַ כבוד... אָבער איך מוז זיך אַפריהער איבערלייגען צו זאָל איך אָננעהמען אייער פאַרשלאַג.

— אבער איך מוז באַלד וויסען אייער ענטפער, מיין ליבער הער ט... טיפּפאַט...

— טאַלע — האָט אונטערכראַכען דער אַלטער — איך בעט ביי אייך נור איין שטונדע צייט אויף צו איבערלייגען זיך... די מאַכטער פון מיין פריינד איז אין דעם פערמישט. און דער פאַר מוז איך, בין איך פערפליכטעט, מיר די זאך אַפריהער גוט

איבערצולייגען... אין א שטונדע... אין דריי פערטעל שטונדען
וועל איך אייך אן ענטפער געבען.

— גוט, איך וועל ווארטען אויף אייך! — האָט סאַנין גע-
ענטפערט.

— און וואָס זאָל איך זאָגען דער סעניאָרינא דזשעממא'ן?
— האָט דער אַלטער געפרעגט.

סאַנין האָט געכאַפט א בייגעלע פאַפיער און אָנגעשריעבען:
— זייט רוהיג, מיין פרויגדין. אין אַ דריי שטונדען שפּע-
טער וועל איך ביי אייך זיין און וועל אייך אַלעס ערקלערען.
הערצליכען דאַנק פאַר אייער סימפּאַטיע.

דאַן האָט ער צוגנויפגעלעגט דעם בריעף און איהם דער-
לאַנגט דעם אַלטען.

דער אַלטער האָט בעהאַלטען דעם בריעף אונטער'ן בוזים אין
נאָך אַמאָל געזאָגט: „אין אַ שטונדע אַרום!“ און פּלוצלונג האָט
ער זיך אַ וואָרף געטהאָן צו סאַנין'ען, אָנגעכאַפט איהם פאַר אַ
האַנד און צודריקענדיג זי צו זיין ברוסט, האָט ער פּערגלאַצט די
אויגען צום הימעל און אויסגעשריען:

— עדעלער יונגערמאַן! גרויסמוטהיגעס האַרץ! ערלויבט
אַ שוואַכען אַלטען מאַן אייער בראַווע האַנד צו דריקען!

דאַן האָט ער אָפּגעשפרונגען פון סאַנין'ען עטליכע טריט
צוריק, האָט אַ מאַך געטהאָן מיט ביידע הענד און איז אַרויס-
געלאָפּען.

סאַנין האָט איהם בעגלייט מיט די אויגען. דאַן האָט ער
גענומען אַ צייטונג און געוואָלט לעזען, אָבער די שורות און די
ווערטער פון דער צייטונג זיינען איהם פאַר די אויגען געשפרונג
גען, ער האָט ניט פּערשטאַנען, וואָס ער האָט געלעזען.

אכמצעהנמער קאפיטעל.

אין א שטונדע שפעטער איז דער קעלנער וויעדער אריין צו סאני'ען אין צימער און האָט איהם דערלאנגט אן אלטע, פערנעלטע וויזיטען-קארטע, אויף וועלכער עס זיינען געשטאנען די דאָזיגע ווערטער: „פאנטאלעאָן טיפּפּאָ טאַלאַ פון בארעזע, האָף-זינגער פון זיין קעניגליכער האָהייט, הערצאָג'ס פּאָן מאדענא“.

און גלייך טאַקי איז ער, פאנטאלעאָן, אויף אין צימער אַריינגעטראָטען.

ער איז געווען אויסגעפּוצט פון קאַפּ ביז די פיס. ער האָט געטראָגען אַ שוואַרצען, אָפּגעקראַכענעם פּראַק, אַ ווייסע פּיקענע וועסט, אויף וועלכער עס האָט זיך געבאַמבעלט אַ קייטעל פון טאַמבאָק; אין זיין רעכטער האַנד האָט ער געהאַלטען אַ שוואַר צע הוט פון האָזען-פעל, אין זיין לינקער אַ פּאַאַר דיקע זעמסענע האַנדשוה. דעם האַלזטוף האָט ער נאָך ברייטער און העכער פּערבונדען און אין איהם האָט געשטעקט אַ שפּילקע. אויף דעם צייגע-פינגער פון דער רעכטער האַנד האָט ביי איהם געפינקעלט אַ רינג. ער האָט אין גאַנצען געשיינט און געלויכטען און פון איהם האָט שטאַרק געשמעקט מיט קאַנפּער און אַנדערע שטאַר-קע ריחות.

סאני האָט זיך אויפגעוויבען פון אָרט און איז איהם אַנטקעגען געגאַנגען.

— איך בין אייער סעקונדאַנט — האָט פאנטאלעאָן זיך אָפּגערופען אויף פּראַנצויזיש, דערביי האָט ער זיך ניעדריג פּער-נייגט מיט'ן גאַנצען קערפּער און אַ שאַר געטהאָן מיט'ן פּוס, ווי אַ לעהרער פון אַ טאַנצ-קלאַס: — איך בין געקומען צו נעהמען פון אייך אינסטרוקציען. איהר ווילט זיך שלאָגען אויף לע-בען און טוירט? —

— זוארם אויף לעבען און טוירט, מיין לעבעך הערד טי- —

פאָ טאלאָ? — האָט סאָנין זיך אָפּגערוּפּען? — האָט סאָנין זיך אָפּגערוּפּען — איך בין ניט אזוי בלוטדורשטיג. דער סעקונד-דאָנט פון מיין געגנער וועט דאָ באלד זיין, איך וועל דאָן אַרײַן אין צווייטען צימער און איהר וועט דאָן קענען מיט איהם בע-שפּרעכען אַלעס. איך פּערזיכער אייך, אז איך וועל קיינמאָל ניט פּערגעסען דעם געפּאָלען, וואָס איהר טהוט מיר איצט. איך בין אייך זעהר דאַנקבאַר פאַר דעם.

— די עהרע שטעהט איבער אַלעס! — האָט פּאַנטאַלעאָן געענטפּערט און, אוועקזעצענדיג זיך אויף אַ שטוהל, איידער נאָך סאָנין האָט איהם איינגעלאָרען זיך זעצען, האָט ער צוגעלייגט:

— ווען דייער שפיצבוּיאַ, ווען דייער קרעמערשע זעלע, אָט דער פּערפּלֹכטער הערר קלובער, פּערשטעהט ניט זיין פּליכט, וועט ער דערפאַר טהייער בעצאָהלען! ער איז אַ נייעריגע בע-שעפּעניש, און באַסמא! וואָס אָנבעלאַנגט די בעדינגונגען פון דוועל — פּערפּאָזט זיך אויף מיר. איך בין אייער סעקונדאַנט און אייערע אינטערעסען זיינען מיינע! ווען איך האָב אין פּאַדיא געוואָהנט, איז דאָרט געשטאַנען אַ רעגמענט ווייסע הוסאַרען און איך בין געווען זעהר פּריינדליך מיט אַ סך אָפיציערען! איך בין גוט בעקאַנט געווען מיט זייער גאַנצען עהרע-קאָדעקס... אויסער דעם האָב איך פּיעל מאָל אָט די דאָזיגע פּראַגע וועגען דוועל געהאַט אַרומגערעדט מיט אייער פּרינץ טרובעצקאָ. דענקט איהר, אז דער אנדערער סעקונדאַנט וועט באלד קומען?...

— איך ערוואַרט איהם יעדען אויגענבליק — האָט סאָנין געענטפּערט. אָבער דאָ איז ער שוין! — האָט זיך סאָנין אונ-טערבראַכען, אַ קוק טהאָנדיג דורכ'ן פּענסטער.

פּאַנטאַלעאָן האָט זיך אויפּגעהויבען און אַ קוק געמחאָן אויף זיין זייגער, האָט ער זיך די האָאר אַ גלעט געמחאָן און אָנגענומען אוואַזשנע מינע.

דער פּריהער יונגער אָפיציער איז אַריינגעקומען, פּונקט אזוי רויט און פּערשעהמט ווי מיט צוויי שטונדען צוריק.

סאנין האָט זיי פאָרגעשטעלט איינער פאר'ן אנדערען, פאנ' טאלעאָן'ען האָט ער פאָרגעשטעלט אַלס קינסטלער.

דער אָפיציער איז עטוואָס צומישט געוואָרען, בעת ער האָט פאר זיך דערזעהן אזא אַלטינקען...

אַה, וואָס וואָלט ער געזאָגט, ווען אין דיעזער מינוט וואָלט איהם אימיציער דערזעהלט, אז דער פאָרגעשטעלטער קינסטלער איז ניט מעהר ווי אַ דיענער אין אַ קאָנדיטעריי ?

פאָנטאלעאָן האָט אָנגענומען אזא מינע, אַקוראַט ווי דאָס אראנזשירען פון דעם דועל איז פאר איהם געווען אַ גאַנץ גע-וועהנליכע זאַך. אין דעם דאָזיגען מאָמענט איז איהם שטאַרק צוניץ געקומען זיין טהעאַטראַלישע פערנאַנגעהייט, און די ראַלע פון סעקונדאַנט האָט ער איצט געשפיעלט ווי אַ ראַלע אויף דער ביהנע.

אַ וויילע האָבען ביידע סעקונדאַנטען געשוויגען.
— נו, פאָנגען מיר אָן — האָט זיך דאָן אָפגערוּפּען פאָנטאַ-לעאָן מיט אַ גלייכגילטיגער מינע.

דער יונגער אָפיציער האָט אַ קוק געטהאָן אויף סאָנין'ען.
— איך פערלאָז זיי גלייך — האָט זיך סאָנין אַ כאַפ גע-טהאָן און, פערבויגט זיך פאר זיי, איז ער אין שלאָף-צימער אַריין און פערמאַכט הינטער זיך די טהיר.

ער האָט זיך געוואָרפען אויפ'ן בעט און גענומען טראַכטען וועגען דזשעממא'ן. אָבער דער געשפרעך פון די סעקונדאַנטען האָט זיך אין צימער אַריינגעריסען דורך דער צוגעמאַכטער טהיר און אונטערבראַכען זיינע געדאַנקען.

די ביידע סעקונדאַנטען האָבען גערעדט אויף פראַנצויזיש און ביידע האָבען אָהן רחמנות זי געקאַלעטשעט, יעדער אויף זיין אַרט.

פאָנטאַלעאָן האָט וויעדער גערעדט וועגען די ווייכע הוסאַ-רען אין פאַרוואַ און וויעדער וועגען דעם רוסישען פרינץ טריר בעצקאָי און דער אָפיציער האָט גערעדט וועגען זיינע אייגענע כללים מכוּח דועל, פון וועלכע דער אַלמער פאָנטאַלעאָן האָט

אפילו הערען ניט געוואָלט. צו סאָני'ס גרויסען שרעק האָט דער אַלטער פּלוצלונג גענומען ריידען וועגען אַ יונגער, אונשיק-דיגער מיידעל, וואָס איהר מינדעסטער נאָגעל איז מעהר ווערטה פון אַלע אָפיציערען צוזאמען... און דאן האָט זיך דער אַלטער נאָך צוקאָכט און גענומען שרייען: — עס איז אַ שאַנדע, אַ שאַנדע!

דער יונגער אָפיציער האָט זיך דאן אויך צוהיצט און ער-קלערט מיט אַ קול פול מיט צאָרו: — מיין הערר, איך בין ניט געקומען אַהער הערען דרשות וועגען מאָראַל! אויף וואָס דער אַלטער פּאַנטאַלעאָן האָט איהם געענט-פערט:

— אין אייערע יאָהרען וועט אייך ניט פערשאַדען צו הערען דעם אמת!...

אָט אזוי האָט די דעבאַטע צווישען זיי זיך פערצויגען הע-כער אַ שטונדע. ענדליך האָבען זיי זיך געאייניגט אויף די דאָ-זיגע פרטים: באַראָן פאָן דענהאָף און סאָנין זאָלען זיך שלאָ-גען מאָרגען אום צעהן אין דער פריה אין אַ וועלדעל אויף פיס-טאָלעטען. שטעהען זאָלען זיי צוואַנציג טריט איינער פון'ם אַנדערען. יעדער זאָל רעכט האָבען צו שיסען צוויי מאָל.

דער יונגער אָפיציער איז אַוועק. און פּאַנטאַלעאָן האָט מיט אַ ליאַרם אַן עפען געטהאָן די טהיר פון שלאָף-צימער, איז אַריינגעלאָפּען צו סאָני'ען און, איבערגעבענדיג איהם דעם בע-שלוס, האָט ער אויסגעשריען:

— בראַוואָ, דו עדעלע זעלע, דו וועסט זיעגען! און אין אַ וויילע ארום זיינען זיי ביידע אַוועק צו דושעממאָן.

ניינצעהנטער קאפיטעל.

עמיל איז געלאָפּען איהם אַנטקעגען — ער האָט איהם מעהר ווי אַ שטונדע אָפּגעהיט — און האָט סאַני'ען אַריינגערוימט אין אויער, אַז די מוטער ווייסט נאָר ניט וועגען דעם געכטיגען פּאַל און דערפאַר זאָל ער זיך הימען פאַר איהר אַ וואָרט אויס-צורידען וועגען דעם. דאַן האָט ער איהם נאָך אַיינגערוימט אויפ'ן אויער אין אַיין אָטהעם, אַז מען האָט איהם וויעדער געשיקט צו הערר קלובער אין געשעפט, ער וועט אָבער ניט געהן אַהין, נור וועט זיך ערגעץ בעהאַלטען. דאַן האָט ער זיך פּלוצים איהם אויפ'ן האַלז אַרויפגעוואָרפען, האָט איהם שטורמיש אַ קוש געטהאָן און איז אַרויסגעלאָפּען אויפ'ן גאַס.

ווען סאַני איז אַריין אין קאָנדיטעריי, איז דזשעממא איהם געקומען אַנטקעגען. זי האָט עפּעס געוואָלט זאָגען, האָט אָבער ניט געקענט. איהרע ליפּען האָבען נור געציטערט און איהרע אויגען האָבען אונרוהיג געבלאָנדרושעט.

סאַני האָט זי געוואָלט בערוהיגען, פּערויכערענדיג איהר, אַז די גאַנצע געשיכטע איז ניט מעהר ווי אַ קינדער־שפּיעל.

— איז קיינער ביי אַיך היינט ניט געווען? — האָט זי שטייל געפּרעגט.

— יא, אַיינער איז ביי מיר טאַקי געווען, אָבער... אָבער... מיר האָבען זיך דורכגעערדט און מיר זיינען דורכגעקומען....

דזשעממא האָט זיך צוריק אוועקגעשטעלט הינטער דעם פּערקווי־מיש.

— זי גלויבט מיר ניט! — האָט ער אַ טראַכט געטהאָן, און איז אוועק אין הינטערשמען חדר, וואו פּרוי לענאַרע איז גע-זעסען.

יענע איז געווען אַנמוטהיג, הגם דער קאָפּ האָט איהר מעהר ניט וועה געטהאָן. זי האָט איהם אויפגענומען מיט אַ פּריינדליכען שמיכעל און האָט איהם דערביי בעמערקט, אַז

היינט וועט ער זיך ביי איהר פיהלען לאנגווייליג, אזוי ווי זי איז
 היינט ניט אין אימשטאנד איהם אונטערצוהאלטען...
 ער האָט זיך אוועקגעזעצט געגען איהר און האָט בעמערקט.
 אז די אויגען-לעדלעך זיינען ביי איהר רויט אין אָנגעשוואַלע.
 — וואָס איז דער מעהר, פרוי לענאַרע? איהר האָט גע-
 וויינט? — האָט ער זיך געווענדעט צו איהר?
 — ש-ש-ש! — האָט זי ארויסגעשעפטשעט און אַ מאַך גע-
 טהאָן מיט'ן קאָפּ אין דער ריכטונג פון דעם צימער, וואו איהר
 טאַכטער איז געזעסען: — זאָגט עס ניט אזוי הויך!
 — אָבער פארוואָס האָט איהר געוויינט?
 אַך, הערר סאַנין, איך ווייס אַליין ניט פארוואָס.
 — האָט אייך אימיצער שמערצען פערשאַפט? — האָט ער
 וויעדער געפרעגט.

— ניין, מיר איז נור עפעס היינט שווער אויפ'ן האַרצען...
 איך האָב זיך דערמאָהנט אָן מיין מאַן דזשיאָוואַני פאַפּטיסטא...
 אָן מיניע יונגע יאָהרען... ווי גיך דאָס איז אַלעס אוועק! אַך,
 מיין פריינד, איך ווער אַלט און אָט דער דאָזיגער געדאַנק געהט
 מיר פון זינען ניט ארויס... איך פיהל זיך, אזוי ווי איך וואָלט.
 דאַכט זיך, געווען די זעלבע ווי אַמאָל, און דאָך דאָס עלטער
 איז דאָ... עס איז דאָ!...

די אויגען זיינען ביי איהר פערלאָפּען מיט טרעהרען.
 — איך זעה — האָט זי טרויעריג א שמייכל געטהאָן --
 אז איהר קוקט מיך אָן פירוואונדערט: אָבער איהר וועט אויך
 אַמאָל אַלט ווערען, ליעבער פריינד, און דאָן וועט איהר ערשט
 פיהלען, ווי ביטער דאָס איז!...

סאַנין האָט זי געפרובט טרויסטען, גענומען ריידען זענען
 איהרע קינדער, אין וועמען זי לעבט איבער איהר יונגענד, און
 האָט זאָגט איהר אַ קאָמפּלימענט געמאַכט, אז זי אַליין זעהט
 נאָך אויך אויס גענוג יונג, אָבער זי האָט איהם אונטערבראַכען:
 מיט אַן ערנכטער מינע, אז זי איז איצט ניט אופגעלעגט צו
 חערען פאַלשע קאָמפּלימענטען.

דאן האָט ער איהר פאָרגעשלאָגען צו שפיעלען מיט איהם אין קאָרטען. זי האָט זיך אָן דעם אָנגעכאַפט, און באלד האָט זי זיך ביי די קאָרטען פּערגעסען.

זיי האָבען געשפיעלט ביז מיטאָנגעסען און נאכדעם וויעד דער פּאַנטעלעאָן האָט אויך אַנטהייל גענומען. נאָך קיינמאָל האָט ער זיך ניט געהאלטען אזוי וואַזשנע, ווי איצט. נאָך קיינמאָל האָבען די שווערע קאָשמעס האָאר זיך אזוי ניט געבויטשעט אויף זיין שטערן, ווי היינט, און נאָך קיינמאָל האָט ער זיין מאָרדע אזוי טיעף ניט אַריינגערוקט אין זיין האַלזטוך ווי היינט. אַלע זיינע בעוועגונגען האָבען געאַטהעמט מיט אזא ווייך טינקיט, אז מען האָט געמוזט אַ טראַכט טהאָן: — וואָס פאַר אַ סוד בעהאַלט עס אָט דער דאָזיגער אַלטינקער?

ער איז פון הויט געקראַכען, אַרויסצואווייזען סאַני'ען זיין טיעפע אַכטונג. ביים מיטאָג האָט ער איהם פריהער דערלאָנגט דאָס עסען ווי די דאַמען און אימער מיט אַן ענטשלאָסענער אַה טריאומפּירענדיגער מינע.

און אויפ'ן סוף האָט ער גאָר אין מיטען דערינען ערקלערט, אז די רוסען זיינען די מוטעינגסטע און בראַווסטע מענשען אויף דער גאַנצער וועלט!

— אַך, דו אַלטער קאַמעדיאַנט! — האָט סאַנין בעת דעם טראַכט געמאַהן.

נאָך מיטאָג האָט איהם דזשעממא'ס בענעהמען זיך גענישן איהם פּערוואַונדערט. ניט דערפאַר, ווייל זי האָט איהם אויפ'ד געמיינדט, גראַד פּערקעהרט: זי האָט זיך די גאַנצע צייט געד האַלטען נעבען איהם נאָהענט, האָט זיך צוגעהערט צו יעדען וואָרט, וואָס ער האָט אַרויסגערעדט, און פון איהם די אויגנען ניט אַרונטערגענומען. אָבער זי האָט אויסגעמיינדט די גאַנצע צייט מיט איהם צו ריידען: ווי נור ער האָט ביי איהר עפּעס געפּרעגט, אזוי גלייך פלעגט זי אַוועק צו זיך אין צימער אין פלעגט דאָרט פּערוויילען עטליכע מינוט. דאן פלעגט זי צוריק

אריין, אוועקזעצן זיך ערגעץ אין א ווינקעל און זיצען ווי א פערנגליווערטע מיט גרויסע, צוטרעגנע אויגען.

איהר מוטער האָט עס אויפ'ן סוף אויך בעמערקט און ביי איהר געפרעגט, וואָס איהר פעהלט.

— נאָך נישט, מאַמע -- האָט דזשעממא געענטפערט --

דו ווייסט דאָך, אז איך בין גאנץ אָפט אזוי...

אזוי איז דער טאָג אוועק, ניט פּרעהלאַך און ניט טרויעריג.

סאָנין האָט זיך אויפגעהויבען פון אַרט און זיך גענומען מיט זיי זעגענען.

ווען ער האָט זיך געזעגענט מיט דזשעממא'ן, האָט ער איהר

פּעסט געדריקט די האַנד און געוואָלט איהר אין פנים אַ קוק

טהאָן, אָבער זי האָט זיך האַלב אָפּגעקעהרט פון איהם און איהר

האַנד אַרויסגעריסען.

צוואַנציגסטער קאַפיטעל.

דער הימעל איז געווען בעזייהט מיט שטערען, ווען ער איז

אין דרויסען אַרויס, און וואָס פאַר אַ פּערישיידענאַרטיגקייט

צווישען די שטערען: גרויסע, קליינע, געלע, רויטע, בלויע

ווייסע!... זיי אַלע האָבען געפינקעלט און געשימערט און מיט

די שטראַהלען צווישען זיך געשפּיעלט...

די לבנה איז נאָך ניט געווען אויפגעגאַנגען, אָבער אָהן איהר

איז אויך געווען ליכטיג און יעדע זאָך האָט קלאָר און דייטליך

אַרויסגעטראָטען אין דער דאָזיגער דורכזיכטיגער האַלב־דונ-

קעלקייט.

סאָנין איז דורכגעגאַנגען די גאַס. עס האָט זיך איהב

אָבער ניט געוואָלט געהן אַהיים. ער האָט זיך צוריקגעקעהרט.

און איידער ער איז נאָך צוגעאַנגען צו דעם הויז, וואו די קאַנ-

דיטעריי האָט זיך געפונען, האָט זיך איינע פון די פענסטער

פּלוצלונג געעפּענט. אין די דונקעלע ראהמען פון דעם ניט-

בעלויכטענעם פענסטער איז א פרויען-נעשטאלט ערשיענען, און
ער האָט דערהערט זיין נאָמען רופען :

— הערר דמיטרי! ...

ער איז צוגעלאָפּען צום פענסטער... דאָס איז געווען
דזשעממא! ...

זי האָט זיך אָנגעשפּאַרט אָן דאָס פענסטער-געזימס און
האָט אַרויסגערוקט דעם קאַפּ.

— הערר דמיטרי — האָט זי אָנגעהויבען פּאַרויכטיג, —

איך האָב דעם גאַנצען טאָג געוואַלט אייך עפעס געבען א זאָך...
אַבער איך האָב ניט געוואָגט ; נור איצט, דערזעהענדיג אייך
ווייערער, איז מיר איינגעפּאַלען, אז מסתּמא איז עס אזוי באַ-
שערט.

און אָפּגעשטעלט זיך אויף דעם לעצטען וואָרט האָט זי וויי-
טער ניט געקענט ריידען: עפעס אונגעוואָוינליכעס איז און דעם
דאָזיגען מאַמענט אין איהר נשמה פּאַרגעקומען...

און פּלוצלונג אין מיטען דער אַרומיגער שטילקייט, ווען
דער הימעל איז אזוי קלאָהר און לויטער געווען, אָהן א שום
וואַלקענדעל, איז א ווינד אָנגעפּלויגען, און מיט אזא אימפעט
און גוואַלד, אז די ערד אונטער סאַנין'ס פּיס האָט זיך, דאַכט
זיך, גענומען טרויסלען, אז דאָס פּיינע ליכט פון די שטערענר-
לאַך האָט געציטערט און געפּלימערט און די לופט אַליין האָט
זיך, דאַכט זיך, אין א ווירבעל גענומען דרעהען...

דער דאָזיגער שטורם-ווינד, ניט א קאַלטער, נור א וואַר-
מער, כמעט א ברענענדיג-הייסער, האָט זיך א וואָרף געטהאָן
אויף די בוימער און די דעכער פון די הייזער, האָט זיך אָנגע-
שלאָגען אָן די ווענד פון די מויערען, האָט זיך אוועקגעטראָגען
איבער די גאַסען, האָט אַרונטערגעריסען ביי סאַנין'ען די הוט
פון'ם קאַפּ און צודרעהט און צופּלאַנטערט דזשעממא'ס שוואַרצע
לאַקען...!

סאַנין האָט זיך ניט ווילענדיג אָן פענסטער אָנגעכאַפט און
דזשעממא האָט זיך מיט ביידע הענד אָן זיינע פּלייצעס אָנגע-
ר

האלטען און מיט איהר ברוסט צו זיין קאָפּ זיך צוגעדריקט... דאָס ליאַרמען און רוישען און קלינגען פון דעם שטורם־זוינד האָט ביי אַ מינוט אַן ערד געדויערט... דאָן איז ער אַוועקגעפלוּי־גען, ווי אַ מחנה מורא'דיגע פויגעל האָט זיך דער דאָזיגער פּלוצלונדיגער ווינד אַוועקגעטראָגען... עס איז וויעדער שטיל געוואָרען, שאַט — שטיל...

סאַנין האָט אויפגעהויבען דעם קאָפּ, און דערזעהענדיג אים בער זיך אזא וואונדער־שעהנעם, צושראַקענעם און אויפגערעגטען פנים, אַזוינע גרויסע, שרעקליכע, פראכטפולע אויגען, — אזא שעהנהייט האָט ער דערזעהען, אז דאָס האַרץ האָט אין איהם אויפגעהערט צו קלאַפען; ער איז צוגעפאלען מיט זיינע ליפען צו די ווייכע קאָקען איהרע וואָס זיינען אויף זיין ברוסט געפאלען — און געקאַנט נור אַרויסשטאַמלען:
— אָה, רזשעממא!...

— וואָס איז דאָס געווען אַזוינס? אַ בליץ? האָט זי גערפרעגט, קוקענדיג פאר זיך מיט ווייט־פונאַנדערגעפענטע אויגען און ניט אַוועקגעהמענדיג פון זיינע פלייצעם איהרע נאַקעטע ארעמס.

— רזשעממא! — האָט סאַנין וויעדער אַרויסגעשטאַמעלט. זי האָט אַ ציטער געטהאָן, אומגעקוקט זיך אַהינטער אין צימער און, אַרויסגעכאַפט מיט שנעלער בעוועגונג אַ פערוועלקטע טע בלום פון אונטער'ן גאַרטעל, האָט זי זי אַ וואָרף געטהאָן צו סאַנין'ען:

— אָט די דאָזיגע בלום האָב איך אייך געוואָלט געבען... ער האָט דערקאַנט די בלום, וואָס ער האָט מיט אַ טאָג צוריק אָפגענומען ביי דעם אָפיציער...

אַבער דאָס פענסטער איז שוין פערמאַכט געווען און אומדזיסט האָבען זיינע אויגען געזוכט הינטער די דונקעלע שוויבען דזשעממא'ס ליכטיגע געשטאַלט.

סאַנין איז אַהיים געקומען אָהן אַ הוט... ער האָט אפילו ניט בעמערקט, אז ער האָט זי פערלראָען...

איין און צוואנציגסטער קאפיטעל.

פארטאָג איז ער ערשט איינגעשלאָפֿען. און קיין וואונדער! אונטער דעם שטויס פון דעם זומערדיגען פֿלוצלונדיגען שטורמווינד, איז איהם פֿלוצלונג קלאָהר געוואָרען — ניט אז דזשעמא איז ליעב און שען, ניט אז זי איז איהם געפעהלען — דאָס האָט ער פריהער אויך געוואוסט... נור, אז ער איז כמעט... פערליעבט אין איהר!...

פֿלוצלונג, אָט ווי יענער שטורמווינד, איז די ליעב אויף איהם אָנגעפֿליגען... און דאָ ערווארטעט איהם דער נאָרטישער דועל!... טרויעריגע געדאַנקען האָבען איהם גענומען מוטשען... ווען ער וועט אפילו ארויס אַ לעבעדיגער פון דעם דאָזיגען דועל, וואָס דאָן? זי האָט דאָך שוין אַ חתן!... אפילו דער חתן איהרער איז ניט אזוי געפעהרליך, וואָס קען אָבער פון דעם אַרויסקומען? שטייטש וואָס? זי איז אזא שענהייט!...

ער איז אַרומגעגאַנגען איבער'ן צימער, האָט זיך דאָן אוועק געזעצט ביים טיש, גענומען אַ בויגען פּאַפּיער, אָנגעשריעבען אויף איהם עטליכע ציילען, און האָט זיי גלייך וויעדער פער מעקט... דאָן האָט ער וויעדער גענומען טראכטען וועגען דזשעמא'ן... און זי האָט וויעדער פאר איהם אָפּגעלעבט אַ וואונדער־שעהנע, אַ רייצענדע, אין דעם דונקלען פענסטער, אונטער די שטראהלען פון די שטערן, אין נאַנצען צורודערט פון דעם וואַרימען שטורמווינד...

אָן איהרע ארעמס, ווי פון מאַרמאָר, האָט ער זיך דערמאַנט, וואָס שעהנערע פון זיי האָבען אפילו ניט געהאַט די אלימפּייד־אישע געמינען, און אויף זיינע פלייצעס האָט ער נאָך איצט אויך געפיהלט זייער ווארימען און בעלעבענדען דרוק... דאָן האָט ער אין די הענד אריינגענומען די בלום, וואָס דזשעמא האָט איהם אַ וואָרף געטהאָן, און עס האָט זיך איהם געדאַכט, אז די האַלב פּערוועלקטע בלעמלאַך דופטען מיט אַ גאַנץ בע-

זונדערען פיינעם דופט, וואָס געוועהנליכע כלומען האָבען
איהם ניט.

און מיט אַמאָל זיך גאָר שלאָגען אויף אַ דועל! ... וואָס וועט
זיין, אז יענער וועט איהם טוימען, צי וועט איהם אַ קריפעל
מאַכען?

ער האָט זיך ניט געלייגט אין בעט, האָט זיך גור אַ וואָרף
געטהאָן אויף דער זאָפע און אזוי אין זיינע קליידער איינגע-
שלאָפען.

* * *

אימיצער האָט איהם אַ קלאַפּ געטהאָן איבער'ן פלייצע.
ער האָט געעפענט די אויגען און דערזעהען פאַנטאַלעאָן'ען.
— שלאָפט ווי אלעקסאַנדער מוסקדון, פאַר זיין שלאַכט אין
בלל! — האָט דער אַלטער אויסגעשריען.

— ווי שפעט? — האָט סאַנין געפרעגט.
— אַ פערטעל צו זיעבען; ביז'ן וועלדעל יענעם וועט די
רייזע געדויערען אַ צוויי שעה, און מיר דאַרפען זיין די ערשטע
אויפ'ן פלאַץ, איך האָב גענומען די בעסטע קאַרעטע, וואָס איך
האָב גור געקענט קריגען אין גאַנץ פראַנקפורט...
סאַנין האָט זיך גענומען איינוואַשען.

— און וואו זיינען די פיסטאַלעטען?
— די פיסטאַלעטען וועט ברענגען דער פערפלוקטאַ שפיץ-
בוביאָ און אַ דאָקטאָר אויך — האָט פאַנטאַלעאָן געענטפערט.
פאַנטאַלעאָן האָט אַפריהער אַרויסגעווייעזען קוראַזש, פונקט
ווי נעכטען; אָבער ווען ער האָט זיך אַריינגעזעצט מיט סאַנין'ען
אין קאַרעטע און דער קוטשער האָט אַ שמיץ געטהאָן די פערר,
וועלכע האָבען זיך אַוועקגעטראָגען פיל פון בויגען, —
האָט ער, דער אַמאָליגער זינגער און פריינד פון די ווייסע הוסאַ-
רען אין פאַדואַ, פלוצלונג זיין מוטה פערלאָרען. ער איז געוואָ-
רען אויפגערעגט און אויף זיין פנים האָט אַרויסגעטראָמען אַן
אויסדרוק פון שרעק און מורא... אַקוראַט ווי אַ שלעכט אויפ-
געשמעלטע ווענטעל איז אין איהם איינגעפאַלען....

— אָבער גאָט מיינער! — האָט ער פֿלוצלונג אויסגעשריען מיט אוויינעדיגען קוויטש און אָנגעכאַפּט זיך פֿאַר די האָאַר: — וואָס געהען מיר טהאָן! וואָס געה אײך טהאָן! אַזאַ אַלמער, פֿערפֿלובטער נאַר!...

סאַנין האָט איהם אָנגעקוקט פֿערוואונדערט און זיך צוֹ לאַכט. דאַן האָט ער איהם אָנגענומען פֿאַר'ן טאַליע און האָט איהם דערמאָנט אָן דעם שפּריכוואָרט: „די סופּ איז אויפֿ'ן טיש, מען מוז זי עסען“...

— יא, יא! — האָט זיך דער אַלמער אַ כאַפּ געטהאָן — מיר וועלען זי עסען... אײך וועל אײך העלפֿען עסען! און דאָך בין אײך אַ נאַר, אַן אַלמער גולם! אַלעס איז געווען אַזוי שטיל, אַזוי רוהיג און פיין... און מיט אַ מאָל: טאַט-טאַט, טראַט-טאַטאַ!...

— אַקוראַט ווי אַ גאַנצער אָרקעסטער מוזיק וואָלט אויף אַלע כֿלים גענומען שפּיעלען! — האָט סאַנין בעמערקט מיט אַ געצוואונגענעם שמייכעל — אָבער מיר זייגען אין דעם ניט שולדיג.

— אײך ווייס, אַז אײך בין אין דעם ניט שולדיג! — האָט דער אַלמער געענטפֿערט — נאָך דאָס וואָלט מיר געפֿעהלט! און דאָך... און דאָך... טייפֿעל! טייפֿעל! אַזאַ נאַרישער, ניט אויסגערעכענטער שריט! — האָט ער געמורמעלט און געשאַר קעלט מיט די שווערע קוטשמעס האָאַר און געזיפצט און גערקעכצט.

און די קאַרעמע האָט זיך געטראַגען אַלץ ווייטער אַין ווייטער...

דער פֿריהמאָרגען איז געווען אַ שעהנער. די גאַסען פֿון פֿראַנקפורט, וואָס האָבען זיך נור וואָס גענומען בעלעבען, האָבן בען אויסגעקוקט זויבער און פֿריינדליך. די פענסטער פֿון די הייזער האָבען געפינקעלט און געבלישצעט ווי גאָלד־פֿאַפּיער, און ווי נור די קאַרעמע איז פֿון שטאַדט אַרויסגעפֿאַהרען, אַזוי גלייך האָבען זיך פֿון אויבען, פֿון דעם בלויען, נאָך ניט בלענדענדיג

דען הימעל, א גאָס געטהאָן העל קלינגענדיגע טרעלען פון לער
 בען... פלוצלונג, ווען די קארעטע האָט זיך פערקירעוועט אויפ'ן
 שאַסע, האָט פון א הויכען פאפּעלבוים ארויסגעטראָמען א בע-
 קאנטע געשטאַלט. די געשטאַלט האָט זיך אַנטקעגען דער
 קארעטע א וואָרף געטהאָן און זיך גלייך וויעדער אָפּגעשטעלט.
 סאַני האָט זיך איינגעקוקט... גרויסער גאָט! עמיל! ...
 — ווייסט ער דען אויך וועגען דעם? — האָט ער זיך גע-
 ווענדעט צו פּאַטאַלעאָן'ען.

— איך האָב אייך דאָך שוין געזאָגט, אז איך בין אן אַלטער
 נאַר — האָט פּערצווייפעלט אויסגעשריען דער אַלטער — אָט
 דער אונגליקליכער אינגעל האָט מיך אַ גאַנצע נאַכט רוהען ניט
 געלאָזט, איך זאָל איהם זאָגען, איך זאָל איהם דערצעהלען, ביז
 היינט אין דער פריה האָב איך זיך ניט געקאָנט איינהאַלטען אין
 איהם אַלץ דערצעהלט! ...

די קארעטע איז צוגעפּאָהרען צו דעם אָרט, וואו עמיל איז
 געשטאַנען. סאַני האָט געהייסען דעם קומשער זיך אָפּשטעלען
 און צוגערופען צו זיך עמיל'ן. מיט ניט זיכער טריט איז עמיל
 צו איהם צוגעגאַנגען און זיין געזיכט איז אזוי בלייך געווען, ווי
 אין יענעם טאָג, בעת סאַני האָט איהם דאָס ערשטע מאָל געזעהן
 א גע'חלש'טען. ער האָט זיך קוים אויף די פיס געהאַלטען.
 — וואָס טהוט איהר דאָ? — האָט סאַני זיך געווענדעט צו
 איהם מיט א שטרענגען טאָן — ווארום זייט איהר ניט אין דער-
 היים?

— לאָזט מיך... לאָזט מיך פּאָהרען מיט אייך — האָט דאָס
 אינגעל ארויסגעשטאַמעלט מיט אַ ציטערענדיגען קול און די
 הענר צונויפגעלייגט. ער האָט זיך געטרייכעלט ווי פון אַ קדחת
 און צאָהן אָן צאָהן האָט איהם געקלאַפט.
 — איך בעט אייך... איך וועל אייך ניט שמערען, נור
 געהטט מיר מיט זיך! ...

— עמיל — האָט דאָן סאַני זיך אָפּגערופען — אויב איהר
 האָט צו מיר די מינדסטע אכטונג, וועט איהר גלייך געהן צוריק

אהיים אָדער צו הערר קלובער'ן אין געשעפט און איהר וועט
 קיינעם קיין איינציג וואָרט וועגען דעם ניט דערצעהלען, ביז איך
 וועל קומען צוריק! ...

— ביז איהר וועט קומען צוריק! — האָט עמיל אַרויסגע-
 קרעכצט, און זיין קול האָט אַ ציטער געטהאָן און זיך איבערנע-
 ריסען: — און ווען איהר וועט ניט...

— עמיל! — האָט סאַנין איהם אונטערבראָכען און מיט
 די אויגען אַ ווינק געטהאָן אויפ'ן קומשער — איך בעט איך,
 בערוהיגט זיך. געהט אַהיים! פּאַלגט מיך, מיין פּריינד!
 איהר זאָגט דאָך, אַז איהר ליעבט מיך. נו, איך בעט איך!
 ער האָט אויסגעשטרעקט צו איהם אַ האַנד. עמיל האָט זיך
 אַ וואָרף געטהאָן צו דער האַנד און מיט אַ פּערשטיקטען שלוכ-
 צען האָט ער זי גענומען קושען, קושען, דאַן האָט ער זיך געלאָזט
 לויפען איבער'ן פעלד צוריק אין שטאָדט און לויפענדיג, האָט ער
 געכליפעט און געשלוכצט...

— אויך אַן ערעלע זעעלע — האָט פּאַנטאַלעאָן אַרויסגע-
 מורמעלט, אָבער סאַנין האָט אַ קוק געטהאָן אויף איהם מיט
 פינסטערע אויגען און דער אַלטער האָט זיך אַריינגעדריקט אין
 אַ ווינקעל פון קאַרעטע. ער האָט געפיהלט, אַז ער האָט נאַריש
 געהאַנדעלט. חוץ דעם, האָט ער מיט יעדער מינוט זיך אַלץ
 מעהר און מעהר געוואונדערט: שוין־זשע איז ער אויף אַן אמת
 אַ סעקונדאַנט, און די קאַרעטע האָט ער אַליין בעשטעלט, און
 אַלעס אַליין איינגעאַרדענט? ... געוויס, געוויס, ניט אומזיסט
 טהוען איהם די פיס אַזוי וועה און ניט אומזיסט פיהלט ער זיך
 אַזוי מיעד און צובראָכען! ...

סאַנין האָט זיך בערעכענט, אַז מען מוז דעם אַלמען צונע-
 בען אַ ביסעל מוטא, און ער האָט זיך צו איהם געווענדעט:
 — ווערטעהר סעניאָר טיפּאַטאַלא, וואו איז אייער פּריהער-
 דינער גרויסער און בעוואונדערונגס־ווערטעהר מוטא?
 דער אַלטער האָט זיך אויסגעגלייכט און אָנגעבלאָזען.

— מיין פריהערדיגער מוטה? — האָט ער אַרויסגערעדט
 — איך האָב איהם נאָך; ער איז נאָך דאָ! ...
 ער האָט וויעדער אָנגענומען אַ וואַזשנע מינע און וויעדער
 גענומען דערצעהלען וועגען זיין גלענצענדע קאַריערע, וועגען דער
 אָפּעראַ, דעם אונשמערבליכען זינגער גאַרסיאַ — און ווען די
 קאַרעמע האָט זיך אין וועלדעל אָפּגעשטעלט, איז דער אַלטער
 איטאַליענער וויעדער געווען יונג...

צוויי און צוואַנציגסטער קאַפיטעל.

די קאַרעמע האָט זיך אָפּגעשטעלט נעבען וועלדעל. סאַנין
 און פּאַנטאַלעאָן זיינען אַרויסגעקראַכען פון דער קאַרעמע און
 האָבען אויפגעזוכט אַ פּלאַץ אונטער אַ גרויסען שאַטיגען בוים.
 זיי איז אויסגעקומען צו וואַרטען אויף זייערע געגנער העכער א
 שטונדע.

די דאָזיגע צייט, וואָס סאַנין האָט אויף זיי געוואַרט, האָט
 ער פּערבראַכט גאַנץ אָנגענעהם. ער האָט געשפּאַצירט איבער
 די גראַז אַהין און צוריק, צוגעהערט זיך צו דעם געזאַנג פון די
 פייגעל, האָט געקוקט אויף די שמעטערלינגען, וועלכע האָבען
 אַרום איהם געפלאַטערט. און האָט זיך געסטאַרעט ניט צו
 טראַכטען וועגען גאָר נישט.

נור איין איינציג מאָל האָט ער זיך אָנגעשטויסען אויף אַ
 יונגען לינדענבוים, וועלכער איז געשטאַנען געבויגט און גע-
 בראַכען מסתּמא פון דעם נעכטיגען שטורמווינד... דער בוים
 האָט געהאַלטען נאָהענט ביים שטאַרבען... אלע זיינע בלעמע-
 האָבען אָנגעהויבען צו וועלדעלען...

— וואָס איז דאָס? — האָט ער אַ טראַכט געטהאָן — אַ סימ-
 באַל פון מיין אייגענעם שיקזאַל?
 און איהם איז אזוי שווער געוואָרען אויפ'ן האַרצען.

אָבער דאָס האָט געדויערט זיט מעהר ווי א מינוט... באַלד האָט ער פרעהלאָך געפייפט אַ ליעדעל, האָט אַריבערגעשפרונגען דעם לינדלינגבוים און וויעדער געשפּאַצירט איבער די גראָז הין און צוריק.

גאַנץ אנדערש אָבער האָט זיך געפיהלט פּאַנטאַלעאָן. ער האָט געוואָרטשעט, געקרעכצט, געזידעלט די דייטשען און זיך געריבען דאָ דעם רוקען און דאָ די קניע. נאָך מעהר: ער האָט זאָגאַר אַ גענעץ געטהאָן פון אויפּרעגונג, וואָס האָט זיין קליינעם איינגעשרומפּטען פנים צוגעגעבען א העכסט קאָמישען אויס־דרוק.

סאַנין, קוקענדיג אויף איהם, האָט זיך מיט אַלע קרעפטען איינגעהאַלטען פון צולאָכען זיך אויפ'ן קול. אויפ'ן סוף האָבען זיי דערהערט דאָס רוישען פון רעדער איבער'ן ווייכען וועג.

— דאָ קומען זיי — האָט פּאַנטאַלעאָן זיך אָפּגערופּען. ער האָט זיך אויסגעגלייכט מיט'ן גאַנצען קערפּער, געוואָלט אָננעהמען אַ וואַזשנע מינע און האָט פּאָרט געציטערט... — בררר! — האָט ער אַרויסגעטורמעלט — איז אָבער היינט קא—אַלט.

אַ שטאַרקער טהוי איז נאָך געלעגען אויף די גראָז און בוי־מער, אָבער די שטיקענדיגע היץ האָט אַפילו אין וואַלד אַרייַכ־געדורנגען.

באַלד האָבען זיך בעווייעזען די צוויי אָפיציערען צווישען די בוימער, בעגלייטעט פון אַ קליינעם פּאַרשויז מיט אַ פּלעגמאַ־שישען, כמעט פּערשלאָפּענעם פנים — דאָס איז געווען דער דאָקט־טאָר פון רעגומענט. אין איין האַנד האָט ער געטראָגען אַ קרוג וואַסער, וועהרענד איבער דער לינקער פּלייצע איז ביי איהם גע־האַנגען אַ לעדערנע טאַשע מיט כירורגישע אינסטרומענטען און באַנדאַזשען.

ווי עס איז קענטיג געווען, איז ער צו אַזוינע אַרויפּפּאַה־דונגען געוואָוינט געווען; די דעלען זיינען פאַר איהם געווען

א קוואל פון פרנסה. יעדער דועל האָט איהם אַרײַנגעבראַכט אַכט דוקאַטען, בעצאָהלט פון ביידע צדדים.

הערר פאָן דענהאַף איז גענאַנגען, שפּיעלענדיג זיך מיט אַ שפּאַציער־שטעקעל, צולײַעב „שיק“ מסתמא און זיין סעקונדאַנט, דער יונגער אָפּיציערעל, האָט געטראָגען אַ קליינע קעסטעלע מיט פּיסטאָלעטען.

— פּאַנטאַלעאָן — האָט דאָן סאַנין אַרויסגעשעפּצט, ווענ־דענדיג זיך צום אַלטינקען: — ווען... איך פּאל — עס איז דאָך אַלעס מעגליך! — וועט איהר ביי מיר אין קעשענע געפּינען אַ בויגעלע פּאַפּיער... דאָרט ליענט אַ בלום. זאָלט איהר יענע בלום איבערגעבען דזשעממא'ן. איהר הערט? איהר פּער־שפּרעכט עס מיר?

דער אַלטער האָט איהם אָנגעקוקט מיט אַ טרויעריגער מינע און אַ מאַך געטהאָן מיט'ן קאַפּ: — יא. אָבער גאָט ווייסט, אויב ער האָט אין גאַנצען פּערשטאַנען, וואָס סאַנין האָט גערעדט.

די גענגער און די סעקונדאַנטען האָבען זיך, ווי געוועהנליך, פּערנייגט איינער פּאַר'ן אַנדערן. דער דאָקטאָר נור האָט זיך ניט אַ ריהר געטהאָן. ער האָט זאָגאַר מיט אַן אויג ניט אַ מאַך געטהאָן, אַקוראַט ווי ער וואָלט געזאָגט: „דיזע העפּליכקייטען געהערען ניט צו מײַן געשעפט!“

דער יונגער סעקונדאַנט האָט פּאַרגעשלאָגען פּאַנטאַלעאָן'ען, אויסצואוועהלען אַ פּלאַץ פּאַר'ן דועל. פּאַנטאַלעאָן האָט איהם געענטפּערט מיט אַ שווערער, שטאַמלענדיגער צונג:

— נו, נו, וועהלט זיך אויס... איך... איך... וועל אַכטונג געבען!

דער יונגער סעקונדאַנט איז גלייך צוגענאַנגען צו דער אַר־בייט. ער האָט געפונען ניט ווייט אַ שעהנעם, מיט בלומען אין גאַנצען בעוואַקסענעם פּלאַץ. האָט אָפּגעמאַסטען די ווייטקייט, אָנגעצייכענט זיי, האָט אַרויסגענומען די פּיסטאָלעטען פון זיין קעסטעלע, און, אַנזעקנעזעצט זיך אויף די גראָז, האָט ער זיי גע־

נומען אַנלאָרען. ער האָט געארבייט אזוי שווער, אז יעדע מיר
 נוט איז ער געצוואונגען געווען אָפצואווישען זיך מיט אַ טיכעל
 דעם שווייס פון פנים.

פאנטאלעאָן, וועלכער איז הינטער איהם געשטאנען, האָט,
 פערקעהרט, אזא געזיכט געמאכט, אַקוראַט ווי עס וואָלטען
 איהם די צייהן וועה געטהאָן...

וועהרענד די דאָזיגע פאַרבערייטונגען זיינען די ביידע געג-
 נער געשטאנען איינער מיט'ן רוקען צום אנדערן, אָנגעבלאָזען
 און ברונז'דיג, אַקוראַט ווי חדר-אינגלאַך, וואָס האָבען זיך גע-
 ריכט אויף דעם רבי'ס שמיץ...

און דאָן איז דער לעצטער מאָמענט געקומען.

דער יונגער סעקונדאַנט האָט זיך אַ קעהר געטהאָן צו פאַר-
 טאלעאָן'ען און איהם אויפמערקזאַם געמאכט, אז איידער זיי
 זאָגען די געפעהרליכע „איינס, צוויי, דריי“, איז זיין פליכט אַלס
 עלטערער סעקונדאַנט צו פרובען מאַכען שלום צווישען די
 געגנער.

פאנטאלעאָן, וועלכער האָט זיך שוין בעהאַלטען הינטער אַ
 בוש אזוי, אז מען האָט איהם קוים אַרויסגעזעהען, האָט פון אָנ-
 פאַנג ניט פערשטאַנען קיין וואָרט, וואָס דער יונגער אָפּיציער
 האָט געזאָגט. אָבער פלוצלונג האָט ער זיך אַ כאַפּ געטהאָן,
 איז פון הינטער'ן בום אַרויסגעלאָפּען, האָט קראַמפּפּהאַפּט גענו-
 מען זיך קלאַפּען מיט'ן פויסט אין ברוסט און גענומען שרייען
 מיט אַ הייעריגער שטימע, אז די געגנער זאָלען זיך פרובען
 פערגלייכען.

— איך ניט! — האָט סאַנין שנעל אַרויסגערעדט.

— איך אויך ניט! — האָט באַראָן פאַן דענהאַף געזאָגט.

פאנטאלעאָן איז געבליבען שטעהן, ווי אַ דער'הרג'עטער.

— נן, איצט רופט אויס: איינס, צוויי, דריי! — האָט
 דער יונגער סעקונדאַנט אַ געשריי געטהאָן צו דעם צומישטען
 פאַנטאלעאָן.

פאנטאלעאָן האָט זיך וויעדער אַ וואָרף געטהאָן אַהינטערן

ברש, און, אויסציהענדיג זיך אויפ'ן בויד, האָט ער צוגעמאַכט די אויגען, אָפּגעקעהרט דעם קאָפּ און אויסגעשריען מיט אַ פּער-צווייפּעלטען קול:

— איינס, צוויי, דריי !

סאַנין האָט דער ערשטער אויסגעשאַסען און ניט געטראָ-פען. דער קויל האָט זיך אָן אַ בוים אָנגעשלאָגען. באלד נאָך איהם האָט באַראָן דענהאַף אויסגעשאַסען אומיסטנע אין דער לופט.

דאָן האָט אַ וויילע געהערשט אַ שווערע שטילקייט. קיינער האָט זיך ניט געריהרט פון אָרט. עס האָט זיך נור געהערט פאַר-טאַלעאַן'ס שטילע קרעכצען.

— ווילט איהר מיר זאָלען פאַרטוועצען ? — האָט אויפ'ן סוף זיך אָפּגערופען דענהאַף.

— ווארום האָט איהר אין די לופט געשאַסען ? — האָט סאַ-נין געפרעגט.

— דאָס איז ניט אייער געשעפט — האָט דענהאַף גע-ענטפערט.

— און דעם צווייטען מאָל וועט איהר וויעדער אין די לופט שיסען ? — האָט סאַנין אַ פרעג געטהאָן.

— מעגליך; איך ווייס ניט — האָט דענהאַף איהם גע-ענטפערט.

— מיינע העררען, מיינע העררען — האָט זיך דער יונגער סעקונדאַנט אַריינגעמישט — די געגנער האָבען קיין רעכט ניט צו ריידען איינער מיט'ן אנדערען; דאָס איז געגען די געוועזען פון דועל-קאַרעקס...

— איך זאָג זיך אָפּ פון שיסען אַ צווייטען מאָל — האָט פּלוצלונג סאַנין ארויסגעוואָרטשעט, און אַוועקגעוואָרפען זיין פּיסטאָלעט.

— איך זאָג זיך אויך אָפּ — האָט דענהאַף אונטערגעכאַר-און, אַ וואָרף געטהאָן זיין פּיסטאָלעט אויף די גראָז, האָט ער

צונעלייגט : — אויסער דעם בין איך גרייט צוצוגעבען, אז פאָר-
געסטערן בין איך בעגאנגען אן אונגעכט.

ער האָט זיך אַ קעהר געטהאָן צו סאַני'ען און אויסגע-
שמרעקט צו איהם די האַנד. סאַנין האָט האַסטיג אַ טראָט גע-
טהאָן צו איהם, אָנגענומען זיין האַנד און זי פעסט אַ דריק
געטהאָן.

— בראַוואָ! בראַוואָ! — האָט פּאַנטאַלעאָן פּלוצלונג אויס-
גשריען, ווי אַ משוגענער, האָט גענומען פּאַטשען אין די הענד,
ווי אַ קינד און איז אַרויסגעקראַכען פון הינטער'ן בוש און דער
דאָקטאָר, וועלכער איז געזעסען אָן אַ זייט אויף אַ שטאַם פון אַ
בוים, האָט זיך לאַנגזאַם אויפגעהויבען, אויסגעגאַסען דאָס וואַס-
ער פון'ם קרונ און איז אַוועק צום אַרויסגאַנג פון'ם וועלרעל.

— די עהרע איז בעלוינט, דאָס דועל האָט זיך געענדיגט!
— האָט דאָן דער יונגער סעקונדאַנט פייערליך אויסגעשריען.

— בראַוואָ! — האָט פּאַנטאַלעאָן אונטערגעכאַפט מיט אַ
בענייסטערטען קול.

* * *

ווען סאַנין האָט זיך צושיידט מיט די אָפיציערען, האָט זיך
וויעדער אַריינגעזעצט אין קאַרעמע, האָט ער געפיהלט ווי אַי-
נער, וואָס איז איבערגעקומען אַ שווערע אָפּעראַציע. דאָך האָט
ער אין דער זעלבער צייט ניט געקאָנט אונטערדריקען אַ שעה-
געפיהל, וואָס האָט איהם געמוטשעט... דאָס דועל, אין וועל-
כען ער האָט ערשט אַ ראַלע געשפיעלט, האָט אויף איהם אַן
איינדרוק געמאַכט ווי פון אַ פריהער אָפּגעמאַכטער קאָמעדיע...
ער האָט זיך געשעהמט, פאַר וואָס ער האָט זיך אַריינגעלאָזען
אין דער דאָזיגער לעבערליכער קאָמעדיע. פון דער אַנדערע-
זייט אָבער וואָס אַנדערש האָט ער געקאָנט טהאָן? ער האָט
דאָך ניט געקאָנט פערשווייגען די פרעכהייט פון יענעם אָפּי-
ציער, ווי דאָס האָט געטהאָן הערר קלובער!... ער האָט
זשעממאָ'ן בעשיצט, איהר עהרע פערטהיידיקט און דאָך!...
זשעס האָט ער געפיהלט ווי געוויכענסביסע...

פאנטאזיעלען דאגעגען האָט זיך געפיהלט אויפ'ן זיבענטען הימל און האָט געקוקט אַרום זיך מורא'דיג שטאַלץ און וויכ-טיג. קיין גענעראל, וועלכער האָט אַ נאַנצע אַרמעע בעזיענט, וואָלט שטאַלצער און וויכטיגער ניט געקוקט אַרום זיך, ווי דער אַלטער אימאַליענער האָט אין דיעזער מינוט געקוקט. סאַני'ס האַלטונג בעת'ן דועל האָט איהם בעגייסטערט און איצט האָט ער זיין בעגייסטערונג אין ווערטער אויסגעגאַסען: גערופען סאַ-נין'ען „גרויסער העלד“, און פּערגליכען איהם צו אַ מאָנומענט פון מאַרמאָר אָדער בראַנז... וועגען זיך אליין האָט ער, אמת, אפילו צוגעגעבען, אז ער איז געוואָרען אַ ביסעלע נערוועז, האָט זיך אָבער פּערענטפּערט מיט די ווערטער:

— איהר פּערשטעהט דאָך... איך בין אַ קינסטלער, אַ נער-וועז נאַטור פון דערהיים; איהר אָבער, איהר? ... איהר זייט אַ זוהן פון דעם קאַלטען נאָרד און גראַניט-פּעלזען!

סאַנין האָט ניט געוואוסט, ווי אזוי מען מאַכט דעם קינסט-לער שפּייגען.

* * *

פּאַקט אויף דעם זעלבען אָרט, וואו זיי האָבען מיט צוויי שטונדען צוריק, פּאָהרענדיג צום דועל, עמיל'ן געזעהען, האָבען זיי איהם איצט, פּאָהרענדיג צוריק, וויעדער דערזעהען.

ער איז אַרויסגעשפרונגען פון הינטער אַ בוים, האָט אַרויס-געלאָזט אַ געשריי פון פּרייד און אַ וואָרף טהאַענדיג זיין הימעל אין דעם הויך, איז ער מיט אזא אימפעט צוגעלאָפּען צו דער קאַרעטע, אז ער איז שיער צווישען די רעדער ניט אַריינגעפאַ-לען, און איידער נאָך דער קוטשער האָט אָפּגעשטעלט די פּערד, האָט ער זיך אַרויפגעכאַפט אויף די קאַרעטע און זיך געוואָרפען סאַנין'ען אויף דער האַלד.

— איהר לעבט? איהר זייט ניט פּערוואונדעט! — האָט ער געשריען — ענטשולדיגט מיר, וואָס איך האָב אייך ניט גע-פּאָלנט... איך בין ניט געגאַנגען אַהיים... איך האָב ניט גע-קאַנט... איך האָב געוואַרט דאָ אויף אייך. איך האָב געמוזט

ווארטען! .. נו, דערצעהלט מיר, ווי און וואָס... האָט איהר איהם געטוימט? ..

סאָני'ען האָט זיך קוים איינגעגעבען איהם צו בערוהיגען. מיט אַ שטראַהלענדיגען פנים האָט פאַנטאַלעאַן דאָן אַנ־געהויבען צו דערצעהלען איהם פערשיעדענע איינצעלהייטען ווער גען דעם דועל. און, דערצעהלענדיג, האָט ער זיך אזוי בעגייס־טערט, אז ער האָט ניט געקאָנט איינזיצען אויף אַן אָרט, האָט בעוועגט מיט די פיס, פערלייגט די ארעמס אויף די ברוסט און גערעדט, און גערעדט...

און ניט מיט קיין קלענערע בעגייסטערונג האָט עמיל זיך צוגעהערט צו איהם און האָט פון צייט צו צייט נור איהם אונטערבראַכען מיט אַ בעגייסטערטע פראגע, צו מיט אַ פריידענס־געשריי, צו ער איז גאָר אויפגעשפרונגען און זיך געוואָרפען זיין העלדישען פריינד אויפ'ן האַלז.

די קארעטע איז אַריינגעפאָהרען אין שטאָרט און האָט זיך אויפ'ן סוף אָפגעשטעלט נעבען דעם האָטעל, וואו סאָני איז איינגעשטאַנען. בעגלייט פון פאַנטאַלעאַן און עמיל'ן, האָט זיך סאָני געלאָזט געהן אויף די טרעפ, צום צווייטען שטאָס. פלוצ־לונג האָט ער דערזעהן ווי פון אַ ווינקעל אין קליינעם דונקעלען קאָרידאָר איז מיט שנעלע טריט ארויסגעטראָטען אַ פרויען־גע־שטאַלט. אויפ'ן געזיכט האָט זי געמראָגען אַ שליער. זי איז געבליבען שמעהן מיט וואַנקענדע טריט פאַר סאָני'ען, האָט אַ ציטער געטהאָן און איז מיט שנעלע טריט אַרונטערגעלאָפּען פון די טרעפ און איז פערשוואַונדען.

סאָני האָט גלייך אין איהר דערקענט דושעממא'ן. ער האָט איהרע אויגען דערקאָנט, טראָץ דעם געדיכטען ברין־זיידענעם שליער.

— האָט פרייליין דושעממא דען אויך געוואוסט וועגען דעם דועל? — האָט ער ארויסגערעדט מיט פערדרום, ווענערדיג זיך צו פאַנטאַלעאַן'ען און עמיל'ן, וועלכע זיינען פון איהם ניט אָפ־געטראָטען.

— איך האָב געמוזט דערצעהלען אלעם — האָט ער אַרויס-
 געשטאַמעלט צומישט — זי האָט זיך אָנגעשטויסען, אז... און
 איך האָב געמוזט... אָבער דאָס איז נאָר נישט! — האָט ער זיך
 פּלוצלונג פּרעהלאַך אַ כאַפּ געטהאָן — איצט האָט זי אַליין גע-
 זעהן, אז איהר לעבט און זייט געזונד.
 סאַנין האָט זיך אָפּגעקעהרט פון איהם.
 — וואָס פאַר אַ פּלוידערזעק איהר זייט ביידע! — האָט
 ער זיך אָפּגערופּען מיט אַן אונמוטהיגע מינע, איז אַריינגעגאַ-
 גען אין זיין צימער און האָט זיך געוואָרפּען אויף אַ שטוהל.
 — איך בעט אייך, זייט ניט ביזן אויף מיר! — האָט ער
 אַרויסגערעדט מיט אַ בעטענדיגען קול.
 — נו, גוט, איך וועל ניט זיין ביזן... אָבער איצט געהט...
 איך וויל זיך צולייגען — האָט סאַנין געזאָגט.
 — אַן אויסגעצייכענטע אידעע! — האָט פּאַנטאַלעאָ-
 אויסגעשריען — איהר דאַרפּט זיך טאַקע אויכרוהען... איהר
 האָט עס עהרליך פּערדיענט, ערעלער סעניאָר! קום, עמיליאָ,
 אָבער שטיל, אויף די שפּיץ־פינגער — ש־ש־ש!...
 ווען סאַנין האָט זיי געזאָגט, אז ער וויל שלאָפּען, האָט ער
 נור געוואָלט פון זיי פּטור ווערען, אָבער ווען ער איז געבליעבען
 אַליין, האָט ער טאַקע דערפיהלט, אז ער איז זעהר מיער. די
 פּאָריגע נאַכט האָט ער קוים אַן אויג צוגעמאַכט. ער האָט זיך
 געלייגט אין בעט און איז באַלד געשמאַק איינגעשלאָפּען.

דריי און צוואַנציגסטער קאַפיטעל.

סאַנין האָט געשלאָפּען עטליכע שטונדען נאָכאַנאַנד, און אין
 שלאָף האָט זיך איהם גע'חלום'ט, אז ער וויל זיך וויעדער די-
 עלירען און דאָס מאַל מיט הערר קלובער'ן... זיין סעקונדאַנט
 איז וויעדער פּאַנטאַלעאָן, וועלכער אין דער געשטאַלט פון אַ פּאָר

פוגי זיצט זיך אויף א הויכען טענענבוים, קלאפט מיט'ן שנאָד
בעל און שרייט אָהן אויפהער :

— אינס-צוויי-דריי ! אינס-צוויי-דריי !

— אינס-צוויי-דריי ! — האָט איהם וויעדער אַ הילף גע-
טאהן אויפ'ן אויער, אָבער דאָס מאָל גאנץ דייטליך. ער האָט
געפענט די אויגען און אויפגעהויבען דעם קאָפּ. אימיצער האָט
טאקע געקלאַפט אין טהיר.

— אַרײַן ! — האָט ער אויסגערופען.

דאָס איז געווען דער קעלנער. ער איז געקומען זאָגען,
אַז אַ דאָמע וויל איהם זעהן.

— דזשעמא ! איז סאַני'ען דורכגעפלויען גלייך אין
קאָפּ.

אָבער דאָס איז ניט געווען דזשעמא, נור איהר מוטער,
פּרוי לענאַרע.

קוים איז זי אַריינגעטראָטען אין צימער, האָט זי זיך אַני-
דערגעזעצט אויף אַ שטוהל און אָנגעהויבען צו וויינען.

— וואָס איז געשעהן, פּרוי לענאַרע ? — איז סאַני צוגע-
לאָפען צו איהר און אוועקגעזעצט זיך נעבען איהר און האָט זי
ווייך אָנגענומען פאַר אַ האַנד : — בערוהיגט זיך, איך בעט אייך.

— אַך, הערר דמיטרי — האָט יענע געוויינט — איך בין
זעהר, זעהר אונגליקליך !

— אונגליקליך ? איהר ?

— אַך, אזוי אונגליקליך ! איך האָב עס גאָר ניט ערוואַר-
טעט... פּלוצלונג ווי אַ דונער פון הימעל !...

זי האָט ניט געקענט אָפּכאַפען דעם אָמהעם.

— אָבער וואָס אזוינס האָט פאַסירט ? — האָט סאַני אויס-
געשריען — איך בעט אייך, דערצעהלט ! זאָל איך אייך דער-
לאַנגען אַ גלאַז וואַסער ?

— ניין, איך דאַנק אייך.

פרוי לענאָרע האָט אָפגעווישט די אויגען מיט א טיכעל
און דאָן וויעדער אָנגעהויבען צו וויינען, נאָך העכער און פער-
צווייפלטער, ווי פריהער.

— איך ווייס דאָך אַלעס, אַלעס — האָט זי געוויינט.

— וואָס מיינט איהר „אַלעס“ ?

— אַלעס, וואָס היינט האָט פאַסירט... און פאַר וואָס

ווייס איך אויך ! איהר האָט ווי אַן עהרענמאַן געהאַנדעלט !...
אָבער וואָס פאַר אַן אונגליק דאָס איז ! ניט אומזיסט בין איך
געווען געגען דעם אַרויספאַהר אין סאָדען, ניט אומזיסט ! דאָס
חאַרץ האָט מיר געזאָגט, אז עפעס וועט דאָרט טרעפען ! איך
בין צו אייך געקומען, ווייל איך האַלט אייך פאַר אַן עהרענמאַן
און פאַר אַ פריינד, כאַטש איך קען אייך ערשט פינף טעג...
אָבער איך בין אַן אלמנה, אַן עלענדע אויף דער וועלט... מין
טאַכטער...

די טרעהרען האָבען דערשטיקט איהר קול. סאַנין האָט
ניט פערשטאַנען וואָס זי וויל פון איהם.

— אייער טאַכטער ? — האָט ער אונטערגעכאַפט — וואָס

איז געשעהן מיט איהר ?

— מיין טאַכטער — האָט פרוי לענאָרע ווייטער געשלוּכ-
צעט הינטער איהר טיכעל, וואָס איז אין גאַנצען נאַס געווען
פון טרעהרען — טיין דושעממאַ האָט מיר היינט ערקלעהרט, אַז
זי זאָגט זיך אָפּ פון חתונה צו האָבען מיט הערר קלובער'ן, און
פערלאָנגט פון מיר, איך אַליין זאָל דאָס איהם זאָגען.
סאַנין איז אויפגעשפרונגען ! עטוואָס אַזוינס האָט ער
ניט ערוואַרטעט.

— וועגען דער שאַנדע וויל איך שוין נאָר ניט ריידען —

האַט פרוי לענאָרע ווייטער געוויינט — דען אזא זאַך איז אויף
דער ווייסער וועלט ניט געהערט געוואָרען, אז א כלה זאָל אין מיר-
טען דערינען ניט וועלען חתונה האָבען מיט איהר חתן... אור-
שער דעם, הערר דמיטרי, ווערען מיר רואינירט.

פרוי לענאָרע האָט געמאַכט פון איהר טיכעל אַ גאַנץ קלייד-

נעם הארטען באלל, אקוראט ווייזי וואָלט איהר גאנצען שמערץ
אהין אריינגעטהאָן.

— פון אונזערע פערדיענסטען קענען מיר ניט מאַכען קיין
לעבען, הערר דמיטרי, און הערר קלובער איז זעהר רייך און וועט
מיט דער צייט נאָך רייכער זיין. און ווארום זאָל זי דעם שידוך
פאַלצאָען? ווייל ער האָט זיין כלֵה ניט פערטהיידגט? אמת
טאַקע, זעהר שעהן איז דאָס פון איהם ניט געווען און אין קיין
אוניווערזיטעט האָט ער אויך ניט געשטודירט... אַלס אנשטענד
דיגער קויפמאן האָט ער ניט געקענט איינשטעלען זיין לעבען
צוליעב אַ קלייניקייט... און וויעדער: וואָס פאַר אַ בעדייטונג
האָט אַ בעלידיגונג? ...! אַך, הערר דמיטרי! אַך, הערר דמיטרי!
— האָט זי געוויינט.

— אָבער, פרוי לענאָרע... — האָט סאַנין זי געוואָלט אונד
טערברעכען.

זי אָבער האָט איהם ניט געלאָזט רעדען, האָט געוויינט
און גע'טענה'ט:

— וואָס טהוט מען? אזא סקאַנדאַל! אזא סקאַנדאַל! ...!
הערר דמיטרי, האָט רחמנות איבער אַן אַלטער פרוי... רעדט
מיט איהר איבער. איהר אַליין קענט ביי איהר פועל'ען, זי זאָל
חתונה האָבען מיט איהר תתן! ...!

סאַנין האָט זי אָנגעקוקט פערוואונדערט.

— איך, פרוי לענאָרע?

— יאָ, איהר אַליין, איהר אַליין! און דערפאַר האָב איך
זיך צו אייך געווענרעט... איהר זייט אזא גוטער און אזא געד
בילדערט! חוץ דעם, האָט איהר דאָך דאָס לעבען פאַר איהר
איינגעשטעלט... זי וועט אייך פאַלגען! האָט רחמנות, איך וועל
צו די פיס אייך פאַלען! ...!

און פרוי לענאָרע האָט זיך טאַקע האַלב אויפגעהויבען פון
איהר שטוהל און געוואָלט זיך אַ וואָרף טהאָן צו זיינע פיס,
סאַנין האָט זי אָפגעהאַלטען.

— פרוי לענאָרע, אום גאָמעס ווילען, וואָס ווילט איהר
טהאָן ?

זי האָט איהם קראַמפּהאַפּט אָנגעכאַפּט פאַר די הענד.
— וועט איהר דאָס טהאָן פאַר מיר ? וועט איהר דאָס טהאָן
פאַר מיר ? — האָט זי גערעדט פערסאָפּעט, אין איין אָטהעם,
ציטערענדיג מיט'ן גאַנצען קערפּער.

— אָבער, פרוי לערנאָרע — האָט ער ארויסגערעדט צו
מישט — ווי קענט איהר פון מיר פערלאַנגען אַזאַ...

— איהר מוזט עס טהאָן, אויב איהר ווילט ניט, איך זאָל דאָ
גלייך אויפ'ן אָרט פאַר אייערע אויגען שטאַרבען ! — האָט זי
אויסגעשריען מיט אַ יאָמער.

— וואָס האָט ער געקענט טהאָן ? דאָס איז געווען דאָס
ערשטע מאָל, וואָס ער האָט צו טהאָן געהאַט מיט פייערדיגע איר
טאָליענישע בלוט.

— גוט ! — האָט ער זיך אָפּגערופּען — איך וועל טהאָן,
וואָס איהר פערלאַנגט. איך וועל זיך זעהן מיט דזשעמטאָן...
פרוי לענאָרע האָט ארויסגעלאָזט אַ געשריי פון פרייד.

— הגם, איך ווייס ניט, אויב דאָס וועט העלפּען — האָט
ער זיך געזוכט ארויסצודרעהן...

— אָה, רעדט ניט אַזוי — האָט די אַלטע זיך גענומען ביי
איהם בעטען — איהר האָט מיר אַ וואָרט געגעבען... זי וועט
איך געוויס וועלען פּאָלגען. מיך וויל זי ניט פּאָלגען !...

— האָט זי איך בעשטימט ערקלערט, אז זי וויל מיט איהם
ניט חתונה האָבען ? — האָט כאַנין וויעדער געפרעגט אין אַ
ווילע אַרום.

— בעשטימט ! — האָט פרוי לענאָרע געענטפּערט — און
איהר דאַרפט וויסען, אז זי איז זעהר אַן איינגעשפּאַרט קינד.
נעהמט זי זיך עפעס אַריין אין קאָפּ, איז פערפאַלען ! קיינער וועט
זי שוין ניט איבערשפּאַרען.

— קיינער ? — האָט זיך סאַנין אָפּגערופּען, שמאַרק צו
טראַגען.

— קיינער, ווי איך זאג אייך! אָבער דאָך איז זי גוט ווי א מלאך... אייך וועט זי פאָלגען... איהר וועט דאָך באַלד זיין ביי אונז, האָ? אָה, מיין טהייערער רוסישער פריינד!... זי האָט זיך ראפּטאם אַ כאַפּ געטהאָן פון איהר אָרט, און אַרומגעכאַפּט סאַני'ען פאַר'ן קאַפּ. — איך גיב אייך מיין ברכה און... גיט מיר אַ טרונק וואַסער!

סאַני האָט איהר געבראַכט אַ גלאַז וואַסער, האָט פער שפראַכען איהר צו קומען, בעגלייט זי ביז דער טהיר; דאן האָט ער פערבראַכען די הענד און אויסגעגלאַצט ווייט די אויגען... — נו, וואָס טהוט מען איצט? זי איז איינגעשפּאַרט — זאָגט איהר מוטער... און איך זאָל זי בעאיינפלוסען, איך? ...! — האָט זיך ביי איהם פערדרעהט אַ ווירטוואַר פון געדאַנקען און געפיהלען האָט אין זיין נשמה אויפגעשטורמט... און צווישען דעם דאָזיגען ווירטוואַר האָט דושעממא'ס בילד אויפגעלעבט, ווי זי איז געשטאַנען אין דעם דונקלען פענסטער אין יענער שטורמדיגער נאַכט... עס איז איהם געוואָרען הייס און קאַלט.

פיער און צוואַנציגסטער קאַפיטעל.

מיט וואַנקענדיגע טריט און אַ קלאַפּענדען האַרצען אין סאַ-
נין צוגעאַנגען צו פרוי לענגאַרע'ס הויז. וואָס זאָל ער זאָגען
דושעממא'ן? ווי זאָל ער האַנדלען?
ער איז אַריין אין שטוב ניט דורך דער קאַנדיטעריי, נור
דורך אַ הינטער טהיר. אין דעם קליינעם פאָדערצימער האָט
איהם בעגעגענט פרוי לענגאַרע. די אַלטע דאַמע, דערזעהענדיג
איהם, האָט זי דערפיהלט אי פרייד, אי שרעק.
— איך האָב אייך מיט אונגעדולד ערוואַרטעט! — האָט זי
ארויסגעשעפּצט, דריקענדיג זיינע הענד מיט איהרע ביידע —

נעזמ אריין אין גארטען, איהר וועט זי דארט טרעפען. פער
געסט אָבער ניט, אז איך האָף אין גאַנצען אויף אייך! ...
סאַנין איז אַריין אין גאַרטען.

דזשעממאַ איז דארט געזעסען אויף אַ באַנק נעבען אַן
אַלע. נעבען איהר איז געשטאַנען אַ גרויסער קאַרב מיט
קאַרשען, וועלכע זי האָט אָפגערייניגט און אין אַ מעלער גע-
וואָרפען.

עס איז געווען אַרום זיעבען אַוהר אבענדס. די זון איז גע-
שטאַנען אויפ'ן האָריזאָנט און האָט מיט פּורפורנע שטראַהלען
דעם גאַנצען גאַרטען פּערגאַסען. פון צייט צו צייט האָט זיך גע-
הערט דאָס פליסטערען פון די בלעטער און דאָס זשומען פון
פּערשפּעטיגטע ביהנען, וואָס זיינען געפּלויגען פון איין בלום צו
דער אַנדערער און איינטאַניגע, אונערמיעדליכע וואָרקען פון אַ
ווייסען טירטעלטיוב.

דזשעממאַ האָט געטראָגען אויפ'ן קאַפּ דעם זעלבען רונדען
הוט, וואָס זי האָט געטראָגען בעת זי איז געפּאָהרען נאָך סאַדען.
דערזעהען סאַנין'ען, איז זי אַ ביסעל צומישט געוואָרען און
אַרזנטערנעלאָזט די אויגען איבער'ן קאַרב.

וואָס מעהר ער האָט זיך דערנעהנטערט צו איהר, אַלץ אונ-
זיכערער איז ער געטראָטען און... און... ווען ער איז צוגעגאַנגען
צו איהר נאָהענס, האָט ער קיין אַנדערע ווערטער ניט געקענט
ארויסבריינגען, ווי די :

— ווארום רייניגט איהר די קארשען?

דזשעממאַ האָט ניט גלייך געענטפערט.

— אָט דיעזע, וואָס זיינען רייפע — האָט זי אויפ'ן סוף
געענטפערט — ווערען געפּרעגעלט און די אַנדערע גוצען מיר
פאַר קייט. איהר ווייסט דאָך, די קליינע רונדע קייקלאַף מיט
צוקער פון אויבען? ...

און וועהרענד זי האָט עס געזאָגט, האָט זי איינגעבויען
דעם קאַפּ נאָך ניעדריגער און איהר רעכטע האַנד, וועלכע האָט
געאַלמען צווישען די פינגער צוויי קאַרשען, האָט איין אַזי-

גענבליק אין דער לופט א שוועב געטהאָן צווישען קאָרב און דעם
טעלער.

— מעג איך זיך געבען אייך זעצען? — האָט סאַנין גע-
פרעגט.

— געוויס.

דזשעממא האָט זיך א ביסעל א רוק געטהאָן און סאַנין
האָט זיך געזעצט געבען איהר.

— ווי הויב איך אָן? — האָט סאַנין א טראַכט געטהאָן,
בעת ער האָט זיך אוועקגעזעצט געבען איהר. אָבער דזשעממא
אַליין האָט איהם אַרויסגעפיהרט פון דער פערלענגענהייט.

— איהר האָט היינט אַ דועל געהאַט? — האָט זי אָנגע-
הויבען זעהר לעבעדיג, אַ קעהר טהוענדיג צו איהם איהר שעהן
פערשעהמט און פעררויטעלט פנים און פון איהרע אויגען האָט
אַרויסגעשמראַהלט א טיעפע דאַנקבאַרקייט: — און דאָך זייט
איהר אזוי רהויג! ווי עס שיינט, לאַכט איהר זיך אויס פון
געפּאַהרען...

— ענטשולדיגט — האָט ער געענטפערט — עס איז נאָר
קיין געפּאַהר ניט געווען און די גאַנצע געשיכטע האָט זיך גע-
ענדיגט אָהן בלוטפערניסונגען...

דזשעממא האָט אַ פיהר געטהאָן מיט אַ פינגער פאר איהרע
אויגען פון רעכטס צו לינקס און אויסגעשריען:

— ניין, ניין! רעדט ניט אזוי! איהר וועט מיך ניט נאָר
רען! איך ווייס אַלעס פון פּאַנטאַלעאָן'ען!..

— טאַקע דער ריכטיגער מענש וועמען צו גלויבען! —
האָט סאַנין אַ שמייכל געטהאָן — האָט ער אייך אויך ניט
דערצעהלט עפעס וועגען די ווייסע הוסאַרען...

— פעררעדט מיר ניט די צייהן — האָט זי איהם אונטער-
בראַכען — און דאָס אַלעס האָט איהר געטהאָן צוליעב מיר...

איך וועל עס קיינמאָל ניט פערגעסען!..

— אָבער, פרויליין דזשעממא, איך פערזיכער אייך..

— איך וועל עס אייך קיינמאָל ניט פערגעסען — האָט זי

איבערגע'חזר'ט וויעדער און האָט איהם אָנגעקוקט מיט אַ פעס־
טען בליק — דאָן האָט זי זיך אָפגעקעהרט פון איהם.

איצט האָט ער געקענט זעהן איהר פיינעם, ריינעם פראָפיל,
און ער האָט ביי זיך אין האַרצען געמוזט צוגעבען, אז נאָך קיינ־
מאָל, קיינמאָל אויף זיין לעבען האָט ער נאָך עטוואָס עהנליכעם
ניט געזעהן, און ער האָט זיך אזוי גליקליך געפיהלט, אזוי גליק־
ליך... זיין גאַנצע נשמה האָט געבליהט...

— און מיין פערשפרעכען? — האָט פלוצלונג אַ ברען גע־
טהאָן אין זיין מוח.

— פרייליין דזשעממא — האָט ער אָנגעהויבען נאָך אַ קור־
צען שווייגען.
— וואָס?

זי האָט ניט אַ קעהר געטהאָן דעם קאָפּ צו איהם און האָט
ווייטער געפליקט איהרע קארשען. אָבער אזא טיעפער פער־
טרויען איז געלעגען אין דעם איינציגען וואָרט: „וואָס?“...

— האָט אייך די מוטער גאָר נישט געזאָגט וועגען...
— וועגען? — האָט זי אונטערגעכאַפט — וועגען מיר? ...
דזשעממא האָט פלוצלונג אריינגעוואָרפען די קארשען,
וואָס זי האָט געהאַלטען, צוריק אין קאָרב.

— האָט זי מיט אייך גערדעט? — האָט זי אַ פרעג גע־
טהאָן פון איהר זייט.

— זי האָט מיר דערצעהלט, אז איהר... אז איהר האָט זיך
פלוצלונג ענטשלאָסען אָפצוואָגען...

דזשעממא האָט וויעדער דעם קאָפּ אַרונטערגעלאָזט. ער
איז אין גאַנצען פערשוואַנדען אונטער דער ברייטער הוט. גאָר־
נישט האָט זיך ארויסגעזעהן פון אונטער דער הוט, הויז איהר
האַלז, וואָס איז געווען אזא צאַרט און בייגיג, ווי דער שטענגעל
פון אַ גרוי־ען בלום.

— פון וואָס אָפּוואָגען זיך? — האָט זי שטיל אַרויס־
גערעדט.

— איך מוין... פון אייער... פון הערר — האָט ער גע-
שטאַמעלט.

— איהר מיינט פון הערר קלובער'ן? ...
— יא.

דזשעממא האָט ניט ווילענדיג זיך א כאפ געטהאָן און צו-
ריקגעקעהרט דעם קאַפּ... עטליכע קארשען האָבען זיך אוועק-
געקיקעלט אויפ'ן וועג. דאָן זיינען זיי אויף אַ וויילע אנשווי-
גען געוואָרען.

— ווארום האָט זי עס אייך דערצעהלט? — האָט ער דער-
הערט איהר שטיצען קול.

סאָנין האָט וויעדער מעהר ניט געזעהן ווי איהר צארטע
האַלז. איהר בוזעם האָט זיך שנעל געהויבען ארויף און אַראָפּ.

— ווארום? — האָט ער זיך אָפּגערופען — ווייל פאר די
קורצע צייט האָבען מיר זיך בעפריינדעט און זי מיינט, אז אייך
וועל אייך קענען געבען א ריכטיגען ראַטה.

דזשעממא'ס הענד האָבען זיך לאַנגזאַם אַראָפּגעגליטשט
אויף איהרע קניע און איהרע פינגער האָבען גענומען צופען די
פאַלד פון איהר קלייד.

— און וואָס פאר אַ ראַטה ווילט איהר מיר געבען? —
האָט זי זיך אָפּגערופען נאָך אַ קורצען שווייגען.

סאָנין האָט בעמערקט ווי איהרע פינגער ציטערען. זי
האָט אומיסטנע געשפיעלט מיט די פאַלדען פון'ם קלייד, אום
דעם דאָזיגען ציטערען צו פערבעהאַלטען.

— דזשעממא! — האָט ער דאָן ארויסגערעדט — ווארום
קוקט איהר ניט אויף מיר?

און גלייך האָט זי פרעוואָרפען איהר הוט אויפ'ן נאָסען און
אַנגעקוקט איהם מיט איהרע אויגען פון פערטרויען און דאָנק-
באַרקייט. זי האָט געדענקט, אז ער וועט איהר עפעס זאָגען,
אַבער דאָס אַנבליק פון איהר פנים האָט איהם צומישט אין
פערבלענדעט. דער ווארימער גלאַנץ פון דער פערנגעהענדער
זון איז געפאַלען אויף איהר יונג קעפּעל, אַבער דער אויסדרוק

פון איהר פנים האָט נאָך קלערער און העלער געשמראַהלט פון דעם זונען-גלאַנץ אַליין.

— איך וועל טהאָן, ווי איהר וועט מיר הייסען — האָט זי אָנגעהויבען מיט אַ שוואַכען שמויכעל און אויפגעהויבען איהרע ברעמען ארויף: — וואָס הייסט איהר מיר טהאָן ?

— וואָס איך הייס איך טהאָן ? — האָט ער איבערגערעדט — זעהט איהר, אייער מוטער מיינט, אז איהר ווילט ניט הערר קלובער'ן נור דערפאַר, ווייל ער האָט פאַרגעסטערן ניט אויסגעוויזען גענוג מוטע...

— נור דערפאַר — האָט דזשעממא ארויסגערעדט, האָט זיך איינגעבויגען, אויפגעהויבען דעם קאָרב און איהם אַוועקגע-שטעלט נעבען זיך אויפ'ן באַנק.

— אין אַלגעמיין וועט עס ניט קלוג זיין פון אייער זייט אָפצוזאָגען זיך פון איהם... דאָס איז אזא וויכטיגער שריט, אז מען מוז איהם פריהער גוט אַרומטראַכטען, איידער מען מאַכט איהם... אויסער דעם איז די לאַגע פון אייער געשעפט איצט...

— דאָס זיינען מיין מוטער'ס ווערטער! — האָט איהם דזשעממא אונטערבראַכען — איך דערקען זיי... אָבער וואָס איז אייער אייגענע מיינונג ?

— מיין אייגענע מיינונג ? — האָט ער איבערגעפרעגט. סאַנין איז אנשוויגען געוואָרען. ער האָט געפיהלט, ווי אין האַלז וואָלט זיך ביי איהם עפעס אַוועקגעשטעלט, אז ער האָט קוים געקענט אַטהעמען.

— איך דענק אויך — האָט ער דאן ווייטער מיט אנשטרענג-נונג ארויסגערעדט.

דזשעממא איז אויפגעשפרונגען.

— איהר דענקט אויך אזוי ? איהר אויך !

— יא, דאָס הייסט — האָט ער גשמאַמעלט צומישט.

עס איז איהם אונמעגליך געווען נאָך אַ וואָרט צוצוגעבען.

— גוט! — האָט דזשעממא געזאָגט — ווען איהר הייסט מיר אלס מין פריינד צו ענדערען מיין בעשלוס... דאָס הייסט, איך זאָל הייראטמהען הערר קלובער'ן, דאָן... דאָן... וועל איך מיר דאָס איבערלייגען....

און ניט וויסענדיג אַליין, וואָס זי טהוט, האָט זי די קאַר-שען פון טעלער גענומען ווארפען צוריק אין קאַרב אַרײַן.

— די מוטער פערלאַנגט, איך זאָל אייער ראַטה פאַלגען... ווארום ניט? אפשר וועל איך איהם טאַקי פאַלגען! — האָט זי וויעדער געזאָגט מיט ביטערניש אין קול.

— אָבער, פרייליין דזשעממא — האָט סאַנין זי אונטערנע-בראַכען צומישט.

זי האָט איהם אָבער ניט געלאָזט ריידען און מיט דער זעלבער ביטערניש אין קול האָט זי ווייטער גערעדט.

— איך וועל אייער ראַטה פאַלגען!

איהרע ברעמען האָבען זיך צוויפגעקאַרטשעט; זי איז בלייב געוואָרען און אויפגעגענגט געביסען די אונטערשטע ליפ.

— איך מוז אייך פאַלגען... איך בין פערפליכטעט צו טהאָן אַלעס, וואָס איהר פערלאַנגט פון מיר... איהר האָט פיעל געד טהאָן פאר מיר... גוט, איך וועל זאָגען מיין מוטער... איך וועל עס מיר איבערלייגען... דאָ קומט זי טאַקי!

און ווירקליך: אין דיזער צייט האָט זיך בעוויזען פרוי לענגאַרע אויפ'ן שוועל פון טהיר, וואָס האָט געפיהרט אין גאָר טען. זי האָט ניט געקענט מעהר אויסהאַלטען אין הויז פון אונג געדולד. ווי זי האָט אויסגעזעכענט, האָט סאַנין שוין לאַנג מסתמא געהאַט איבערגערעדט מיט דזשעממא'ן, הנם אין דער אמת'ען אין סאַנין דאָ אין גאַנצען געווען זייט אַ קנאַפע פער טעל שטונדע...

— ניין, ניין, ניין! אום גאַטעס ווילען, זאָגט איר נאָך נישט! — האָט סאַנין זיך אַ כאַפ געטהאָן כמעט צושראַקען -- ווארט נאָך אָפ... איך וועל אייך זאָגען... איך וועל אייך שרייב

בען... ביז דעמאָלט גיט ניט קיין בעשטימטען ענטפער... ווארט
נאָך אָפּ!...

ער האָט אַ דריק געטהאָן דזשעממא'ס האַנד, איז אויפגע-
שפרונגען פון באַנק, איז צו פרוי לענגאַרע'ס גרויסער ערשטויר-
נונג פערבייגעלאָפען זי, האָט נור די הוט פאר איהר ארונטער-
גענומען און איז פערשוואונדען.

די אַלטע איז צוגעאַנגען צו איהר טאָכטער.
— זאָג מיר, דזשעממא... —

דזשעממא איז פלוצלונג אויפגעשפרונגען פון אָרט און האָט
זיך ארויפגעוואָרפען איהר מוטער אויפ'ן האַלז.

— לעבע מוטער, קענסטו נאָך אַ וויילע ווארטען, נאָך איין
קלייניקע וויילע... ביז מאָרגען? יא? און ווילסטו ביז מאָר-
גען וועגען דעם קיין וואָרט ריידען? אַה, מוטער!

און פלוצלונג, גאַנץ אונערווארטעט פאר איהר אַליין, האָט
דזשעממא אויסגעבראָכען אין אַ שטראָם פון העלע טרעהרען.
פרוי לענגאַרע האָט זיך פערוואונדערט, נאָך מעהר פון דעם,
וואָס דזשעממא'ס פנים אָנשטאָט אונמוטהיג צו זיין האָט פאר
פרייד געשטראַהלט.

— וואָס איז דיר, מיין קינד? — האָט זי געפרעגט — דו
ווינסט דאָך קיינמאָל ניט און מיט אמאָל איצט...

גאַרנישט מאַמע, גאַרנישט! ווארט נאָר נאָך איין קלייניג-
קע וויילע. מיר מוזען ביידע געדולד האָבען. אָבער ביז מאָר-
גען זאָלסטו גאָר ניט פרעגען, דו הערסט? און איצט לאָמיר די
קארשען רייניגען... עס ווערט שוין באַלד נאַכט.

— אָבער איצט וועסטו שוין זיין קליגער, מיין קינד?

— אַה, איך בין זעהר קלוג! — האָט דזשעממא אויסגע-
שריען, און האָט פיעלדייטיג אַ מאַך געטהאָן מיט'ן קאָפּ.

דאָן האָט זי צוניפגעבונדען די קארשען אין קליינע בינט-
לאַך, וועלכע זי האָט הויך געהאַלטען פאר איהר שטראַהלענדע
געזיכט. זי האָט איהרע טרעהרען ניט אָפּגעווישט: זיי זיי-
גען פערטריקענט געוואָרען פון זיך אַליין.

פינף און צוואנציגסטער קאפיטעל.

סאנין איז געקומען צולויפען אין זיין האַמעל אַ פערסאָפּע-טער. ער האָט געפיהלט, אז נור דאָרט, אין דער איינזאַמקייט מיט זיך אליין, וועט ער אימשטאַנד זיין צו פערשטעהן, וואָס מיט איהם אליין טהוט זיך. און טאַקסי אזוי, ווי נור ער איז אַרײַן אין זיין צימער; ווי נור ער האָט זיך ביים שרױב־טיש אַוועקגעזעצט, מיט די בייִדע עלענבויענעס אָנגעשפּאַרט — האָט ער אויסגעשריען מיט שמערץ און ביינקעניש אין קול:

— איך ליעב זי! איך ליעב זי משוגע!

און זיין גאַנצע נשמה האָט זיך אָנגעצונדען, ווי אַ גלד־הענדיגע קויל, וואָס האָט זיך אַרויסגעריסען פון דעם אַש, וולעכער איז אַ לאַנגע צייט אויף איהר געלעגען.

אין אַ וויילע אַרום האָט ער שוין ניט געקענט פערשטעהן, ווי איז דאָס איהם מעגליך געווען נעבען איהר, נעבען דושעמ־מאַן, צו זיצען, צו ריידען מיט איהר און ניט פיהלען, אז ער פערנגעטרט אפילו דעם זױם פון איהר קלייד און אז ער איז בערייט צו שטאַרבען פאַר איהר. די לעצטע אונטעררעדונג אין'ם גאָרטען האָט איהם דאָס אַלעס קלאָר געמאַכט.

פון איצט אָן האָט ער זיך זי שוין מעהר ניט פאָרגעשטעלט, ווען ער האָט וועגען איהר געטראַכט, מיט צושטאַמענע לאַקען אין דעם מילדען שיין פון די שטערען, ווי ער האָט זי זיך ביז איצט פאָרגעשטעלט.... פון איצט אָן האָט זי געשוועבט פאַר איהם, ווי זי איז געזעסען אויפ'ן גאָרטען־באַנק. מיט דער הוט פערואַרפען אויפ'ן נאַקען און מיט איהרע אויגען פול פער־טרויען, אַריינקוקענדיג טיעף אין זיינע...

און ווען זי האָט איצט פאַר איהם אזוי פערבייגעשוועבט, האָט ער דערפיהלט אַ ברענענדיגען ציטערן און אַ דורשט נאָך ליעבע אין אַלע זיינע אָדערן.

ער האָט זיך דערמאָנט אָן די פערוועלקטע בלום, וואָס ער האָט שוין צוויי טעג ביי זיך אין קעשענע אַרומגעטראָגען,

הָאָט זי אַרויסגענומען און זי אַזוי העפטיג צונערדיקט צו זיינע
ליפען, אז דאָס פנים זיינס האָט זיך פערקרימט ווי פון
שטערצען.

איצט האָט ער שוין מעהר ניט געטראַכט, האָט זיך ניט
געגריבעלט מעהר און ניט געזאָרנט זיך וועגען דעם, וואָס עס
וועט שפעטער זיין. ער האָט זיך אין גאַנצען פון זיין פערנאַנגענ-
הייט אָפגעריסען און זיך מיט'ן קאָפּ אריינגעוואָרפען אין זיין
צוקונפט... פון דעם איינזאמען, טרויעריגען ברעג פון זיין יוגענד
האָט ער זיך איצט אריינגעוואָרפען אין דעם דאָזיגען העלען און
שוימענדען שטראָם, אין וועלכען ער האָט זיך געטראַגען, ניט
וויסענדיג אליין וואוהין דער שטראָם וועט איהם פערטראָגען.
דאָס איז איהם געווען אלץ איינס. ער האָט ניט געטראַכט ווע-
גען דעם, ניט געדענקט וועגען דעם. ער האָט נור וועגען איהר
געטראַכט, וועגען דזשעממא'ן, און נור וועגען דזשעממא'ן! ...
ער האָט געכאַפט אַ בייגעלע פאַפיער און אָנגעשריעבען
די פּאָלגענדע ציילען :

„טהייערע דזשעממא!“

איהר ווייסט, וואָס איך האָב גענומען אויף זיך אייך צו
ראַטעווען; איהר ווייסט, וואָס אייער מוטער האָט פון מיר פער-
לאַנגט; אָבער וואָס איהר ווייסט ניט און וואָס איך מוז אייך
איצט זאָגען — דאָס איז, אז איך ליעב אייך... איך ליעב אייך
מיט דער גאַנצער ליידענשאַפט פון האַרצען וואָס ליעבט צום
ערשטען מאָל! דיעזעס פייער האָט גאַנץ פּלוצלונג אין מיר
אויפגעפלאַמט, אָבער מיט אַזאַ גוואַלד, אז קיינע ווערטער זיי-
נען ניט אומשטאַנד אויסצודריקען דאָס, וואָס איך פיהל! ...
ווען אייער מוטער איז צו מיר געקומען און מיך געבעטען, איך
זאָל מיט אייך איבערריידען, האָט נאָך דאָן דאָס פייער גע-
גליהט אונטער דער אַש, זאָנסט וואָלט איך זיכער איהר גלייך
ערקלערט, אז איך קען ניט ערפילען איהר פערלאַנג. די ווער-
טער, וואָס איך שרייב אייך איצט, זיינען די ווערטער פון אז

עהרליכען מענשען. איהר מוזס וויסען, מיט וועמען איהר האָט צו טהאָן — צווישען אונז טאָר ניט זיין מיספּערשטענדניס. איהר זעהט, אז איך בין ניט אימשטאַנד אייך צו געבען אַ ראַטת... איך ליעב אייך, איך ליעב אייך, און דאָס איז דער איינציגער געדאַנק פון מיין קאַפּ, דאָס איינציגע געפיהל פון מיין האַרצען!

דמיטרי סאַנק.

ער האָט צונייפגעליינט און פּער'התמה'ט דעם בריעה און שוין געוואָלט אַ רוף טהאָן דעם קעלנער, אום דורך איהם אוועק-שיקען דעם בריעה צו דושעממאָן.

אַבער ער האָט זיך מיישב געווען. עס טויג ניט מיט'ן קעלנער! סיידען דורך עמיל'ן. אַבער וואו זעהט מען איהם? געהן צו הערר קלובער'ן אין געשעפט איהם זוכען? פּאַסט אייך עפעס ניט. אויסער דעם איז שוין געווען פינסטער; עס קען זיין, אז עמיל האָט שוין פּערלאָזען דאָס געשעפט. און טראַכטענדיג אזוי, האָט סאַנין אָנגעטהאָן זיין הוט און איז ארויסגעלאָפּען פון צימער.

אין דרויסען האָט ער זיך אומגעקוקט אַהער און אַהין, ערשט ער האָט פון ווייטען דערזעהן עמיל'ן.

דער יונגער ענטוויאסט איז געלאָפּען איבער'ן גאַס מיט אַ קליין פּעקעל אונטער'ן ארעם און מיט אַ בינטעל פּאַפּיער אין האַנד.

סאַנין האָט זיך שטאַרק דערפרעהט און איהם אַ רוף גע-טהאָן.

יענער האָט זיך אומגעקוקט און דערזעהן סאַנין'ען, איז ער גלייך צוגעלאָפּען צו איהם.

סאַנין האָט איהם לאַנג ניט געלאָזט ריידען, דערלאָנגט איהם דעם בריעה און איהם גענומען ערקלערען, ווי אזוי ער זאָל דעם בריעה איבערגעבען דושעממאָן. עמיל האָט זיך צוגע-הערט צו איהם אויפּמערקזאַם.

— אז קיינער זאל ניט זעהן? — האָט ער איבערגעפרעגט און אָנגעקוקט סאַנין'ען מיט אזא געהוימער מינע, אַקוראט ווי ער וואָלט וועלען זאָגען: „איך פערשמעה אלעס!“

— יא, ליעבער פריינד — האָט סאַנין געענטפערט און א פאטש געטהאָן איהם איבער'ן בעקעל — און ווען זי וועט דיך וועלען געבען אַן ענטפער, וועטו דאָך מיר איהם ברענגען, ניט אמת? איך וועל ווארטען אין דער היים.

— איהר קענט זיך שוין אויף דעם פערלאָזען! — האָט עמיל ארויסגעמורמעלט פרעהלאך, איז אוועקגעלאָפּען, און לויט פענדיג, האָט ער איהם נאָך אַמאָל א מאַך געטהאָן מיט'ן קאַפּ. סאַנין איז צוריק אַרײַן אין הויז, און ניט אָנצײנדענדיג קיין ליכט, האָט ער זיך אוועקגעלייגט אויף דער סאַפּע, פערלייגט ביידע הענד הינטער'ן נאַקען און זיך איבערגעגעבען די געפיהלען פון ליעבע.

א וויילע שפעטער האָט זיך די טיהר געעפענט, און עמיל האָט אַרײַנגעשטעקט דעם קאַפּ.

— איך האָב געבראַכט האָט ער ארויסגעשעפעצט — אָט דאָ איז דער ענטפער!

און ער האָט אַ פאַך געטהאָן מיט'ן קליינעם קאַנווערט איבער'ן קאַפּ.

סאַנין איז אויפגעשפרונגען פון זאַפּע, איז צוגעלאָפּען צו איהם און ארויסגעריסען ביי איהם דעם בריעה פון די הענד. ער האָט זיך ניט געקענט בעהערשען. די ליידענשאפט האָט אין איהם צו שטאַרק געבושעוועט. ער האָט ניט געד טראַכט וועגען בעהאַלטען זיינע געפיהלען אפילו פאר דינען אינגעל, פאר איהר ברודער.

ער איז צוגעלאָפּען צום פענסטער און ביי דעם שוין פון דער אנטקעגענדיגער לאַנטערנע האָט ער איבערגעלעזען די פאַל-גענדע ווערטער:

„איך בעט אייך, איך בעשווער אייך, מאָרגען דעם גאַנצען טאָג ניט צו קומען, זיך גאָר אין גאַנצען ניט ווייזען ביי אונז.

דאָס איז זעהר נויטיג פאר מיר, זעהר... און דאן וועט אלעס
גוט ווערען... איך ווייס, אז איהר וועט עם מיר ניט אָפּ-
זאָגען, ווייל...

דזשעמא."

סאָנין האָט איבערגעלעזען דעם בריעף צוויי מאָל. ווי שעהן
און ווי ריהרענד איז געווען איהר האַנדשריפט! איין אויגענד
בלויז איז ער געשטאַנען טיעף פערטהאָן אין זיך, דאָן האָט ער זיך
אַ קעהר געטהאָן צו עמיל'ן, וועלכער, בכדי צו בעווייזען סאָ-
נין'ען, וואָס פאר אַן אַנשטענדיגער אינגעל ער איז, איז גע-
שטאַנען מיט'ן פנים אומגעקעהרט צו דער וואַנד און מיט די
נעגעל זיך געקראצט.

— עמיל! — האָט סאָנין איהם הויף אַ רוף געטהאָן.

עמיל איז גלייך צוגעלאָפּען צו איהם.

— וואָס ווילט איהר?

— הערט נור, מיין לייעבער פריינד...

— הערר דמיטרי — האָט דאָס אינגעל איהם אונטערבראָך-

כען מיט אַ וויינענדיגען קול — וואוּם זאָגט איהר מיר ניט „דו“?

סאָנין האָט זיך צולאָכט.

— נו, גוט, איך וועל דיר זאָגען „דו“. אַלזאָ, הער, מיין

לייעבער פריינד, הער: וואָס דענקסטו מאָרגען צו טהאָן?

— וואָס איך דענק מאָרגען צו טהאָן? וואָרום? וואָס אז

ערך וואָלט איהר וועלען, איך זאָל מאָרגען טהאָן?

— ווען דו קענסט, קום מאָרגען פריה צו מיר, דאָן וועלען

מיר נעהמען אַ שפּאַציר איבער פראַנקפורט... דו ווילסט?

— אויב איך וויל! וואָס קען זיין נאָך בעסער ווי צו שפּאַ-

צירען מיט אייך? איך וועל געוויס קומען!

— און ווען מען וועט דיך ניט וועלען לאָזען געהן?

— מען וועט מיך שוין לאָזען!

— הער: אין דער-היים דארפסטו ניט זאָגען, אז דו

נעהסט צו מיר...

— וואָס דאַרף איך זיי דערצעהלען מעשות! איך געה
 אַוועק פון דער-היים און קום צו אייך, און פאַרמיג! — האָט
 דער אינגעל מיט פרייד געענטפערט.
 ער האָט זיך אַוואָרף געטהאָן צו סאַני'ען, מיט היץ איהם
 אַ קרש געטהאָן און איז אַרויסגעלאָפּען.
 אַ לאַנגע צייט נאכדעם איז סאַנין אַרומגעגאַנגען איבער'ן
 צימער היז און צוריק; ערשט גאַנץ שפּעט האָט ער זיך געלייגט
 שלאָפּען.

זעקס און צוואַנציגסטער קאַפיטעל.

אויף מאָרגען, אַ זייגער אַכט אין דער פריה, איז עמיל גע-
 קומען צו סאַני'ען, בעגלייט פון זייער הונד טאַרטאַנליאַ. אין
 דער היים האָט ער געוואָגט, אז ער געהט צו סאַני'ען און פון
 סאַני'ען וועט ער געהן צו קלובער'ן אין געשעפט.
 וועהרענד סאַנין האָט זיך אָנגעטהאָן, האָט עמיל געפרופּט
 פערפיהרען אַ געשפרעך מיט איהם וועגען דעם, וואָס דזשעמאַ
 לאָזט אָפּ דעם שידוך. אָבער סאַנין האָט איהם געענטפערט נור
 מיט אַ שטרענגען שווייגען, און עמיל, אום צו בעווייזען, אז ער
 פערשטעהט גאַנץ גוט, וואָרום סאַני'ען איז ניט אנגענעהם צו
 ריידען וועגען דעם, האָט זיך אין מיטען דערינען אונטערבראָך-
 כען, מאַכענדיג אַ געהיימניספולע און זאָגאַר אַ שטרענגע מינע.
 נאָך פריהשטיק זיינען די ביידע פריינד אַוועק צופוס נאָך
 הווען, אַ קליין דערפעל, וואָס ליגט ניט ווייט פון פראַנקפורט
 און וועלכעס איז אַרומגערינגעלט פון וועלדער. די נאַנצע קייט
 פון די הויכע טוניס-בערג זעהט מען פון דאָרט אַרויס, אַמוראַט
 ווי זיי וואָלטען געשטאַנען מיט דער האַנד צו דערלאַנגען פון
 דאָרט... דאָס וועטער איז געווען זעהר שעהן. די זון האָט גע-
 גלאַנצט און געוואַרעמט, האָט אָבער ניט געברענט; אַ פרישער
 ווינטעל האָט מיט אַ הוישען געשעפעט צווישען די גראַזען און

בלומען און די שאַמענס פון די וואַלסקענס, וואָס האָבען זיך איי-
בער'ן הימעל געטראַגען, האָבען געציטערט און זיך געגליטשט
אין די פאַרמע פון קליינע, רונדע פלעקען איבער די ערד.

די יונגע לייט האָבען אַ היבשע וויילע אַרומגעשפּאַצירט
אין וואַלד; דאָן האָבען זיי זיך אָפּגעשטעלט אין אַ דאָרף-
שענק, האָבען געגעסען דאָרט דינער און זיינען נאכדעם אַוועק
קלעטערען אויף די הויכע בערג. אַרויפגעקראַכען אויף די בערג,
האָבען זיי פון דאָרט בעוואונדערט די שעהנע אויסזיכטען, האָר-
בען געוואָרפען פון דאָרט שטיינער אַרונטער און האָבען פרעה-
לאַך געפאַטשט אין די הענד, בעת זיי האָבען געזעהן, ווי דעזע
שטיינער האָבען געשפּרונגען און געדרעהט זיך, פאַלענדיג אַרום
טער, ביי אַ קרעפטיגע שטימע פון אַ מאַן פון אונטער'ן באַרג
האַט זיי גענומען זיך לען. דאָן האָבען זיי זיך אויסגעצויגען
אויפ'ן טרוקענעם, געבלויך-וויאַלעטען מאַך און זיינען אזוי גע-
לעגען אַ היבשע וויילע. נאכדעם האָבען זיי ביער געטרונקען
אין אַן אַנדער שענק פון דאָרף, האָבען זיך געיאָגט איינער נאָכ'ן
אַנדערען, געבאַרעט זיך, האָבען געשריען און געזונגען און האָבען
אָנגעקוואַלען פון דער עכאָ, וואָס האָט אָפּגעהילכט אַרום זיי, האָר
בען געבראַכען די צווייגען פון די בוימער, האָבען בעציערט זיי-
ערע היטלען מיט בלומען און האָבען זאָגאַר געטאַנצט.

טאַרטאַגליאַ האָט אויך אַנטהייל גענומען אין אלע זייערע
פערנגיגענס. ער האָט נאַטירליך קיין שטיינער ניט געוואָרפען,
אַבער ער איז אַרומגעפלויען ווי אַ פערריקטער, האָט פּרעהלאַך
געבליט, בעת זיי האָבען געזונגען, און געוויזען אלע זיינע קונצען.
די יונגע לייט האָבען נאָך לאַנג פערבראַכט. סאַנין האָט
גענומען אויספרעגען עמיל'ן וועגען זיין פאַטער, וועגען זיין מור-
טער און אַנדערע פאַמיליען-אַנגעלעגנהייטען, דערביי האָט ער
זיך געהיט צו דערמאָנען דזשעמאַ'ס נאָמען, הגם ער האָט ווע-
גען איהר געטראַכט. אייגענטליך האָט ער געטראַכט ניט אזוי
פיעל וועגען איהר אליין, ווי וועגען דעם מאַרגעדיגען, געהיימ
ניספולען טאַג, וואָס האָט צו איהם געווינקט מיט אזוי פיעל

פרייד און גליק. ער האָט געפיהלט, אזוי ווי פאר זיינע אויגען וואָלט געשוועבט אַ דינער, זעהר דינער שלייער און הינטער דעם דאָזיגען שלייער וואָלט ארויסגעקוקט אַ יונג, אונבעוועגליך גע- זיכט מיט אַ פריינדליכען שמייכעל אויף די ליפען און מיט שטרענג ארונטערגעלאָזטע אויגען. דיעזעס געזיכט איז ניט גע- ווען דזשעמאַ'ס, נור פון דעם גליק אליין! ... און זעה: ענדליך אין זיין שטונדע אויך געקומען... דער שלייער איז אויפגעהוי- בען, די ליפען עפענען זיך, די אויגען קוקען איהם אָן — זיין גע- טין האָט איהם דערזעהן און בעניסט איהם מיט ליכט, וואָס איז העלער פון דער זון, מיט פרייד און גליקזעליגקייט, וואָס האָט ניט קיין ענד! ...

ער דערמאָנט זיך אָן דעם מאָרגעדיגען טאָג, און זיין נשמה ווערט פערשטאַרט פון פיין און ביינקעניש.

אָבער דיעזע ביינקעניש און דיעזען פיין איז איהם ניט גע- ווען אַ האָאר שווער. זיי האָבען איהם בעגלייט אויף שריט און שריט, זיי האָבען איהם ניט געשמערט. זיי האָבען איהם ניט געשמערט אַריינצונעהן מיט עמיל'ן אין אַ דריטען שענק, וואו זיי האָבען וויעדער איבערגעביסען. נון פון צייט צו צייט האָט דורכגעציימערט אין זיין מוח, ווי אַ בליץ, אַ געדאַנק: ווען אימיצער וואָלט געוואוסט וועגען וואָס איך טראַכט!

ערשט שפעט אין דער נאַכט האָבען זיי זיך צוריקגעקעהרט אין שטאָדט.

— מען וועט מיך געוויס זידלען — האָט עמיל זיך אָפגע- רופען, בעת ער האָט זיך געזעגענט מיט סאַני'ען — אָבער וואָס אַאָרט עס מיך! איך האָב היינט זעהר גוט פערבראַכט און איך בין צופריעדען!

ווען סאַני איז געקומען צו זיך אין האָטעל, האָט ער דאָרט געפונען אַ בריעף פון דזשעמאַ'ן.

זי האָט איהם געשריעבען, אז זי וויל איהם זעהן מאָרגען אום זיעבען אוהר אין דער פריה אין דעם און דעם שטאָדטישען גאָרטען.

דאָס האַרץ האָט זיך אין זיין ברוסט אַ צאָפּעל געמאַהן.
גרויסער גאָט! דיזער אונגעהערטער, איינציגער, אונגענליך
כער און דאָך בעשטימט־קומענדר טאָג — וואָס וועט ער איהם
ברענגען?

זיינע אויגען האָבען פּערשלונגען דושעממא'ס בריעף. דער
לאַנגער שעהנער צוק פון דעם ערשטען בוכשטאַב פון איהר נאָך
מען, האָט איהם דערמאָנט אָן איהרע שעהנע פינגער, אָן איהר
האַנד... עס איז איהם איינגעפאַלען, אז ער האָט נאָך קיינמאָל
ניט געקוישט איהר האַנד.

— מען מעג זאָגען, וואָס מען וויל — האָט ער געטראַכט —
די אימאַליענערקעס זיינען זעהר ציכטיג און ריין, איבערהויפט
דושעממא!... זי איז אַ קעניגין... אַ געטין... די שעהנקייט
און ריינקייט אַליין!...

אין יענער נאַכט איז ווייניגסטענס אין גליקליכער מענש
געווען אין פראַנקפורט... ער האָט געשלאָפּען, אָבער ער האָט
געקענט זאָגען מיט די ווערטער פון דעם דיכטער:
„איך שלאָף, דאָך עס וואַכט מיין האַרץ.“

און אין דער אמת'ען: זיין האַרץ האָט זיך בעוועגט שטיל,
ווי דאָס וויגען זיך בון אַ שומעטערלינג, וועלכער אָנגעהאַנגען אַ;
אַ בעטויטער בלוט, באַדט זיך אין דער זומער־זון...

זיעבען און צוואַנציגסטער קאַפיטעל.

אויף מאָרגען האָט זיך סאַנין אויפגעכאַפט פינף אױר אין
דער פריה. אַרום זעקס איז ער שוין געווען אָנגעהאַן און האַלב
זיעבען האָט ער שוין אַרומגעשפּאַצירט אין דעם שטאָדטישען
נאָרטען, וואו דושעממא האָט איהם בעשטעלט צו זיין.
דער פריהמאָרגען איז געווען אַ שטילער, אַ וואַרימער און
אַ סאַרער. צייטענווייז האָט זיך געדאַכט סאַנין'ען, אז אַט־אַט

טהוט א גאס א רענען; אָבער זיין אויסגעשטעלטע האַנד האָט קיין רענען ניט געפיהלט, נור אויף די ארבעל האָט ער בעמערקט שפורען פון קליינינקע, ווי דראַבנינקע טראַפענס, און באַלד זיך נען די דאָזיגע טראַפענס אויף פערשוואונדען. קיין ווינד אין אַקוראט ווי קיינמאָל אויף דער וועלט ניט געווען. יעדער קלאַנג האָט אָפגעהילכט אַרום, אַקוראט ווי צושיטענדיג זיך; ווייט ווייט האָט זיך געשלענגעלט און געדונקעלט אַ ווייסע פאַרע; אין לופט האָט געשמעקט מיט רעזעדע און בליטהען פון ווייסע אַקאציען.

אויף די נאסען האָט מען די קראַטען נאָך ניט געעפענט; נור מענשען האָבען זיך גענומען ווייזען. צייטענווייז האָט זיך דערהערט דאָס רוישען פון אַ לעדיגע קאַרעמע. אין גאַרטען זיינען נאָך ניט געווען קיין שפאַציערנגעהער. דער גערטנער האָט זיך רוהיג געראַמט מיט אַ רידעל דעם ווייסען וועג און אַ מאָגע רע אַלטינקע אין אַ שוואַרצען געווענטענעם פּלאַשץ האָט געהונד קען איבער אַן אַלע.

און דערזעהן די דאָזיגע עלענדע אַלטינקע, האָט סאַנין'ען אַ זעץ געטהאָן אין האַרצען און ער האָט די אויגען ניט געקענט אָפּרייסען פון איהר און געקוקט, געקוקט נאָך איהר, ביז זי איז פערשוואונדען ווייט, ווייט אַ דונקעלע פינטעלע... זיעבען! האָט אָפגעהילכט דער זיינער אויף דער הויכער שיבילניצע.

סאַנין האָט זיך אָפגעשטעלט. שוין־זשע וועט זי ניט קר מען? ער האָט אַ ציטער געטהאָן מיט'ן נאנצען קערפער. אָבער באַלד האָט ער דערהערט הינטער זיך לייכטע טריט, און ער האָט וויעדער אַ ציטער געטהאָן: זי!

דושעממא איז געאַנגען הינטער איהם איבער'ן וועג. זי האָט געטראָגען אויף זיך אַ גרויען מאַנטעל און אַ קליינע, דונד קעלע הוט. זי האָט אַ קוק געטהאָן אויף סאַנין'ען, אָפגעקעהרט דעם קאָפּ אויף דער אַנדער זייט און, צוגעקומען נאָהענט צו איהם, איז זי פערבייגעאַנגען.

— דושעממא! — האָט ער זי שטיל אַ רוף געמיהאַן.
 זי האָט לייכט אַ מאַך געמיהאַן צו איהם מיט'ן קאָפּ אין
 האָט זיך ניט אָפּגעשטעלט. ער איז אוועק נאָך איהר.
 ער האָט שנעל געאַטהעמט און די פיס האָבען זיך געבראָך
 כען אונטער איהם.
 דושעממא איז פערבייגעאַנגען אַן אַלטאַנקע, האָט זיך פער-
 קירעוועט רעכטס און, צוקומענדיג צו אַ דונקעלען פלאַץ, וואו
 עס האָבען געוואקסען הויכע סירענעס, האָט זי זיך דאָרט אַני-
 דערגעזעצט אויף אַ באַנק.
 דער פלאַץ איז געווען אַ פּערוואַרפּענער און אַ פּערבראָך-
 גענער.

סאַנין האָט זיך אוועקגעזעצט נעבען איהר.
 עס איז אוועק אַ מינוט — און ניט ער און ניט זי האָבען אַ
 וואָרט אויסגערעדט. זי האָט אַפילו ניט געקוקט אויף איהם,
 און ער האָט אויך געקוקט ניט איהר אין פנים, נור אויף איהרע
 צונויפגעלייגטע הענד, אין וועלכע זי האָט געהאַלטען אַ רענע-
 שירם.

וואָס האָבען זיי געקענט ריידען? וואָס האָבען זיי געקענט
 זאָגען אזוינס, וואָס זאָל זיך קענען פּערגלייכען מיט דעם דאָזיגען
 שטאַרקען גליק, אז זיי זיצען איצט באַנאַנד, אויג אויף אויג, אונ-
 געשטערט פון קיינעם, אזוי נאָהענט איינער נעבען אַנדערען און
 אזוי פריה? ...

— איהר... זייט אויף מיר ניט ביזו? — האָט אויפ'ן סוף
 סאַנין ארויסגערעדט.

עס איז געווען זעהר נאַריש פון איהם צו שטעלען איהר אַט
 די פראַגע, ער האָט עס אַליין געפיהלט... אָבער לכל הפחות דאָס
 ישוויגען איז געבראַכען.

— איך? ביזו אויף אייך? — האָט זי זיך אַ כאַפּ געמיהאַן
 — פאַר וואָס? ניין!

— און איהר האָט צומרויען צו מיר? — האָט ער ווייטער
 געפּרעגט — איהר גלויבט מיר?

— וואָס איהר האָט דאָרט געשריבען ?

— יא.

דזשעמא האָט ארונטערגעלאָזט דעם קאָפּ און גאָר נישט געענטפערט. דער רעגן־שירם האָט זיך ארויסגעגליטשט פון איהרע הענד. זי האָט איהם ישנעל אונטערגעכאפט, איידער ער האָט נאָך צייט געהאַט ארונטערצופאלען צו דער ערד.

— אָך, גלויבט מיר. גלויבט דאָס וואָס איך האָב אייך גע־שריעבען — האָט סאַנין פלוצלונג אויסגעשריען מיט היץ -- אויב עס איז פאראן אויף דער וועלט אמת, דער הייליגער, עהר־ליכער אמת, איז דאָס דער, אז איך ליעב אייך, דזשעמא, איך ליעב אייך משוגע !

זי האָט א קוק געטהאָן אויף איהם פון דער זייט און האָט שיער וויעדער ניט ארויסגעלאָזט דעם רעגן־שירם פון איהרע הענד.

— גלויבט מיר, גלויבט מיר ! — האָט ער ווייטער גערעדט, האָט זי געבעטען, די הענד צו איהר אויסגעשטרעקט און ניט גע־וואַנט זי אָנצוריהרען.

— דזשעמא, זאָנט, וואָס ווילט איהר זאָל איך אזוינס טהאָן, אום צו איבערצייגען אייך אין מיין ליעבע ?

זי האָט וויעדער א קוק געטהאָן אויף איהם.

— זאָנט נור, הערר דמיטרי — האָט זי אויפ'ן סוף ארויס־גערעדט — פאָרגעסטערן, ווען איהר זייט געקומען מיך איינרע־דען, איך זאָל... האָט איהר נאָך דאָן גאָר נישט געפיהלט צו מיר ? ...

— איך האָב יא געפיהלט — האָט סאַנין אונטערגעכאפט — איך האָב אָבער קלאָר ניט געוואוסט, וואָס איך פיהל. איך האָב זיך אין אייך פערליעבט גלייך דעם ערשטען מאָמענט, בעת איך האָב אייך דערזעהן. אָבער פערשטעהן, וואָס איהר זייט פאר מיר, האָב איך ערשט גענומען גאָר ניט לאַנג ! אויסער דעם, זייט איהר געווען א כלה פון א פרעמדען... וואָס אנבעלאַנגט

אייער מוטער'ס ביטע, האָב איך זי אייך, דאכט זיך, איבערנע-
געבען אזוי, אז איהר האָט זיך געקענט אָנשטויסען...

עס האָבען זיך דערהערט שווערע טריט, און א דיקער מאן
מיט אַ רייזע־טאש איבער'ן אַקסעל איז ארויסגעטראַטען פון
אָהינטער די בוימער, קענטיג אַן אויסלענדער, און האָט אָהן צע-
רעמאַניעס אַ וויילע בעטראַכט דאָס פּאָאָרעל אויפ'ן באַנק, האָט
הויך אַ הוסט געטהאָן און איז אוועק ווייטער.

— אייער מוטער — האָט סאַנין וויעדער אָנגעהויבען, באַלד
ווי דער מאַן איז פּערשוואַנדען: — אייער מוטער האָט מיר גע-
זאָגט, אז אייער אָפּזאָגען זיך פון אייער חתן וועט אַרויסרופּען
אַ סקאַנדאַל (דזשעממא האָט זיך דערביי אָנגעבלאָזען). אין
אייך האָב געהאַלטען פאַר מיין פּפליכט צו פּערהיטען אייך פון אַ
סקאַנדאַל...

— הערר דמיטרי! — האָט דזשעממא זיך אָפּגערופּען און
אַ פיהר געטהאָן מיט אַ האַנד איבער די האָאר. — איך בעט
אייך, דרעמאַנט מיר ניט מיין חתן... איך וועל קיינמאַל ניט
זיין הערר קלובער'ס פרוי. איך האָב איהם שוין ענטזאָגט...

— ענטזאָגט? ווען?

— נעכטען.

— איהם אַליין?

— יא. איהם אַליין. ער איז נעכטען ביי אונז געווען.

— דזשעממא! הייסט, איהר... איהר לייעבט מיך?

זי האָט זיך אַ קעהר געטהאָן צו איהם.

— ווען אַנדערש... וואָלט איך דען געקומען אָהער? — האָט

זי אַרויסגעשעפּצעט און ביידע הענד איהרע האָבען זיך איינגע-
דריקט אין באַנק.

סאַנין האָט אַ כאַפּ געטהאָן איהרע הענד, האָט זיי צוגע-

דריקט צו זיינע אויגען און צו זיינע ליפען... אָט ווען דער

שלייער האָט זיך אויפּגעהויבען, וואָס האָט נעכטען פאַר איהם

געשוועבט! אָט איז עס, דאָס גליק, דער פּנים, וואָס איז ליב-

טיגער פון אַלע זונען!

ער האָט אויפגעהויבען דעם קאָפּ און האָט דרייט אין פּרעהלאַך אריינגעקוקט דושעמאָן אין די אויגען. זי האָט איהם אויך אָנגעקוקט מיט האַלב געעפענטע אויגען, פּערשלייערט פון פּריידענס-טרעהערען און איהר געזיכט האָט בעת דעם אזוי גליק'דיג געלאַכט.

ער האָט זי געוואָלט צו זיין ברוסט צוציהען, זי האָט אָבער אָפּגעקעהרט פון איהם איהר לאַכענדיג געזיכט און אַ שאַקעל געטהאָן מיט'ן קאָפּ.

— כאַפּ ניט, דו האָסט צייט! — האָט, דאַכט זיך, גערעדט דער דאָזיגער שאַקעל מיט'ן קאָפּ.

— אה, דושעממא! — האָט סאַנין אויסגעשריען — מיר האָט זיך נאָר קיינמאָל ניט גע'חלום'ט פון אזא גליק, אז דו וועסט מיך אַמאָל ליעב האָבען. און בעת ער האָט ארויסגערעדט דעם „דו“, האָט זיין גאַנץ האַרץ געפלאַטערט און געציטערט, ווי די סטרונע פון אַ האַרפע, און זיינע ליפּען האָבען גליקליך גע-שמייכלט.

— איך האָב עס אַליין אויך ניט ערוואַרטעט — האָט דושעממא שטיל געענטפּערט.

— ווי האָב איך געקענט דענקען — האָט סאַנין ווייטער גערעדט — ווי האָב איך געעקנט דענקען, ווען איך בין געקומען נאָך פּראַנקפורט, אז איך וועל דאָ טרעפּען דאָס גליק פון מיין גאַנצען לעבען?

— פון דיין גאַנצען לעבען? איז דאָס אמת? — האָט דושעממא געפּרענט.

— פון מיין גאַנצען לעבען ביז מיין לעצטען אַטהעם-צוג — האָט סאַנין געענטפּערט מיט דער גרעסטער בענייסטערונג. פּלוצלונג האָבען זיי דערהערט ניט ווייט פון זיך דאָס שאַ-רען פון דעם גערטנער'ס שאַפּעל.

— קום איצט אַהיים — האָט דושעממא ארויסגעשעפּצעט — מיר וועלען צוזאַמען געהן, ווילסטו?

ווען זי וואָלט איהם אין דיעזער מינוט געזאָגט: „וואָרף זיך אריין אין ים, ווילסטו?“ וואָלט ער זי אויך געפאָלגט.
זיי זיינען ארויסגעזאָנגען צוזאמען פון גאָרטען און זיינען אוועק אַהיים איבער די זייטיגע גאַסען.

אַכט און צוואַנציגסטער קאַפיטעל.

און געהענדיג נעבען איהר, האָט סאַנין פון איהר די אויגען ניט געקענט אָפּרייסען. ער איז געווען בלייך, זי — רויט פון אויפּרענונג.

דאָס, וואָס איז צווישען זיי ניט לאַנג פּאַרגעקומען, איז געדווען אזוי ניי, אזוי מעכטיג און אזוי וואונדערבאַר. זייער גאַנצעם לעבען איז פּלוצלונג פּערענדערט געוואָרען, מיט אַ פּרייהלינג זון בעגאַסען געוואָרען...

זיי האָבען געליעבט צום ערשטען מאל און זיי ביידע האָבען מיט זייער גאַנצע נשמה געפיהלט דעם זיסען און העלען צויבער פון דער לייעבע.

די ערשטע לייעבע איז ווי אַ רעוואָלוציאָן, וואָס צורייסט און צושטערט דעם איינפאַרמיגען שטראָם פון לעבען; די יוגענד איז אַרויף אויף די באַריקאָדען; הויך פּלאַטערט איהר שטראַהל לענדיגע פּאַהן און וואָס די צוקונפּט מעג ברענגען — טוידט אָדער נייעס לעבען — אַלעס און אַלעמען בעגריסט זי מיט לייעבע און בעגייסטערונג.

פּלוצלונג האָבען זיי דערזעהען פון ווייטען פּאַנטאַלעאָן/ען, וועלכער האָט זיך שנעל אַריינגעכאַפט אין אַ זייטיגער גאַס.

— זעה נור, אונזער אַלטער פּריינד — האָט סאַנין אויסגעשריען.

— יא, דאָס איז פּאַנטאַלעאָן! — האָט דזשעמאַ זיך אָפּ-

נערופען — מסתמא איז ער מיר נאָכגעגאָנגען. ער היט מיך איצט אויף שריט און טריט. ער מוז זיך אָנשטויסען.... דאָן האָט סאָנין זי געבעטען, זי זאָל איהם דערצעהלען, ווי אזוי זי האָט נעכטען אָפגעזאָגט איהר חתן. און זי האָט איהם גלייך אָנגעהויבען דערצעהלען, כאַפּענדיג און עטוואָס צומישט, אונטערברעכענדיג זיך אָפט מיט אַ שטילען זיפּץ און נאָך אָפטער קוקענדיג אויף סאָנין'ען מיט שמראַהלענדיגע אויגען.

— ער איז געקומען — האָט זי דערצעהלט — מיט גאַנצע פּרעטענזיעס אויף דיר, אז דיין אָננעהמען זיך פאַר מיר, וואַרפט אַ שאַטען אויף זיין עהרע און אויף מיין גוטען נאָמען... דו, אַ פּרעמדער, האָט ניט געהאַט קיין רעכט אָנצונעהמען זיך פאַר זיין כּלל. די מאַמע האָט איהם גערעכט געגעבען. דאָן בין איך אַרויסגעטראָטען און איהם קורץ ערקלערט, אז ער דאַרף ניט ריידען וועגען זיין עהרע און זיין כּלל, ווייל איך בין ניט מעהר זיין כּלל און וועל זיין פּרוי קיינמאָל ניט זיין. דאָן בין איך אריינגעלאָפּען אין מיין צימער, געכאַפט זיין רינג, וואָס ער האָט מיר אמאָל געשענקט, און האָב איהם צוריקגעגעבען. די מאַמע האָט זיך דערשראַקען און גענומען וויינען. ער האָט זיך שרעקליך בעלידיגט, האָט אָבער גאָר נישט געזאָגט און איז אוועק.

— נו, און איצט ווייס שוין דיין מאַמע, וואַרום דו האָסט יענעם ענטזאָגט? — האָט סאָנין זיך אָפּגערופּען.

— זי ווייסט, אז איך קען יענעם ניט אָנזעהן.

— און אז דו ליעכסט מיך?

— דאָס ווייס זי נאָך ניט, דאָס האָב איך איהר נאָך ניט געזאָגט. איך האָב קיין רעכט ניט געהאַט, ביז איך האָב מיט דיר ניט גערעדט.

— דזשעמאָ! — האָט ער אויסגעשריען — איך האָב, אז וועניגכטענס איצט וועסטו איהר אַלעס דערצעהלען. איך וויל, זי זאָל אַלעס וויסען!

דזשעממא האָט איהם אָנגעקוקט מיט גרויסע אויגען.
 — וואָס שרייסטו אזוי ?
 — איך וועל איצט געהן זעהן אַליין דין מוטער.
 — צוואָס ?
 — איך וויל, זי זאָל וויסען, אז איך בין איהר צוקינפטיגער
 איידעם ! — האָט ער אויסגעשריען מיט היץ.
 און ווען דזשעממא האָט דערהערט די דאָזיגע ווערטער
 זיינע, פול מיט ליבע און פייער, האָט זי א ציטער געטהאָן,
 אקוראט ווי דאָס דאָזיגע פלוצלינגע מעכטיגע געפיהל פון גליק
 וואָלט זי אשטאַרקען שטויס געטהאָן.
 אָבער פלוצלונג איז זי שטעהן געבליבען, ווי אַן איינגעגראָד
 בענע. אויפ'ן עק גאָס עמליכע מריט פון איהר האָט זי דערזע-
 הען הערר קלובער'ן. ער איז געווען אויסגעפוצט אין א נייעם
 ראָס און הוט און האָט געשיינט, ווי אַן אויסגעבאָדמער פודעל.
 דערזעהן זי, האָט הערר קלובער אַ ציה געטהאָן מיט דער נאָז און
 איז מיט פינקלענדיגע אויגען צוגעגאנגען צו זיי.
 סאַנין איז געבליבען שטעהן צומישט. אָבער ווען ער
 האָט דערזעהן יענעם'ס רויטען פנים, איז סאַנין אויפגערגנט געד
 וואָרען און האָט אַ טראָט געטהאָן יענעם אַנטקעגען.
 דזשעממא האָט איהם אָנגעכאַפט פאַר אַ האַנד, נענומען
 איהם אונטער'ן ארעם און האָט פעסט אַ קוק געטהאָן איהר פריי-
 הערדיגען חתן גלייך אין די אויגען.
 יענער האָט אַ בלישאַע געטהאָן מיט זיינע און האָט זיך צוד
 ויפגעקאָרטשעט. דאָן האָט ער אַרויסגעשטאַמעלט :
 — די אַלטע ענדע פון דעם ליעד !
 און, אויסגלייכענדיג זיך וויעדער אין זיין גאנצען וואוקס,
 זיז ער אוועק.
 — וואָס האָט געזאָגט דער דומקאָפּ ? — האָט סאַנין אויס-
 געשריען און געוואָלט זיך וויעדער אַ וואָרף טהאָן נאָך קלובער'ן.
 אָבער דזשעממא האָט איהם וויעדער אָפּגעשטאַלטען.

אין א וויילע ארום זיינען זיי צוגעגאנגען צו דער קאנ-
דיטעריי.

— דמיטרי! — האָט זיך דאָן דזשעממא אָבגערופען מיט
אויפֿרעגונג אין קול — מיר זיינען נאָך ניט אין הויז, מיר האָבען
נאָך ניט געזעהן די מאמען... איהר האָט נאָך צייט ארומצו-
טראַכטען, איידער איהר האָט געטהאָן דעם שריט... איהר קענט
נאָך זיין פֿריי, דמיטרי!

אַלס ענטפֿער האָט סאַנין צוגעדריקט איהר האַנד צו זיין
ברוסט און האָט זי א ציה געטהאָן נאָך זיך אין הויז אַרײַן.
— מאמע — האָט געזאָגט דזשעממא, אַרײַנקומענדיג מיט
סאַנין'ען אין דעם צימער, וואו פֿרוי לענאַרע איז געזעסען —
מאמע, איך האָב געבראַכט דעם ריכטיגען!

ניין און צוואַנציגסטער קאַפיטעל.

ווען דזשעממא וואָלט געזאָגט, אז זי האָט געבראַכט מיט
זיך די באַלערעיע אָדער דעם מלאַך המות אַליין, וואָלט פֿרוי לע-
נאַרע זיך אזוי ניט דערשראָקען. זי איז א וויילע געשטאַנען
מיט גרויסע, אויסגעגלאַצטע אויגען, פול שרעק און פֿערצווייפֿ-
לונג, געקוקט אויף דזשעממא'ן, אויף סאַנין'ען און ניט אימ-
שטאַנדע געווען א וואָרט אויסצוריידען. דאָן האָט זי זיך אוועק-
געזעצט אין א ווינקעלע מיט'ן פנים צו דער וואַנד און זיך צויאָ-
מערט אויפֿ'ן קול, ווי איבער א טוירמען...

דזשעממא איז פֿריהער אזוי צומישט געוואָרען פון איהר
מאמע'ס יאָמער, אז זי איז אפילו צו איהר ניט צוגעגאנגען און
איז געבליבען שטעהן אין מיטען צימער, ווי א סטאַטוע; און
סאַנין האָט זיך גאָר אין גאַנצען פֿערלאָרען, האָט זיך שיער אַליין
ניט צרוויינט. א גאַנצע שעה האָט דער דאָזיגער יאָמער גע-
דייערט, א גאַנצע לאַנגע שעה. פאַנטאַלעאָן האָט צוגעשפּאַרט

די טהיר פון קאנדיטעריי, מורא-האָבענדיג אַ פרעמדער זאָל ניט אַרײַנגעהן. דער אַלטער איז אויף צומישט געווען, און אין האַר צען ניט צופריעדען געווען, וואָס דזשעמאַס האָט זיך אזוי גע- איילט צו פערליעבען אין סאַני'ען און דאָך איז ער בערייט גע- ווען צו שטעלען זיך אויף זייער זייט: אזוי טיעף האָט ער גע- האַסט הערר קלובער'ן! עמיל האָט זיך געפרעהט, וואָס סאַני ווערט דזשעמאַס'ס חתן און אין האַרצען האָט ער זיך בעטראַכט מיט שטאָלץ אַלס זייער שדכן. ער האָט פאַר קיין פאַל ניט גע- קענט פערשטעהן, ווארום זיין מוטער איז מיט דעם ניט צו- פריעדען און ביי איהם איז געבליבען, אז די קלינסטע פרוי איז דאָך אַ נאַר!

ערגער פון אלעמען איז געווען סאַני'ען. ווי נור ער פלעגט צוגעהן צו פרוי לענאַרע, אזוי גלייך פלעגט זי זיך אָפּוועהרען פון איהם מיט ביידע הענד און אומזיסט האָט ער עטליכע מאָל אויסגעשריען: „אויך בעט ביי אויך די האַנד פון אייער טאָכ- טער“, זי האָט איהם ניט געוואָלט הערען. מעהר פון אַלעס האָט פרוי לענאַרע'ן פערדראָסען, וואָס זי איז אזוי בלינד געווען, וואָס זי האָט פריהער ניט אכטונג געגע- בען אויף איהר טאָכטער.

— ווען מיין זעליגער מאַן וואָלט געלעבט — האָט זי געיאָר- מערט אויפ'ן קול — וואָלט עס ניט געקענט פאַסירען.
— מיין נאָט! — האָט סאַני געטראַכט — וואָס איז דאָס?
דאָס איז דאָך ענדליך אזוי דוב, אזוי נאַריש!
און ניט ער האָט געקענט אַ קוק טהאָן אויף דזשעמאַס'ן און ניט דזשעמאַס אויף איהם.

זי האָט זיך בענוגענט מיט דעם, וואָס זי האָט גענלעט און געלאָסעט איהר מוטער און זיך געבעטען ביי איהר מיט טרעהר רען זיך זאָל זיך בערוהיגען.
אויפ'ן סוף האָט זיך פרוי לענאַרע בערוהיגט, אויפגעהערט צו וויינען, האָט ערלויבט דזשעמאַס'ן ארויסצופיהרען זי פון'ם ווינקעל, וואוהיז זי איז פריהער פערקראַכען פון פערצווייפלונג,

אױועקזעצען זי אױף א קרעסלאָך נעבען פענסטער און דערלאַנגען איהר אַ גלאָז אָרענדױשוואַסער. סאַנין'ען האָט זי אױף ער לױבט ניט חלילה, צו איהר צוגעהן... אָה, ניין! — נור פערבלייך בען אין צימער (פריהער האָט זי אלץ געשריען, ער זאָל אױעק נעהן). זי האָט זאָגאר איהם ערלױבט צו ריידען אױף און האָט איהם ניט איבערגעשלאָגען.

סאַנין האָט גלייך זיך בענוצט מיט דעם „שטילשטאַנד“ און מיט היץ גענומען ריידען וועגען זיינע געפיהלען און זיינע אב־זיכטען צו דזשעממאַן. זיינע געפיהלען זיינען געווען די אױפ־ריכטיגסטע, זיינע אבזיכטען די ריינסטע, ווי ביי אלמאוויווי אין דעם באַרבער פון סעווילאַ. אמת טאַקע — האָט ער גערעדט — ער איז אן אױכלענדער, זיי קענען איהם וועניג, זיי ווייסען ניט, וואָס פאַר א פּערהעלטניס ער האָט; ער איז אָבער פּערטיני צו בריינגען בעווױזע, אז ער איז אן אנשטענדיגער מאַן און איז ניט אַרעם. ער האָבט, אז דזשעממאַ וועט מיט איהם גליקליך זיין און ער וועט אלעס טהאָן, אום צו פּערלייכטערען איהר צור שיידען זיך מיט איהר פאַמיליע.

דער געדאַנק וועגען צושיידען זיך, דאָס וואָרט „צושיידען“ אַליין האָט שיער וויעדער אלעס ניט פּערדאָרבען. פרוי לע־נאָרע איז פּערטרייסעלט געוואָרען, אז זי האָט דערהערט אָט דעם דאָזיגען וואָרט. סאַנין האָט זיך אָבער גלייך פּערכאַפט און גע־נומען זי אױנריידען, אז דזשעממאַ וועט זיך צושיידען נור אױף אַ קורצער צײַט זױן אפּשר וועט מען קענען אױסקומען אָהן דעם אױף.

סאַנין'ס בערעדזאַמקייט האָט געווירקט. פרוי לע־נאָרע האָט גענומען קוקען אױף איהם, אפילו נאָך אלץ מיט אַ פּאַרוואורט, אָבער דאָך ווייכער, ניט אזוי בײַז ווי פריהער; נאכהער האָט זי איהם שוין ערלױבט צו איהר צוגעהן אױף און שפּעטער אַ ווױלע — אפילו זיך זעצען נעבען איהר. (דזשעממאַ איז געזע־סען נעבען איהר פון דער צױיטער זײַט); דאן האָט זי גענומען איהם געזען פּאַרווירפע נור מיט די אױגען, נור מיט ווערטער,

טראָגען פון 5 ביו 6 טויזענד רובעל אַ יאָהר... יא, דערצו נאָך, ווען איך זאָל פערנעהמען א רעגיערונגס־שמעלע, וועל איך פער־דיענען נאָך א צוויי טויזענד...

— א רעגיערונגס שמעלע אין רוסלאַנד? — האָט פרוי לענאָרע אויסגעשריען — הייסט עס, אז איך וועל פאָרט מווען זיך צושיידען מיט דזשעממאָן!

— איך וועל קריגען א שמעלע אין דיפלאָמאטישען דע־פארטמענט — האָט סאַנין זיך פערקאָפט — איך האָב מאַנכע פערבינדונגען אין די רעגיערונגס־קרייזען... דאן וועל איך קע־נען דייענען אין אויסלאַנד... אָדער איך קען נאָך א בעסערע זאך טהאָן: פערקויפֿען דעם גוט און דאָס געלד אריינלייגען. פעס אין א געשעפט, צום ביישפּיל, אין פערבעסערען אייער קאָנ־דיטעריי.

סאַנין האָט געפיהלט, אז ער רעדט נאָרישקיימען, נור אַ קוק געטהאָן אויף דזשעממאָן, איז ער בערייט געווען ניט נור צו ריידען, נאָר אפילו צו טהאָן אויך די גרעסטע נאָרישקייט, אבי זי גליקליך צו מאַכען.

— הערר קלובער האָט מיר אויך געוואָלט געבען געלד אויף צו פערבעסערען מיין קאָנדיטעריי — האָט בעמערקט פרוי לענאָרע.

דזשעממאָ האָט ניט געקענט פערטראָגען דייענען פראַקט־שען געשפרעך.

— מאַמאָ! אום גאָטעס ווילען, מאַמאָ! — האָט זי אויס־געשריען אויף איטאַליעניש.

— וועגען אזויגע זאכען רעדט מען פריהער! — האָט פרוי לענאָרע געענטפערט אויך אויף איטאַליעניש.

זי האָט זיך דאן וויעדער געווענדעט צו סאַנין'ען און אָנ־געהויבען איהם אויספרעגען, אויב דער רוסישער געזעץ ערלויבט חתונה צו האָבען מיט קאַטוילישע פרויען. און ווען פרוי לע־נאָרע האָט זיך דערוואוסט, אז דזשעממאָ, ווערענדיג די פרוי פון

א רוישען ערעלמאן, וועט דאדורך ווערען אן ערעלפרוי, איז זי
זעהר צופריעדען געווען.

אווי האָט זיך דער פראקטישער געשפרעך פּערצויגען ביז
מיטאָג עסען.

נאָכ'ן מיטאָג איז פרוי לענאָרע געוואָרען זעהר ווייך און גוט
און האָט גענומען לויבען דזשעממא'ס שעהנקייט.

— זי איז ביי מיר אַ קעניגין — האָט זי געזאָגט מיט אַ
שטאַלצער מינע — וואָס רייך איך ? אזוינע שעהנע קעניגנים
זיינען נאָר אויף דער וועלט ניטאָ.

— אמת ! — האָט סאַנין אויסגעשריען בעגייסטערט —

נאָך אַ צווייטע דזשעממא איז נאָר אויף דער וועלט ניטאָ !
— דערפאַר הייבט זי דאָך דזשעממא ! (אויף איטאַליע
ניש הייסט דזשעממא אַ דימענט).

דזשעממא האָט זיך אַ וואָרף געטהאָן קושען איהר מאמען...
ערשט איצט האָט זי פרוי אָפּגעכאַפט דעם אָטהעם, איצט, ווען
איהר מוטער האָט אויפגעהערט צו ריידען וועגען פראקטישע
זאַכען...

סאַנין'ען איז אויך זעהר פּרעהלאַך געוואָרען אויפ'ן האַר-
צען און ער האָט זיך געפיהלט, ווי אַ גליקליכער אינגעל.

דאַן האָט דזשעממא איהם געבעטען, ער זאָל מיט איהר
אַרויסגעהן אין נאָרטען. דאָרט האָבען זיי זיך אָפּגעשטעלט נע-
בען דעם זעלבען באַנק, וואו זי האָט מיט אַ פּאָר טעג פרייהער
געקליבען קאַרשען.

— דמיטרי — האָט זי זיך צו איהם געווענדעט — זיי ניט

ביז אויף מיר ; אָבער איך וועל דיר נאָך אַמאָל דערמאָנען, אז
דו דאַרפסט זיך ניט רעכענען א פּערבונדענער...

ער האָט זי ניט געלאָזט ענדיגען.

דזשעממא האָט אָפּגעקעהרט דעם קאָפּ.

— און וועגען דעם וואָס די מאמע האָט בעמערקט — דו

געדענקסט ? וועגען אונזערע פּערשיעדענע גלויבענס... איז אָט !...
זי האָט אַרונטערגעכאַפט פון האַלז אַ צאַל'ל, וואָס איז גע-

האנגען אויף א דינעם שנרעל, און האָט איהם דערלאָנגט.
 — ווען איך בין דיינע, איז דין גלויבען — מין
 גלויבען! ...
 ביי סאַני'ען זיינען די אויגען געווען פייכט, בעת ער איז
 אריין מיט איהר צוריק אין הויז.

איין און דרייסיגסטער קאפיטעל.

אויף מאָרגען האָט זיך סאַני אויפגעכאַפט זעהר פריה. ער
 האָט א גאַנצע נאַכט ניט געקענט שלאָפען. דער געדאַנק ווער
 גען פערקויפען זיין גוט און ווי אזוי איהם בע... ער צו פערקויפען,
 האָט איהם רוהען ניט געלאָזט. אין קאַפּ האָבען זיך ביי איהם
 גערדעהט פערשיעדענע פלענער, נור צוא בעשטיממען פלאַן האָט
 ער אַלץ ניט געקענט קומען. ער איז ארויס פון הויז, אום אָפּ
 צופרישען זיך. צו דושעממא'ן האָט ער געוואָלט קומען ניט אַז
 דערש ווי מיט א פאַרטיגען פלאַן.

פּלוצלונג האָט ער פאַר זיך דערזעהען א געשטאַלט, וואָס
 איז איהם אויסגעקומען זעהר בעקאַנט.
 א שווערער מאַן מיט דיקע פיס, אָנגעטהאַן גאַנץ אַנשמענדיג
 דיג, איז געגאַנגען פאַר איהם, קאַטשענדיג זיך און אונטערהינד
 קענדיג אין נאַנג.

וואו ער האָט געזעהען אַט דעם דאָזיגען נאַקען, פערוואקסען
 מיט העלע הערעלאך, אַט דעם דאָזיגען קאַפּ, וועלכען מען האָט
 ארויפגעזעצט, דאַכט זיך, גלייך אויף די פלייצעס, אַט דעם דאָך
 זיגען ווייכען און פעטען רוקען און די דאָזיגע פּוּבלע אויפגע
 בלאָזענע הענדר ? שוין-זשע איז עס פּאַלאַזאָוו, זיין אַלטער חבר
 פון פענסיאָוו, וועלכען ער האָט שוין ניט געזעהען העכער פינג
 יאָהר ? ! ...

סאַני האָט איבערגעיאָגט דעם מאַן און זיך אומגעקוקט...

דער ברייטער געלכליכער פנים, די קלייניצקע, חזיר'שע אויגע-
לאך מיט ווייסע ברעמען און אויגען-לעלאך, די קורצע ברייטע
נאז, די גרויסע, דיקע ליפען, ווי צונויפגעלייגטע, די רונדע מאָר-
דע אָהן האָאר — און דער אויסדרוק פון דעם גאַנצען פנים, א
זויערער, פוילער און ניט פריינדליכער — יא, אמת: דאָס אי
ער, טאקע איפאָליט פאלאזאָוו!

— פאלאזאָוו! איפאָליט סידאראוויטש! דאָס ביזטו? —

האָט ער אויסגעשריען.

דער מאַן האָט זיך אָפגעשטעלט, האָט אויפגעהויבען זיינע
חזיר'שע אויגעלאך, האָט אַ וויילע געווארט און אויפ'ן סוף צו-
נמען זיינע פערקלייטע ליפען, האָט ער ארויסגערעדט מיט אַ
הייזערניכלען קוויטש:

— דמיטרי סאַנין?

— ער אַליין! — האָט סאַנין אויסגעשריען און אַ דריק גע-

טהאָן איינע פון זיינע הענד אין זעמבענע האַנדישוה — ווי לאַנג
ביזטו דאָ? פון וואַנען קומסטו? און וואו שמעהסטו איין?

— איך בין געכמען געקומען פון וויסבאָדען האָט פאלאזאָוו

געענטפערט לאַנגזאם — איך בין געקומען איינקויפען זאכען

פאַר מיין פרוי. היינט פאָהר איך אָפ צוריק קיין וויסבאָדען.

— אה, יא! דו ביזט דאָך פערהייראטעט — און, מען זאָגט,

אַז דיין ווייב איז אַ גרויסע שעהנהייט!

פאלאזאָוו האָט אָפגעקעהרט דעם קאָפ און געענטפערט:

— יא, אזוי זאָגט מען.

סאַנין האָט זיך צולאכט.

— ווי איך זעה, ביזטו נאָך דער זעלבער פלעגמאַטיק, ווי

אין פאַנסיאָן.

— צו וואָס זאָל איך זיך ענדערען?

— און נאָך זאָגט מען — האָט סאַנין וויעדער אָנגעהויבען

— אַז דיין ווייב איז זעהר רייך.

— דאָס זאָגט מען אויך — האָט יענער געענטפערט אין

דעם זעלבען גלייכגילטיגען טאָן.

- און דו אליין ווייסט ניט וועגען דעם ?
- איך, ברודער, דמיטרי... פאולאָוויטש, דאַכט זיך, האָ... ? איך מיש זיך ניט אין מיין ווייב'ס געשעפט.
- מישט זיך ניט ? אין קיין געשעפט ?
- פאלאזעו האָט וויעדער אַ פיהר געטהאָן מיט זיינע חזיר'שע אויגעלאך און געענטפערט :
- אין קיין געשעפט, ברודעריל... זי האָט זיך איהרס און איך... נו, יא, איך האָב זיך מיינס.
- וואוהין געהסטו איצט ? — האָט סאַנין געפרעגט.
- איצט געה איך נאָך ערגעץ ניט ; איך שטעה אויפ'ן גאַס און רייד מיט דיר און אז איך וועל פארטיג ווערען מיט דיר, וועל איך געהן אין מיין האָטעל און וועל עסען פריהשטיק.
- ווילסטו מיך געהמען מיט זיך ?
- וואָס מיינסטו ? צום פריהשטיק ?
- יא.
- מיט פערנניגען. ביינאַנד איז פּרעהליכער צו עסען.
- דו האָסט דאָך ניט ליעב צו רעדען א סך.
- איך גלויב ניט.
- נו, טאָ קום !
- און פאלאזאָו האָט זיך אַ ריהר געטהאָן פון אַרט, סאַנין נאָך איהם, וואונדערענדיג זיך אין זיינע געדאַנקען, ווי אזוי אזא נפש האָט געקענט חתונה האָבען מיט אַ שעהנער און רייכער פרוי....
- און דאן איז איהם מיט אַמאָל איינגעפאלען א געדאַנק, טאָמער זאָל ער נאָר פאַרשלאָגען פאלאזאָוו'ן צו קויפען זיין גוט.
- אפשר וועט ער טאָקע קויפען ? — האָט ער געטראַכט.
- איך וועל איהם פּרובירען פאַרשלאָגען....
- פאלאזאָו האָט געבראַכט סאַנין'ען אין איינעם פון די רייכסטע האָטעלען פון פראנקפורט, אין וועלכען ער האָט פּער-נומען דעם בעסטען צימער. די טישען און שטוהלען זיינען פּער-וואָרפען געווען מיט אלערליי פּעקלעך און קעסטעלעך.

— דאָס אַלעס, ברודער'ל, האָב איך איינגעקויפט פאַר
מאַריאַ ניקאָלאַיעוונאַ — האָט פּאַלאַזאָוו געזאָגט.

— ווער איז דאָס מאַריאַ ניקאָלאַיעוונאַ? — האָט סאַנין
געפּרעגט.

— זי אַליין, מיין ווייב! — האָט פּאַלאַזאָוו געענטפּערט.
ער האָט זיך אַרונטערגעלאָזט אויף אַ קרעזלאַך און אַרויסגע-
קּרעכט:

— אַי, ווי היים!

דאַן האָט ער פּאַנאַנדערגעבונדען דעם האַלזטוך און אָנגע-
קלונגען. דער הויפט־קעלנער איז ערשיענען, האָט פּאַלאַזאָוו
ביי איהם בעשטעלט אַ ריכטיגען גרונטאָווען פּריהשטיק און האָט
נאָך צוגעלייגט:

— און צו איינס זאָל די קאַרעטע שוין זיין פאַרטיג! איהר
הערט? פונקט צו איינס!

דער הויפט קעלנער האָט זיך ניעדריג פּערנייגט פאַר איהם
און איז אַרויס.

פּאַלאַזאָוו האָט צושפּילעט די וועסט. נאָך דעם נאָך, יוי
ער האָט געקנייטשט מיט די ברעמען, געפּאַכט זיך און געקאַכט
זיך און געאַיקעט און געקאַרטשעט מיט דער נאָז, האָט מען גע-
קענט זעהן, אז ריידען וועט ביי איהם זיין אַ גאַנצע לאַסט און
אַז ער האָט מוראַ, טאָמער וועט איהם סאַנין צווינגען אַ ריהר
צו טהאָן מיט דער צונג.

סאַנין האָט עס פּערשטאַנען און איז דערפאַר איהם ניט גע-
פּאַלען צו לאַסט מיט איבריגע פּראַגען. ער האָט זיך בענוגענט
נור מיט די נויטיגסטע פּראַגען, אויף וועלכע יענער האָט איהם
געענטפּערט פּויל, מיט אַ האַלבען מויל. פון יענעם פּוילע ענט-
פּערס האָט ער זיך דערוואוסט, אז יענער האָט צוויי יאָהר גע-
ריענט אין דער אַרמיי, מיט דריי יאָהר צוריק חתונה געהאַט אין
אייז שוין דעם צווייטען יאָהר אין אויסלאַנד מיט זיין פּרוי, וועל-
כע קורירט זיך פון עפעס אין וויסבאַרען און דענקט אין ניקען
צו פּאַהרען קיין פּאַריז...

סאנין האָט יענעם אויך עטוואָס דערצעהלט וועגען זיין לע-
בען און וועגען זיינע פלענער; דאָן איז ער צוגעקומען צום
הויפט־פונקט, דאָס הייסט, ער האָט פערפיהרט אַ שמועס וועגען
זיין גוט.

פאלאזאָו האָט זיך צוגעהערט און געשוויגען; צייטענווייז
נור פלעגט ער ווארפען אַ בליק אויף די טהיר, דורך וועלכע עס
האָט געדארפט קומען דער פריהשטיק.

אויפ'ן סוף האָט מען דעם פריהשטיק אריינגעטראָגען.
דער הויפט קעלנער, בעגלייט פון צוויי אונטער־קעלנער,
האָבען אריינגעטראָגען אַ פולען טאָץ מיט שפייז.

— דיין גוט איז דאָך אין טולער גובערניע, ניין? — האָט
פאלאזאָו ארויסגערעדט, זעצענדיג זיך ביים טיש און אריינרר-
קענדיג אַ סאלפעטקע הינטער'ן קאָלנער פון העמד.
— יא, אין טולער.

— איך ווייס.

— דו קענסט דאָך מיין אלעקסעיעווסקע — האָט סאנין גע-
פרעגט און זיך אויך געזעצט צום טיש.

— איך קען יא.

פאלאזאָו האָט זיך אָנגעשטאָפט אַ פולען מויל מיט פייג-
קוכען און פאָרטגעזעצט:

— ביי מאַריא ניקאָלאיעוונאַ', ביי מיין ווייב, איז דאָרט
פאָראַן אַ גוט אין שכנות... קעלנער, עפענט דאָס פלאַש! נומע
ערד דינע, איך ווייס... פאר וואָס ווילסטו פערקויפען?
איך דאַרף נויטיג געלד, ברודער'ל... איך וואָלט פערקויפען
ביליג. אָט אז דו ווילסט קויפן...

פאלאזאָו האָט אויסגעטרונקען אַ גלאָז וויין, האָט זיך אָפּ-
געווישט מיט דער סאלפעטקע און האָט ווייטער גענומען קייען,
לאַנגזאַם און געשמאַק.

— יאָ! — האָט ער אויפ'ן סוף ארויסגערעדט — איך
קויף ניט קיין גיטער: ניטאָ קיין געלד. דערלאַנג מיר די פּו-
טער! סיייען מיין ווייב וועט קויפען. דו טהו אַ רייד מיט

איהר. ווען דו וועסט ניט פערלאנגען א סך, וועט זי קויפען...
 אָבער זיינען דאָס די דייטשען עולען — די פיש קען מען דאָך
 אין מויל ניט נעהמען! דאָכט זיך, אזא פשוט'ע זאך, ווי פיש
 קאָכען? און ריידען נאָך „פאטערלאנד“—שמאטערלאנד! קעל-
 נער, נעהמט צו פון טיש אָט די שוויינעריי!
 שוין־זשע האָט דיין ווייב אליין צו זאָגען וועגען די ווירטה-
 שאפט? — האָט סאַנין געפרעגט.
 — יא, אליין. אָט די קאָטלעטען זיינען גוט. איך רעקאָד-
 מענדיר דיר. איך האָב דיר געזאָגט, דמיטרי פאוולאָוויטש, אז
 אין מיין ווייב'ס געשעפט מיש איך זיך ניט...
 — הם... טאָ ווי אזוי קען איך דיין ווייב זעהן, איפאָליט
 סידראוויטש?
 — גאַנץ איינפאַך, דמיטרי פאוולאָוויטש. פאָהר אַריבער
 אין וויסבאַדען. פון דאַנען ניט ווייט. קעלנער, צו איז ניטאָ
 ביי איך ענגלישער זענעפט? ניטאָ? עולען! דו פערליער
 נור ניט קיין צייט, ווארום אין צוויי טעג אַרום פאָהרען מיר
 אַוועק קיין פאַריז. טרינק אַ גלעזעל וויין, שמעקט גאַנץ גוט,
 ניט זויער.
 פאלאָזאָוו'ס פנים איז געוואָרען לעבעדיגער, האָט זיך צו-
 רויטעלט, ווי געוועהנליך, בעת ער פלעגט עסען און טרינקען.
 — כ'בלעבען, איך ווייס ניט, וואָס מען טהוט? — האָט
 סאַנין אַרויסגעמורמעלט.
 — וואָס האָט זיך דיר מיט אַמאָל פערוואָלט צו פערקויפען
 דיין גוט?
 — איך דאַרף האָבען זעהר נויטהיג געלד.
 — פיעל געלד?
 — פיעל... ווי זאָל איך דיר זאָגען? מיר האָט זיך פּעו-
 וואָלט חתונה האָבען.
 פאלאָזאָוו האָט אַוועקגעשטעלט צוריק אויפ'ן טיש דאָס
 גלעזעלע וויין, וואָס ער האָט שוין געהאַלטען צוגעטראָגען ציפ-
 מויל.

— התונה האָבען! — האָט ער אַרויסגע־רעדט מיט אַ הייזער
 ריגען און פֿערוואַנדערטען קול און האָט צונויפגעלייגט זיינע
 ביידע פּוכקע הענד אויפ'ן בויך — אזוי נאָר?
 — יא.

— די כלה איז מסתמא אין רוסלאַנד?
 — ניין, ניט אין רוסלאַנד.
 — וואו דען?
 — דאָ, אין פראַנקפורט.
 — און ווער איז זי?
 — אַ דייטשקע, דאָס הייסט, אַן איטאַליענערין, אַ הינע
 איינוואָהנערין..

— האָט זי עפעס געלד?
 — קיינע.
 — הייסט ער, אַ ברענענדיגע ליבע?
 — ווי קאָמיש דו ביזט! נו, יא, איך לייעב זי שטאַרק!
 — און דערפאר דאַרפסטו דאָס געלד?
 — נו, יא, יא, יא! — האָט סאַנין געענטפערט אי שמויב־
 לענדיג, אי נערוועז.

פאלאַזאָוו האָט אויסגעטרונקען דאָס גלעזעל וויין, אויסגע־
 שוויינקט זיך דעם מויל און אויסגעוואשען די הענד, אָפגעווישט
 זיך מיט דער סאַלפעטקע, האָט אַרויסגענומען אַ סיגאַר און פֿער־
 רויכערט. סאַנין האָט געקוקט אויף איהם און געשוויגען.

— עס איז דאָ איין מיטעל — האָט פאלאַזאָוו דאָן אַרויס־
 גערעדט, אָפּוואַרפענדיג אַהינטער דעם קאַפּ און אַרויסלאָזענדיג
 דינע רינגלאך רויך פון מויל — פאָהר אַריבער צו מיין ווייב.
 אז זי וועט וועלען, וועסטו זיין אַ געהאַלפענער!

— אָבער ווען קען איך זעהן דיין פרוי? דו זאָגסט דאָך, אז
 אין צוויי טעג אַרום פאָהרט איהר אַוועק?
 פאלאַזאָוו האָט פֿערמאַכט די אויגען.

— ווייסטו וואָס — האָט ער פֿלוצלונג געזאָגט, דרעהענדיג
 דעם סיגאַר צווישען די ליפּען — געה אַהיים, מאַך זיך גרייט צו־

לער רייווע און קום אהער. אום איינס פאָהר איך אָפּ פון דאָ
נען; די קארעמע איז ביי מיר א גראמע, וועל איך דיך מיטנעהר
מען. אזוי איז דאָס בעסטע. און איצט וועל איך נאָך כאַפּען
א דרעמעל. איך, ברודער'ל, אז איך עס אָפּ, מוז איך זיך צולייך
נען אַפּרוהען. די נאטור פאָדערט עס פון מיר און איך גיב
איהר נאָך. נו, איצט בעט איך דיר, דו זאָלסט מיר ניט
שטערן!

סאָנין האָט א טראַכט געטהאָן, אַ קלעהר געטהאָן און האָט
פּלוצלונג אויפגעהויבען דעם קאָפּ:

— גוט, איך פאָהר מיט דיר! אַ דאַנק. איך האָפּ אָבער,
אז דיין ווייב וועט אויף דיר ניט בייז זיין...

אָבער פּאַלאַזאָוו האָט שוין געדרעמעלט, האָט ארויסגעמילך
מעלט: שטער ניט! האָט אַ וואָרף געטהאָן מיט די פיס און איז
אַנשלאָפּען געוואָרען, ווי אַ בייבי...

סאָנין האָט נאָך אַ מאָל געוואָרפען אַ בליק אויף זיין שווער-
רען קערפּער, זיין קאָפּ, זיין האַלז, אויף זיין הויך־פּערריסענע
מאָרדע, וואָס איז רונד געווען ווי אַן עפעל, און ארויסגעגאַנגען
פון האַטעל, איז ער מיט שנעלע טריט אוועק צו זיין כלה אַהיים.
ער האָט געוואָלט איהר זאָגען, אז ער פאָהרט אוועק און וועגען
וואָס.

צוויי און דרייסיגסטער קאַפיטעל.

ער האָט דזשעמאַן געטראָפּען אין דער קאָנדיטעריי צוזאַ-
מען מיט איהר מוטער. פרוי לענאָרע, מיט'ן רוקען איינגעבויר-
נען, האָט אויסגעמאָסטען מיט אַן אַרשין דעם צווישען פון די
פענסטער. דערזעהן סאָנין'ען, האָט זי זיך אויסגעגלייכט און
האָט איהם פרעהליך אויפגענומען.

— זייט נעכטען טראַכט איך אַלץ — האָט זי אָנגעהויבען

— ווי אזוי פערבעסערען אונזער קאנדיטעריי... האָט דאָ דענק איך, וועל איך אוועקשטעלען צוויי שאַפּעס מיט שפּיער נעלנע טירען. איצט, ווייסט איהר, זיינען זיי אין מאָדע. און שפעטער נאָך...

— גוט, גוט — האָט זי איבערגעשלאָגען סאַנין — מען וועט אַלעס דאַרפֿען מאַכען... אָבער איצט קומט אַהער, איך דאַרף אייך עפעס דערצעהלען...

ער האָט גענומען ביידען, אי פרוי לענאָרע, אי דזשעממאַ'ן, אונטער די הענד און זיי ארוינגעפיהרט אין צווייטען צימער. פרוי לענאָרע האָט זיך דערשראָקען און ארויסגעלאָזט די מאַס פון איהרע הענד. דזשעממאַ האָט זיך אַפּריהער אויף דערשראָקען, אָבער, איינגעקוקט זיך גוט אין סאַנין'ען, האָט זי זיך גלייך בערוהיגט. זיין פנים, וועלכער איז אַ ביסעלע געווען צוטראָך גען, האָט אויסגעדרויקט לעבהאַפטיגקייט און ענטשלאָסענהייט. ער האָט געבעטען ביידע פרויען זיך זעצען, און אליין האָט ער זיך אוועקגעשטעלט געגען זיי און, מאַכענדיג מיט ביידע הענד און קורלענדיג זיינע האָר, האָט ער זיי אַלעס דערצעהלט: זיין בעגעגניש מיט פּאַלאַזאָו'ן, זיין אבזיכט צו פּאַהרען קיין וויסבאַרען, די מעגליכקייט צו פּערקויפֿען זיין גוט.

— שטעלט זיך נור פּאָר אזא גליק — האָט ער אויסגעזשריען — עס קען נאָך גאַנץ מעגליך זיין, אז איך זאָל גאָר אין גאַנצען ניט דאַרפֿען פּאַהרען קיין רוסלאַנד! און אונזער התונה קען אויך זיין פריהער, ווי מיר האָבען גערעכענט?

— ווען דאַרפט איהר פּאַהרען? — האָט דזשעממאַ געפרעגט.

— היינט, אין אַ שטונדע אַרום; מיין פריינד האָט בעשטעלט אַ גרויסע, גראַמע קארעטע און ער נעהמט מיך מיט. — איהר וועט אונז שרייבען?

— גלייך! ווי נור איך וועל איבערריידען מיט זיין פרוי. אזוי וועל איך אייך גלייך לאָזען וויסען!

— די דאָמע, זאָגט איהר, איז זעהר אַ רייכע? — האָט געפרעגט די פראַקטישע פרוי, לענאָרע.

— זעהר! איהר פאָטער איז געווען אַ מיליאָנער און האָט איהר אַלץ איבערגעלאָזט.

— איהר אַליין? אוי-אוי! — האָט זיך געוואונדערט פרוי לענאָרע — אָבער זעהט, ביליג זאָלט איהר ניט פערקויפֿען אייער גוט! זייט קלוג און אויסגערעכענט! איילט זיך ניט! איך ווייס גאנץ גוט, אז איהר וואָלט שוין וועלען זיין דזשעממא'ס מאַן... אָבער איילען דאָרפֿט איהר זיך ניט! געדענקט, וואָס טהייערער איהר וועט נעהמען פאר אייער גוט, אַלץ מעהר וועט פערבלייבען פאַר אייך ביידען און אייערע קינדערלעך.

דזשעממא האָט אָפֿגעקעהרט דעם קאָפּ און סאַנין האָט וויע־דער גענומען מאַכען מיט ביידע הענד און שרייען:

— אין מיין פאַרזיכטיגקייט קענט איהר שוין זיין זיכער, פרוי לענאָרע! אַראָבדינגען פון פרייז וועל איך ניט לאָזען. איך וועל איהר זאָגען אַ פרייז; וועט זי געבען — איז גוט; ניין — דאָרף מען ניט!

— איהר קענט זי... יענע דאָמע? — האָט דזשעממא גע־פרעגט.

— איך האָב זי קיין מאָל אויף מיין לעבען ניט געזעהען.

— און ווען וועט איהר זיין צוריק?

— אויב פון דעם וועט זיך גאָר נישט אויסלאָזען, וועל איך זיין צוריק איבערמאָרגען. אויב עס וועט יא געהן אויף אַ גאַנג, וועל איך דאָרט מוזען פערברענגען אַ פאָר טעג מעהר. יעדענפאָלס, קיין איבעריגע מינוט וועל איך זיך דאָרט ניט פערזאמען. איך לאָז דאָך דאָ איבער מיין נשמה! אָבער — האָט ער זיך אַ כאַפּ געטהאָן — איך האָב זיך מיט אייך פער־רעדט און איידער איך פאָהר אָפּ מוז איך נאָך זיין ביי מיר אין האָטעל... נו, ווינשט מיר גליק, פרוי לענאָרע! דאָס האַרץ זאָגט מיר, אז איך וועל זיך צוריקקעהרען אַ פּרעהליכער... נו, צדיע, מיינע לייעבע, מיינע טייערע!...

ער האָט אַרומגענומען און א קוש געטהאָן פרוי לענגערעין
און דזשעממא'ן האָט ער געבעטען, זי זאָל מיט איהם אריינגעהן
אין איהר צימער אויף א וויילע, ווייל ער וויל איהר עפעס דער-
צעהלען זעהר וויכטיגעס...

סאָנין איז נאָך קיין מאָל ניט געווען אין דזשעממא'ס צי-
מער. דער גאנצער בישוף פון ליבע, איהר גאנץ פייער, אי-
איהר בענייכטערונג, אי איהר זיסער שרעק — דאָס אלעס האָט
מיט איין מאָל אויפגעוועקט אין איהם, אין ויין נשמה זיך
אריינגעריסען, ווי נור ער האָט איבערטראָמען דעם שוועל פון
איהר צימער.

ער האָט זיך אומגעקוקט מיט שטראַהלענדיגע אויגען, האָט
זיך אַ וואָרף געטהאָן צו די פיס פון דער רייצענדער מיידעל און
צוגעדריקט זיך מיט'ן פנים צו איהר טאָליע...

— דו ביזט מיינער, יא? — האָט זי אַרויסגעשעפעצט —
דו וועסט זיך באַלד צוריקקעהרען?

— איך בין דיינער... איך וועל זיך צוריקקעהרען — האָט
ער גערעדט, אטהעמענדיג היים.

— איך וועל וואַרטען אויף דיר, מיין ליבער! ...
עטליכע מינוט שפעטער איז סאָנין שוין געלאָפּען איבער'ן
גאָס צו זיך אין האַטעל. ער האָט ניט בעמערקט, ווי הינטער
איהם איז פון דער קאָנדיטעריי אַרויסגעלאָפּען פּאָנטעלעאָן, צו-
פּאָטעלט אין גאַנצען, און האָט איהם גערופּען און געשאַקעלט
אין דער הויך מיט אַ האַנד, אַקוראַט ווי ער וואָלט סאָנין'ען
פאַר וואָס עס איז געשטראַשעט.

* * *

פונקט אַ פּערטעל צו איינס איז סאָנין געקומען צו פּאַלאַ-
זאָו'ען אין האַטעל.

דאָרט איז שוין געשטאַנען אַ קאַרעטע, געשפּאַנט מיט
פיער פּערד.

דערזעהען סאָנין'ען, האָט פּאַלאַזאָוו נור אַרויסגעמור-
מעלט: „האַ, פּאַהרסט טאַקע?“ און אָנגעטהאָן די הוט, דעם

רייזע-מאנטעל און די קאלאָישען, האָט ער נאָך אַריינגעשטעקט
שטיקלעך וואַסע אין די אויערען אין אַרויס אויפ'ן גאַנץ.

די קעלנערס האָבען אַרויסגעטראָגען אַלע זיינע פעקלאַך
און זיי צולייגט אין קאַרעטע, ווי ער האָט געהייסען. האָבען
דעם פּלאַץ, וואו ער האָט געדארפט זיצען, אַרומגעלייגט מיט
זיידענע קישעלעך, רייזע-טאַשען, קעסעלאַך, האָבען ביי די פיס
אַוועקגעשטעלט דאָס קערבעל מיט עסענוואַרג און האָבען צוגע-
בונדען דעם טשעמאַדאַן צו די קאָזלעס.

פּאלאַזאָו האָט זיי יעדען געגעבען אויף טהעע, און אונ-
טערגעהאַלטען פון איינעם פון די קעלנערס, איז ער, קרעכצענ-
דיג, אַריינגעקראַכען אין קאַרעטע, האָט זיך אזוי פעסט אַרייני-
געדריקט אויף זיין זיי, האָט פּעררויכערט אַ סינאַר און דאַן
ערשט האָט ער אַ מאַך געטהאָן מיט אַ פינגער צו סאַני'ען, ער
זאָל אויך אַריינקריכען. סאַנין האָט זיך געזעצט נעבען איהם.

פּאלאַזאָו האָט געהייסען פּאַהרען. די רעדער האָבען זיך
אַ ריהר געטהאָן, די טהיר פון די קאַרעטע האָט אַ קלאַפּ געטהאָן
און די פּערר האָבען זיך אַוועקגעטראָגען.

דריי און דרייסיגסטער קאַפיטעל.

אויפ'ן וועג האָט זיך סאַנין אַ קעהר געטהאָן צו פּאלאַזאָו'ן :
— זאָג מיר נאָר, איפּאָליט סידאַראָוויטש, וואָס פאַר אַ
מענש איז דיין ווייב ? וואָס פאַר אַ כאַראַקטער האָט זי ? איך
דאַרף דאָך אַלעס וויסען, ווען איך וויל מיט איהר מאַכען גע-
שעפט.

— אַ מענש ווי אַלע — האָט פּאלאַזאָו פּויל געענטפּערט
— קיין פינגער דאַרפסטו איהר ניט אַריינלייגען אין מויל ; זי

הָאָט עס נײַט לײַעב. די הױפּטזאַך רײד מיט אײַהר וואָס מערר
און וואָס אײַנטערעסאַנטער, פּערשטעהסטו מיך....

— וואָס הײסט אײַנטערעסאַנטער ?

— דו האָסט דאָך מיר געזאָגט, אז דו ביזמט פּערלײעבט,
אז דו ווילסט חתונה האָבען; נו, אָט, בעשרײב אײַהר דיין
לײעבע און זאָ ווייטער, און זאָ ווייטער...

סאַנין האָט אַ ווײלע געשוויגען. דאַן האָט ער זיך וויעדער
אַפּגערוּפּען:

— די ווייב האָט דיך געשיקט נאָך די אַלע זאַכען קײן
פּראַנקפורט ?

פּאַלאַזאַוו האָט אײַצט געהאַט אַ פּולע מױל מיט אַפּעלסין,
האָט ער נײַט געקענט ענטפּערען און האָט אַמאָך געמאָן מיט'ן
קאָפּ: יא.

— וואָס זײנען עס פאַר זאַכען, וואָס דו האָסט געקױפט ?
פּאַלאַזאַוו האָט אַ מאָך געמאָן צו אײַהם מיט אַ האַנד, ער
זאָל שווייגען, ביז ער וועט זײן מױל בעפּרײען פּון דעם אַפּעל-
סין און, דאַן אז ער איז מיט'ן אַפּעלסין פּאַרטיג געוואָרען, האָט
ער געענטפּערט:
— צאַצקעס.

— וואָס הײסט צאַצקעס ? דו האָסט דען קײנדער ?
פּאַלאַזאַוו האָט זיך אױש אַפּגערוקט פּון סאַנין'ען.

— וואָס פּאַלט דיר אײן ? פּון וואַנען קומען צו מיר קײנ-
דער ? דאָס זײנען ווייבערשע מאַכאַראַיקעס, פאַר פּוצען זײד.

— דו פּערשטעהסט דען אײן דעם ?

— אײך פּערשטעה.

— דו האָסט דאָך אָבער מיר געזאָגט, אז דו מישט זיך נײַט
אײן דיין ווייב'ס געשעפטען ?

— עס זײנען דאָ אַנדערע געשעפטען, וואו אײך מיש זיך
יא, אױס... לאַנגווייליגקײט... אױסער דעם פּערלֶאָזט זיך מײן
פּרוי אױף מײן געשמאַק. און אײך קען זיך דינגען אױך.

פאלאזאָוו האָט גענומען ריידען לאַנגזאָמער; ער איז שוין מיעד געוואָרען.

— דיין ווייב איז זעהר רייך?

— רייך איז זי רייך, אָבער נור פאר זיך.

— דיר אליין פעהלט, דאכט זיך, אויך נישט? ...

— דערפאר בין איך דאָך איהר מאַן! ... און איך בין אַ

נויטיגער מענש פאר איהר אויך! דער ריכטיגער פאר איהר! ...

פאלאזאָוו האָט זיך אָפגעווישט דעם שווייט און אַ קוק גע-

טהאָן אויף סאָני'ען אזוי, אַקוראט ווי ער וואָלט זיך ביי אַהם

געבעטען:

— לאָז, ברודער'ל, מיך צורוח; דו זעהסט דאָך, אז עס

איז מיר שווער אַ וואָרט אויסצוריידען!

סאָני האָט איהם צורוח געלאָזט און זיך אין גאַנצען

אָפגעגעבען זיינע געדאַנקען.

דער האָמעל, געבען וועלכען די קארעמע האָט זיך אָבגע-

שטעלט, האָט אויסגעזעהען ווי אַ פאַלאַסט. די גלעקלאַך וואָר

בען גלייך גענומען קלינגען; עס האָט זיך אויפגעהויבען אַ גע-

פילדער און אַ געלאַף; אויסגעפראַנטעוועטע מענער אין שוואַר-

צע רעק האָבען זיך בעוויזען ביים הויפט-אַריינגאַנג; דער שוויי-

צאר אין אַ גאַלדענער ליורעע איז צוגעלאָפּען צו דער קאַרע-

טע און האָט מיט אַן אימפעט געעפענט איהר טהיר.

ווי אַ גרויסער שררה איז פאלאזאָוו ארויס פון דער קאַ-

רעטע און איז אוועק איבער די טרעפּ, וואָס זיינען אויסגעלייגט

געווען מיט ווייכע קאוויאָרען. אַ מאַן איז צו איהם צוגעלאָ-

פּען, אויך אַן אויסגעפּוצטער מעשה פראַנט, זיין קאַמערדיענער.

פאלאזאָוו האָט איהם בעמערקט, אז ווייטער וועט ער איהם אַלע

מאָל נעהמען מיט זיך, ווייל נעכטען האָט מען איהם, פאלא-

זאָו'ען, אַ גאַנצע נאַכט אין האָמעל אין פראַנקפורט איבערגע-

לאָזען אָהן וואַרימע וואַסער. דער קאַמערדיענער האָט געמאַכט

אַ צושראַקענע מינע און, איינגעבויגט זיד, האָט ער פון איהם

אַרונטערגענומען די קאַלאָשען.

— מאריא ניקאלאיעוונא איז צוהויז? — האָט געפרענט פאלאזאָוו.

— צוהויז, ציעהען זיך אָן. זיי עסען היינט דינער ביי דער גרעפין לאסנסקאָיאַ.

אַה! ביי דער!... וואָרט! דאָרט אין קארעטע זיינען די זאכען, נעהם ארויס אלעס און טראָג אַרײַן. און דו, דמיטרי פאָולאָוויטש — האָט פאלאזאָוו זיך א קעהר געטהאָן צו סאַ-נין'ען — דו נעהם זיך דאָ אַ צימער און אין אַ דריי פערטעל שטונדע אַרום קום צו מיר. מיר וועלען צוואַמען עסען דינער.

פאלאזאָוו איז אוועק צו זיך, און סאַנין האָט געבעטען מען זאָל איהם געבען אַ צימער, אָבער ניט זעהר קיין טהייערען.

דאָרט האָט ער געבראַכט זיין טואַלעט אין אָרדנונג אין שפעטער אַ וויילע איז ער אוועק אין דעם גרויסען אַפּאַרטמענט, וואָס זיין דורכלויכט „פירסט פאַן פאלאזאָוו“ האָט פערנומען.

ער האָט געטראָפּען דעם „פירסט“ זיצענדיג אין אַ רייכער, פלושענער קרעסלאַ אין מיטען פון אַ פראַכטפּאָלען סאַלאָן.

דער „פירסט“ האָט שוין געהאַט גענומען אַ וואַנע און אָב-געטהאָן אויף זיך אַ רייכען אַטלעסענעם שלאָפּראָק און אויפ'ן קאָפּ אַ רויטע יאַרמולקע.

סאַנין איז צוגעגאַנגען צו איהם און האָט עטליכע מינוט איהם בעטראַכט מיט גרויסער נייגעריגקייט. פאלאזאָוו איז גע-זעסען פּערגליווערט, ווי אַ געטשקע, האָט זאָגאַר דעם פנים צו איהם ניט אַ קעהר געטהאָן, זאָגאַר מיט אַן אויג ניט אַ וואַונט געטהאָן, קיין פיפּס זאָגאַר ניט אַרויסגעלאָזט. דאָס בילד איז ווירקליך געווען גרויסאַרטיג!

קלייבענדיג פון איהם נחת אזוי אַ פּאָאר מינוט, האָט סאַ-נין שוין געוואַלט אָנהויבען צו ריידען, די הייליגע שטילקייט אונטערברעכען, נור פּלוצלונג האָט זיך אַ זייטיגע טהיר גע-עפענט, און אויפ'ן שוועל פון סאַלאָן האָט זיך בעוויזען אַ שעהנע יונגע דאַמע אין אַ ווייסע, זיידענע קלייד מיט שוואַרצע שפּי-

צען, מיט בריליאנטען אויף די הענד און האלז — מאריא ניד
קאלאיעוונא אליון. איהרע דיקע, העלדונקעלע האָאָר זיינען
געפאלען פון ביידע זיימען קאָפּ אין פערפלאַכטענע שווערע צעפּ.

פיער און דרייסיגסטער קאפיטעל.

— אַך, ענטשולדיגט! — האָט זי ארויסגערעדט מיט אַ
האַלב צומישטען און האַלב אַפלאַכענדיגען שמייכעל, אָנכאַפּענ-
דיג מיט אַ האַנד דעם ברעג פון אַ צאָפּ און איינעסענדיג זיך
אין סאַני'ס פנים מיט איהרע גרויסע, סאַרע און ליכטיגע אוי-
גען — איך האָב גאָר ניט געדענקט, אז איהר זייט שוין גע-
קומען.

— סאַנין, דמיטרי פּאַוּלאָוויטש, אַ פריינד זייט מיין קינד-
הייט — האָט פּאַלאָזאַוו ארויסגערעדט, ניט אַ קעהר טהוענדיג
זיך צו איהר און ניט אויפהויבענדיג זיך פון אָרט, נור טייט-
לענדיג אויף סאַני'ען מיט זיין פינגער.

— יא, איך ווייס... דו האָסט שוין מיר געזאָגט... עס
פרעהט מיך אייך צו קענען... איך האָב געוואָלט דיך עפעס
בעטען, איפּאָליט סידאַראָוויטש. די קאמערמעדכען מיינע איז
עפעס היינט מיט ליימענע פינגער...

— דו וויסט איך זאָל ריר די האָאָר ברענגען אין אָרד-
נונג? — האָט ער זיך פּויל אַ קעהר געטהאָן צו איהר.

— יא, יא, זיי אזוי גוט. ענטשולדיגט — האָט מאריא
ניקאלאיעוונא זיך וויעדער אַ קעהר געטהאָן צו סאַני'ען מיט אַ
רייצענדען שמייכעל, האָט אַ מאַך געטהאָן צו איהם מיט'ן קאָפּ
און פלינק אַ קעהר געטהאָן זיך, איז זי פערשוואונדען הינטער'ן
טהיר, איבערלאָזענדיג הינטער זיך דעם מאָמענטאַנעם איינ-
דרוק פון אַ רייצענדער האַלז, וואונדערשעהנע אַקסלען און זעהר
אַ רייצענדע טאַליע.

פאלאזאוו האָט זיך אויפגעהויבען און, טרעטענדיג שווער, איז ער אריין אין די זעלבע טהיר.

ביי סאַני'ען איז אויף א רגע ניט געווען קיין ספק, אז זי האָט גוט געוואוסט, אז ער איז דאָ ביים „פירסט“ אין סאַלאָן, און אז איהר גאנצער אריינקומען און ריידען, און זאָגען איז געווען ניט מעהר, ווי אַן אַנשטעל, אום צו ווייזען איהרע שעהנע האָאר. ער האָט זיך זאָגאר דערפרעהט אין האַרצען מיט דעם דאָזיגען אַנשטעל איהרען, זעהענדיג אין דעם א סימן, אז אויב זי וויל זיך אויספיינען פאר איהם, וועט זי זיך ניט וועלען דינען גען מכוח דעם פרייז אויך...

קיין אַנדער געדאַנק איז אין זיין קאָפּ ניט געווען: זי איז אין גאנצען פול געווען מיט דזשעממא'ן און די אַנדערע פרויען האָבען איהם ניט אינטערעסירט אַלס פרויען.

און וואָלט ער איצט ניט געווען אזוי פול מיט דזשעממא'ן, וואָלט מאַריאַ ניקאָלאַיעוונאַ אויף איהם א גאנץ אַנדער אויב-דרוק געמאַכט. זי איז געווען א מערקווירדיגע פערזענליכקייט. מען קען ניט זאָגען, אז זי איז געווען בעזונדערס שעהן, נור יעדער איינער וואָלט בעצויבערט געוואָרען פון דעם כישוף פון איהר מעכטיגען בליהענדיגען פרויען-סערפער.. און ניט ווילענד דיג וואָלט יעדער זיך אָפגעשטעלט קוקען אויף איהר...

אין צעהן מינוט שפעטער איז מאַריאַ ניקאָלאַיעוונאַ וויעדער ערשינען, בעגלייט פון איהר „פירסט“. זי איז צוגעגאַנגען צו סאַני'ען, און דער גאַנג איז ביי איהר אויך געווען אזעלכער, פון וועלכען א סך מענער וואָלטען משוגע געוואָרען. איינער, וואָס האָט זי גוט געקענט, האָט זיך א מאָל אויסגעדרייקט וועגען איהר: „ווען די דאָזיגע פרוי געהט צו דיר, ווייזט זיך דיר אויס, אז זי טראָגט מיט זיך דאָס גאַנצע גליק פון'ם לעבען פאר דיר“... אַלזאָ, איז זי צוגעגאַנגען צו סאַני'ען און, דער-לאַנגענדיג איהם די האַנד, האָט זי אויסגערעדט מיט א פריינדיג ליכען און איינגעהאַלטענעם קול:

— איהר וועט אויפוארטען אויף מיר, ניט אמת? איך
וועל באַלד זיין צוריק.

סאַנין האָט זיך מיט רעספעקט פערניינט פאר איהר און
מאַריא ניקאַליעווא איז פערשוואונדען הינטער דעם פאַרהאַנג
פון דער ארויסנאַנגטיהר, און, אַוועקגעהענדיג, האָט זי זיך וויער
דער אומגעקוקט, און וויעדער א שמייעל געטאַקן, און איבער-
געלאָזט וויעדער הינטער זיך דעם פריהערדיגען איינדרוק פון
איהר מעכטיגער, געזונדער שעהנקייט.

ווען זי האָט געשמייכעלט, האָבען אויף יעדער באַס איהרער
מיטגעשמייכעלט דריי חן-גריבעלאך, און איהרע אויגען האָבען
נאָך מעהר געשמייכעלט ווי איהרע ליפּען, ווי איהרע פּולע,
ראָזענרויטע, זאפטיגע ליפּען.

פאַלאַזאָוו איז מיט שווערע טריט צוגעאַנגען צו א קרעסלא
און זיך ארונטערגעלאָזט אויף איהר. ער איז געבליבען זיצען
אַזוי שטום ווי פריהער; אָבער א מאָדנער איראַנישער שמייעל
האָט זיך געשפיעלט אויף זיינע דיקע, פּערוועלקטע און צוקאַר-
טשיטע באַסען.

ער האָט שוין אויסגעזעהען גאַנץ אַלט, הגם ער איז עלטער
געווען פון סאַנין'ען בלוז מיט דריי יאָהר.

דער דינער, וואָס מען האָט צום טיש דערלאָנגט, איז גע-
ווען א גאַנץ היבשער, אָבער סאַנין'ען איז ער נאָר אין האַלז ניט
ניקראָבען.

פאַלאַזאָוו האָט געגעסען לאַנגזאַם, מיט געפיהל, פּער-
שטענדיג און אונטערזיפּצענדיג, ווי א זאַטער פּערר. ער האָט
זיך איבערגעבויגט מיט גרויס חשק איבער זיין טעלער און גע-
מאָהלען מיט זיינע ליפּען. ווען ער האָט געטרונקען, האָט ער
אַפּריהער געשוויינקט דעם מויל מיט וויין און דאַן ערשט האָט
ער איהם מיט געשמאַק געשלאָנגען. נאכדעם, אז ער האָט
אויסגעטרונקען א זעהר הייסע טאַסע קאַפּע, האָט ער זיך גענו-
מען קלאָגען פאַר'ן קעלנער אין אַ וויינענדיגען קויל, אז לעצטען

מאָל האָט ער איהם דערלאנגט קאפע וואָס איז קאלט געווען ווי אייז.

און געזאָגט עס, האָט ער ארויסגענומען אַ סיגאַר, פער-רויכערט און אָפגעוואָרפען דעם קאָפּ אויפ'ן ווענטעל פון קרעסל-לאָ און גלייך גענומען דרימלען.

סאָנין האָט זיך דערפרעט מיט דעם, האָט זיך פון אָרט אויפגעהויבען, גענומען געהן איבער'ן ווייכען טעפיד היז און צוריק, טראכטענדיג וועגען זיין דזשעמא'ן און זיין צוקינפטי-גען לעבען מיט איהר.

אין אַנדערהאַלבען שטונדען ארום, אַן ערך, האָט זיך פאַר-לאָזט אויפגעכאַפט. ער האָט אויסגעטרונקען אַ גלאָז סאַדע וואַסער מיט אייז און אויפגעגעסען אַן אַכט געשוואַלענע לעפעל מיט איינגעמאַכט, וואָס דער קאַמערדיענער האָט איהם דער-לאָנגט. אָהן דעם איינגעמאַכט — האָט ער געזאָגט — קען ער נאָר ניט לעבען. דאַן האָט ער אָנגעקוקט סאָני'ען מיט זיינע פערשוואַלענע אויגלאַך און ביי איהם געפרעגט, אויב ער וויל מיט איהם שפיעלען אַ פאַרטיע „שאַפּסקאַפּ“. סאָנין האָט זיך גערן אָן דעם אָנגעכאַפט, אבי די לאַנגווייליגקייט צו פערטריי-בען. זיי האָבען זיך געזעצט שפיעלען.

ביי דיזער אושולדיגער בעשעפטיגונג האָט זיי געטראָפּען מאַריאַ ניקאָלאַיעוונאַ, ווען זי האָט זיך צוריקגעקעהרט פון דער גרעפּין לאַזינסקאַיאַ. זי האָט זיך הויך צולאַכט, בעת זי האָט זיי דערזעהען ביי די קאַרטען.

סאָנין איז אויפגעשטאַנען פון זיין אָרט, בעת ער האָט זי דערזעהן; זי האָט אָבער צו איהם פּרעהלאַך אַ געשריי געטאהן: — זיצט, זיצט און שפיעלט ווייטער! איך וועל זיך נור איבער-טהאָן און וועל באַלד זיין צוריק.

דאַן איז זי וויעדער פּערשוואַונדען, רוישענדיג מיט'ן קלייד און אַרונטערציהענדיג אין גאַנג איהרע האַנדשוה.

אין אַ וויילע ארום איז זי אַריין צוריק. זי האָט געטראָך גען אַ רייכען קלייד מיט אַ ברייטער לילאַ-בלויער בלוזע מיט

ברייטע אָפענע אַרבעל, די טאַליע איז ביי איהר אונטערנגעהויי
 בען געווען מיט אַ געשטריקמען גאַרטעל. זי האָט זיך געזעצט
 נעבען איהר מאן, אָפגעווארט ביז ער איז פאַרטיג געוואָרען מיט
 זיין קאַן און דאַן זיך געווענדעט צו איהם: — אַזוי, גראַבינקער,
 איצט זאָל זיין גענוג!

ביי דעם וואָרט „גראַבינקע“ האָט סאַנין זי אָנגעקוקט פער-
 וואונדערט און זי האָט איהם געענטפערט מיט אזא פריינדלי-
 כען שמייכעל, אז אלע איהרע חן-גריבעלאך האָבען גענומען
 שמייכלען אויף איהרע באַקען.

— איצט זאָל זיין גענוג — האָט זי זיך וויעדער געווענדעט
 צו איהר מאן — איך זעה, אז דו ביזט שלעפּעריג. טהו אַ קוש
 מיר די האַנד און געה. מיר וועלען דאָ אַ וויילע פלוידערן מיט
 דיין פריינד. איאָ, הערר סאַנין!

— שלעפּעריג בין איך ניט — האָט פאַלאַזאָוו ארויסגע-
 ברומט, אויפהויבענדיג זיך שווער פון זיין אָרט: — אָכער
 אוועקגעהן און אַ קוש טהאָן דיין האַנד — דאָס קען איך.

זי האָט צו איהם אויסגעשמרעקט די האַנד, האָט געשמיר
 כעלט בעת דעם און געקוקט אויף סאַנין'ען.

פאַלאַזאָוו האָט איהם אויך אָנגעקוקט און איז אוועק, ניט
 זאָגענדיג איהם קיין גוטע נאַכט.

געבליעבען אליין מיט סאַנין'ען, האָט מאַריאַ ניקאָלאַיעווי-
 נא זיך אַ כאַפּ געטהאָן, ארויפגעלייגט איהרע ביידע נאַקעטע
 עלענבויענס אויפ'ן טיש און ארויסגערעדט שנעל:

— נו, דערצעהל'ט, דערצעהל'ט: איז עס אמת, אז איהר
 קלייבט זיך חתונה האָבען?

און געזאָגט עס, האָט זי עטוואָס איינגעבויגט איהר קאָפּ
 אויף אַ זייט און אריינגעקוקט סאַנין'ען פעסט און טיעף אין די
 אויגען.

פינף און דרייסיגסטער קאפיטעל.

פרוי פאלאזאוו'ס אונגעצוואונגענע און פרייע האַלטינג וואָלטען סאַני'ען זיכער צומישט, ווען ער וואָלט אין דעם ניט געזעהען קיין גוטען סימן פאר זיך.

— מיר וועלען פרובען נאָכגעבען די קאפּריזען פּון דיזעזער רייכער דאַמע — האָט ער אַ טראַכט געטהאָן — טאָמער וועל איך איהר דאָרדף קענען פּערקויפּען מיין גוט אייף בעסערע בע-דינגונגען, און ער האָט געענטפּערט:

— יא, איך קלייב זיך חתונה צו האָבען.

— מיט וועמען? מיט אַן אויסלענדערין?

— יא.

— וואו האָט איהר זיך מיט איהר בעקענט? אין פראנק-פורט?

— יא, אין פראנקפורט.

— און וואָס איז זי פאר א דאמע, אויב איך מעג פרעגען?

— געוויס מענט איהר פרעגען — זי איז א טאָכטער פון אַ

קאָנדיטער.

מאַריאַ ניקאָלאַיעוונאַ האָט איהם אָנגעקוקט מיט גרויסע

אויגען.

— אָבער דאָס איז שעהן! — האָט זי ארויסגערעדט לאַנג-

זאַם — וואונדערשעהן! און איך האָב שוין געמיינט, אז

אַזוינע ראָמאַנטישע נאַטורען זיינען שוין מעהר אויף דער וועלט

ניטאָ. אַ קאָנדיטער'ס אַ טאָכטער, אינטערעסאַנט!

— ווי איך זעה, וואונדערט עס אייך — האָט סאַנין זיך

אָפּגערופּען מיט ווירדע — ערשטענס, האָב איך ניט די פאָר-

אורטהיילע...

— ערשטענס — האָט איהם מאַריאַ ניקאָלאַיעוונאַ איבער-

געשלאָגען — האָב איך אויך ניט קיין פאָראורטהיילע. איך בין

אַליין אַ טאָכטער פון אַ פויער. זייט איהר איצט צופריעדען?

עס פרעהט און וואונדערט מיך נור, וואָס איך זעה אַ מענטשען,

וועלכער האָט ניט מורא צו ליעבען. איהר ליעבט דאָך, ניט
אמת?

— יא.

— זי איז געוויס זעהר שעהן?

דיעזע פראגע האָט אַ ביסעלע סאַני'ען צומישט. ער
האָט אָבער ניט געקענט אויסמירען ניט צו ענטפערען.

— איהר ווייסט דאָך, מאַריאַ ניקאָלאַיעוונאַ, אַז אין יעדען
פערליעכטען'ס אויגען איז דאָס געזיכט פון זיין געליעבטע
שעהן. אָבער מיין כלה איז ווירקליך שעהן.

— ווירקליך? און פון וואָס פאר אַ סטיל איז איהר שערנ?

קייט — פון דעם איטאַליענישען, צי פון דעם אַנטיקען-סטיל?

— יא, זי האָט זעהר רעגעלמעסיגע געזיכטסציגע.

— האָט איהר ניט ביי זיך איהר בילד?

— ניין.

— ווי איז איהר נאָמען?

— דושעמאַ.

— און אייער נאָמען?

— דמיטרי.

— און אייער פאָטער'ס נאָמען?

— פאָולאָוויטש.

— ווייסט איהר וואָס, דמיטרי פאָולאָוויטש — האָט זי דאָן

געזאָגט נאָך אלץ אין אַ געלאָסענעם טאָן — איהר געפעהלט
מיר. איהר מוזט זיין זעהר אַ נומער מענש. ניט מיר די האַנד.

מיר וועלען זיין פריינד.

זי האָט פעסט אַ דריק געטהאָן זיין האַנד צווישען איהרע

שעהנע, ווייסע קרעפטיגע פינגער. איהר האַנד איז געווען ניט

פיעל קלענער פון זיינער, אָבער פיעל וואַרימער, בייגיגער, ווייך
כער און אזוי צו זאָגען לעבעדיגער.

— ווייסט איר, וואָס מיר פאָלט איין? — האָט זי פלוצ

לונג געזאָגט.

— וואָס?

— וועט איהר ניט ביין ווערען? ניין? איהר זאגט, אז
 זי איז אייער כלה? איז עס אָבער אונבעדינגט נויטיג? ...
 סאָנין האָט אַ קנייטש געטהאָן מיט'ן שטערן.
 איך פערשטעה אייך ניט, מאַריאַ ניקאָלאַיעוונאַ.
 מאַריאַ ניקאָלאַיעוונאַ האָט זיך שטיל צולאָכט, האָט
 אויפגעהויבען דעם קאָפּ און אַ טרייסעל געטהאָן מיט די האַאָר
 אַזוי, אז זיי זיינען צופאַלען איבער איהרע באַקען.
 — ווירקליך, איהר זייט רייצענד — האָט זי אַרויסגערעדט
 שטיל און צוטראַגען — אַן אמת'ער ריטער! און איצט ווייס איך
 שוין, אז די אידעאָליסמען זיינען נאָך ניט אויַגעשטאַרבען!
 מאַריאַ ניקאָלאַיעוונאַ האָט די גאַנצע צייט גערעדט מיט
 איהם רוסיש, ניט די הויכע אויסגעוועהלטע רוסישע שפּראַך,
 אויף וועלכער מען רעדט אין די אַריסטאָקראַטישע רוסישע הייז
 זער, נור דעם פשוט'ען רוסיש, אויף וועלכען עס רעדט דאָס
 איינפאַכע רוסישע פּאָלק.
 — איהר האָט געוויס אייער ערציהונג געקראַגען צו הויז
 אין אַ נאָטספּאַרכטיגער און פאַטריאַרכאַלישער פאַמיליע? פון
 וועלכער גובערניע קומט איהר?
 — פון טולער גובערניע.
 — אַה, דאַן זיינען מיר דאָך לאַנדסלייט. מיין פאָטער
 — איהר ווייסט דאָך, ווער מיין פאָטער איז געווען?
 — יא, איך ווייס.
 — ער איז אויך געבאָרען אין טולאַ... אָבער גענוג... מיר
 וועלען איצט ריידען וועגען געשעפטען...
 — וואָס מיינט איהר וועגען געשעפטען? — האָט סאָנין געד
 פרעגט.
 מאַריאַ ניקאָלאַיעוונאַ האָט האַלב צוגעמאַכט די אויגען.
 — אָבער איהר זייט דאָך עפעס וועגען וואָס געקומען?
 ווען זי האָט האַלב צוגעמאַכט די אויגען, האָבען זיי אָנג
 גענומען אַ פריינדליכען און צוגלייך אַ שפּאַטישען אויסדרוק;
 אָבער ווען זי האָט זיי געעפּענט, דאַן האָט אין זיי געבלישצעט

א קלאָהרער, פאסט קאלטער גלאַנץ פון ביוזעס און דראָהענדעס.
וואָס איהר אויגען האָבען צוגעגעבען א בעזונדערען חן, זיינען
געווען די ברעמען איהרע.

— איהר ווילט דאָך, איך זאָל ביי אייך קויפען אייער גוט ?
איהר דארפט דאָך געלד פאר אייער האָכצייט, ניט אזוי ?
— יא.

— וויפיעל דארפט איהר ?

— פאר די ערשטע בעדערפנישען וועלען דערווילע זיין גע-
נוג אייניגע טויזענד פראנק. אייער מאָן קען מיין גוט. איהר
קענט זיך מיט איהם וועגען דעם מיישב זיין. איך וועל פער-
קויפען פאר ביליג.

מאריא ניקאָלאיעוונא האָט א שאַקעל געטהאָן מיט'ן קאָפּ.
— ערשטענס — האָט זי זיך אָפגערופען לאַנגזאם און א
קלאַפ געטהאָן מיט די פינגער סאַני'ען איבער'ן ארעם : —
ערשטענס, האָב איך ניט די געוואָנהייט צו מיישב זיין זיך
מיט מיין מאָן וועגען וואָס ניט איז... און, צווייטענס, וואָ-
רום זאָגט איהר עפעס, אז איהר ווילט אייער גוט פערקויפען
פאר ביליג ? איך וויל זיך ניט בענוצען מיט דעם, וואָס איהר
זייט אזוי פערליעבט... דאָס טהו איך קיינמאָל ניט. עס פאַ-
סירט אַמאָל, אז איך בין שלעכט צו וועמען, אָבער ניט אין
אזוינע זאכען...

סאַנין האָט ניט געוואוסט, צו זי רעדט מיט איהם ערנסט,
צו זי מאכט שפּאַס פון איהם. אָבער איינס האָט ער פערשטאַ-
נען, אז זי איז א בחור'טע און מען מוז האַלטען מיט איהר
אויערען און אויגען אָפּען.

דער דיענער האָט אַריינגעטראָגען א טאַץ מיט טהעע און
צובייסען, האָט איהם אויפ'ן טיש אוועקגעשטעלט און איז גלייך
ארויס פון צימער.

זי האָט אָנגעגאָסען א גלאָז טהעע פאר סאַני'ען.

— איהר האָט דאָך נישט דאַגעגען ? — האָט זי זיך אָפּגע-
רופען, אַריינוואַרפענדיג מיט די פינגער צוקער אין זיין גלאָז.

— פערקעהרט, פון אזעלכע שעהנע הענד. —

ער האָט דעם זאָץ ניט געענדיגט און גענומען טרינקען זיין טהעע. זי האָט איהם אָנגעקוקט שאַרף און אויפּמערקזאָם.
— ווען איך זאָג, אז איך וועל מיין גוט פּערקויפּען פאר ביליג, איז עס נור דערפאר, ווייל איהר געפינט זיך אין אויס-לאַנד און...

גר האָט זיך פּערפּלאַנטערט אין זיינע אייגענע רייד, איז צומישט געוואָרען, וועהרענד מאַריא ניקאָלאַיעוונא האָט זיך לאַנגזאָם אויף איהר שטוהל אָפּגעוואָרפּען, פּערלייגט די ארעמס אויף דער ברוסט און האָט איהם ווייטער בעטראַכט מיט אויפּ-מערקזאָמע שאַרפע בליקען. אויפ'ן סוף איז ער אנשוויגען געוואָרען.

— רעדט, רעדט ווייטער — האָט זי געזאָגט אַקוראט ווי יי וואָלט איהם וועלען אויסהעלפּען — איך הער אַלעס, וואָס איהר זאָגט. רעדט ווייטער.

סאַנין האָט פאר איהר אָנגעהויבען צו כעשרייבען זיין גוט און אין דער זעלבער צייט איז מאַריא ניקאָלאַיעוונא געזעסען אַבגעוואָרפּען, מיט די אויגען איינגעגעסען זיך אין זיין פנים, און איהרע ליפּען האָבען זיך שטיל בעוועגט, אָבער אַהן אַ שמיין בעל; זי האָט זיי געביסען.

סאַנין איז וויעדער צומישט געוואָרען פון איהרע אויגען און איז וויעדער אנשוויגען געוואָרען.

— דמיטרי פּאוולאָוויטש — האָט זיך דאן מאַריא ניקאָ-לאַיעוונא אָפּגערופּען און א וויילע נאָכגעראַכט — דמיטרי פּאוולאָוויטש — האָט זי איבערגערעדט — איהר ווייסט וואָס, איך בין איבערצייגט, אז איך וועל האַנדלען ביי זיי א מצויאה, ווען איך וועל ביי איך קויפּען אייער גוט... איהר מוזט מיר אָבער זעבען צוויי טעג צייט אויף צו בעדענקען זיך.... איהר זייט דאָך איממשטאַנדע צו זיין צושיידט מיט אייער כלה צוויי טעג, ניין? לענגער וועל איך אייך ניט אָבהאַלטען גענען אייער ווילען, איך גיעב אייך מיין עהרענוואָרט אויף דעם. אָבער ווען איהר ווילט

גלייך האָבען אַ פינף—זעקס טויזענד פראַנק, קען איך אייך די סומע מיט פּערנניגען געבען; מיר וועלען זיך שפּעטער אָפּ רעכענען.

סאַנין האָט זיך אויפּגעהויבען.

— איך בין אייך זעהר דאַנקבאַר, מאַריאַ ניקאָלאַיעוונאַ, פאַר אייער ליעבענסווירדיגע ברייטוויליגקייט צו לייהען געלד מיר, און אונבעקאַנטען מענשען, איך וועל אָבער בעסער וואַרטען צוויי טעג, ביז איהר וועט בעשליסען וועגען מיין גוט...

— יא, אזוי איז בעסער, דמיטרי פּאַוילאָוויטש. איז עס אָבער אייך שווער, זעהר שווער? זאָגט מיר די וואַהרהייט? — זעהר שווער?

— איך ליעב מיין כּלּה, מאַריאַ ניקאָלאַיעוונאַ, און עס איז נאַטירליך, מיר איז ניט לייכט צו זיין ניט נעבען איהר.

— אָה, איהר זייט אַ מוסטערהאַפּטער חתן! — האָט מאַריאַ ניקאָלאַיעוונאַ זיך אָבגערוּפּען און אַ זיפּץ געטהאָן — איך פּער־שפּרעך אייך אָבער, ניט צו מוטשען אייך מעהר. איהר געהט שוין?

— עס איז שוין שפּעט — האָט סאַנין געענטפּערט.

— און איהר ווילט זיך אויסרוהען נאָך דער רייזע און דער פּאַרטיע שאַפּסקאַפּ מיט מיין מאַן. זאָגט מיר נור, זייט איהר שטאַרק בעפּריינדעט מיט מיין מאַן?

— מיר זיינען גענאָנגען אין דעם זעלבען פּאַנסיאָן.

— און דאַמאָלס איז ער אויך געווען אזא?

— וואָס מיינט איהר?

מאַריאַ ניקאָלאַיעוונאַ האָט זיך צולאַכט, אזוי שטאַרק צו־לאַכט, אז איהר נאַנצער פנים איז רויט געוואָרען; זי האָט צו־געטראָגען אַ טיכעל צום מויל, איז אויפּגעשטאַנען פון איהר שטוהל, איז צוגעגאַנגען וואַנקענדיג צו סאַנין'ען, אַקוראַט ווי זי וואָלט מיער געווען, און האָט איהם דערלאָנגט די האַנד.

ער האָט זיך פּערבוינט און האָט זיך געלאָזט געהן צום אַרויסגאַנג.

— קומט מאָרגען פריה, איהר הערט? — האָט זי איהם

נאָכגעשריען.

ער האָט זיך אומגעקוקט און האָט דערזעהן, ווי זי האָט זיך וויעדער א וואָרף געטהאָן אויף א קרעסלאַ, און האָט פערקאָר שערט הויך די ברייטע ארבעל, כמעט ביז די פלייצעס, און איהרע נאָקעמע ארעמס האָבען כשופ'דיג אַ גלאַנץ געטהאָן פאר זיינע אויגען, און ער איז צומישט געוואָרען.

שפעט נאָך האַלבע נאכט האָט אין סאַני'ס צימער געדערענט דער לאַמפּ. ער איז געזעסען ביים טיש און געשריעבען אַ בריעף צו דזשעממאַ'. ער האָט איהר אלעס דערצעהלט, בעשריעבען איהר פאלאזאָו'ען און זיין פרוי, און נאָך מעהר האָט ער בעשריעבען זיינע אייגענע געפיהלען און געענדיגט דעם בריעף מיט די ווערטער: „אין דריי טעג אַרום זעהען מיר זיך וויעדער!“.

אויף מאָרגען נאָנץ פריה האָט ער אוועקגעטראָגען דעם בריעף אין פּאָסט־אַפּים און איז דאן אוועק שפּאַציערען אין דעם גאָרטען פון קור-הויז, וואו מוזיק האָט געשפּיעלט. ער האָט זיך אָבגעשטעלט געבען דעם פּלאַץ, וואו דער אָרקעסטער איז געזעסען, און האָט אויסגעהערט אַ פּאַטפּאַרי אויס ראָבערט דעם טייפּעל, האָט אויסגעטרונקען אַ טאַשע קאַפּע, האָט זיך דאן אויסגעזוכט אַ זייטיגע אלעע און זיך אוועקגעזעצט דאָרט אויף אַ באַנק.

אַ הענטעל פון אַ רעגען־שירם האָט זיך אַרונטערגעלאָזט אויף זיין פלייצע און מיט אַ היבשען קלאַפּ. ער האָט אַ ציטער געטהאָן און זיך אומגעקוקט.

פאַר איהם איז געשטאַנען מאַריאַ ניקאָלאַיעוונאַ אין אַ לייכטען גרויגרינעם קלייד, אין אַ ווייסער טולענער הוט און שוועדישע האַנדשוה. זי איז געווען פּריש און ראָזיג, ווי אַ זומער־מאָרגען.

— גוט מאָרגען — האָט זי געזאָגט — איך האָב היינט געדער שיקט נאָך אייך, אָבער איהר זייט שוין געווען אוועקגעגאַנגען.

איך האָב נאָר וואָס אויסגעטרונקען מיין צווייטע גלאָז. איהר ווייסט דאָך, אז מען צווינגט מיך דאָ צו טרינקען מינעראַל־וואסער, נאָט ווייס ווארום, אַקוראט ווי איך וואָלט געווען נאָך ניט גענוג געזונד און איצט מוז איך נאָך א נאַנצע שטונדע לאַנג שפּאַציערען. ווילט איהר מיך בעגלייטען? שפעטער וועל לען מיר צוזאמען קאפע טרינקען.

— איך האָב שוין קאפע געטרונקען — האָט סאנין געזאָגט, אויפהויבענדיג זיך פון אָרט — אָבער מיט פערנגניגען וועל איך אײך בעגלייטען.

— גוט, טאָ גיט מיר אייער ארעם... האָט נור ניט מורא, אייער געליעבטע איז דאָך דאָ נײַטאָ, זי וועט אונז ניט זעהן געאַרעמט.

סאנין האָט געענטפערט מיט א געצוואונגענעם שמייכלעך. יעדעס מאָל, ווען מאַריאַ ניקאָלאיעוונאַ האָט דערמאָנט דזשעמד מאַל, האָט ער זיך געפיהלט אונאַנגענעהם. דאָך האָט ער זיך פערנייגט פאַר איהר און אויסגעשמעלט זיין ארעם. מאַריאַ ניקאָלאיעוונאַ האָט אריינגעלייגט איהר ארעם אין זיינעם אין זיך פעסט צוגעדריקט צו איהם.

— מיר וועלען געהן אויף דעם וועג — האָט זי זיך אָפגערוּפּען, און אוועקגעלייגט איהר אָפּענעם שירם אויפ'ן אַקסעל — איך בין אין דעם פאַרק, ווי צורהוויז; איך וועל אײך ווייזען די שעהנסטע פּלעצער. און ווייסט איהר וואָס? מיר וועלען ווער גען דעם פּערקוויף פון אייער נוט איצט ניט ריידען. דאָס וועל לען מיר אָפּלייגען אויף שפעטער. איצט וועלען מיר ריידען וועגען זיך... אום מיר זאָלען וויסען, מיט וועמען מיר האָבען ביידע צו טהאָן. דערצעהלט איהר אַפריהער און שפעטער איך. — אָבער, מאַריאַ ניקאָלאיעוונאַ, וואָס פאַר אַן אינטערעס

האָט איהר...

— האַלט! האַלט! — האָט זי איהם אונטערבראָכען — איהר האָט מיך ניט ריכטיג פּערשטאַנען... איך וויל ניט מיט אײך קאָקעטירען.

מאריא ניקאלאיעוונא האָט דערביי אַ דריק געטהאָן מיט די אַקסלען און פּאַרטגעזעצט מיט לייכטער איראָניע אין קול:
 — ער האָט אַ כּלח אַזוי שעהן, ווי אַ גריכישע סטאַטוע און אײַך וועל מיט איהם גאָר קאָקעטירען! אָבער איהר האָט סחורה צו פּערקויפּען און אײַך וויל וויסען ניט נור וואָס פאַר אַ סחורה אײַך קויף, נור פון וועמען אײַך קויף אײַך. אַזוי האָט זיך מײַן פּאַטער אײַך אויפגעפיהרט... אַלזאָ, פּאַנגט אָן... אָבער ניט פון אײַער קינדהייט, נור... נור פון דער צײַט, זינט איהר זײַט אין אויסלאַנד, וואו זײַט איהר געווען?

— אײַך בין געווען אין איטאַליען — האָט ער געענטפּערט.
 — אײַך זעה, איהר האָט אַ בעזונדערע ליעבע פאַר אלעס, וואָס איז איטאַליעניש... מערקווירדיג, וואָס איהר האָט דאָרט ניט געפונען די אויסגעוועהלטע פון אײַער האַרצען. ליעבט איהר די קונסט? די מאַלעריי?

— אײַך ליעב די קונסט און אלעס, וואָס איז שעהן.
 — און די מוזיק?
 — די מוזיק אײַך.

— און אײַך האָב ניט ליעב די מוזיק האָט זי געזאָגט — אײַך האָב נור ליעב די רוסישע ליעדער און אײַך לור דאָ, ווען זײ ווערען געזונגען אויפ'ן דאָרף פרייהלינגצײַט און ווען מען טאַנצט צו דעם. די פויערים אין די רויטע העמדער, אויף די פּעלדער די יונגע גראָז, דער רויך, וואָס טראָגט זיך פון די הײַר זער — דאָס איז שעהן! אָבער וועגען מיר רײדען מיר ניט. נו, רעדט וועגען זיך, דערצעהלט!

מאריא ניקאלאיעוונא האָט געוואָרפען אויף סאַנין'ען פּער-גנב'עטע בליקען, געהענדיג פּעסט צוגעדריקט צו זײַן ארעם. זי איז געווען הויך, פון דעם זעלבען וואוקס וואָס ער. ער האָט אָנגעהויבען דערצעהלען — אַפריהער ניט ווילענדיג, אָבער באַלד האָט ער זיך הינגעריסען און האָט זאָגאַר גע-נומען שוואַצען.

מאריא ניקאלאיעוונא האָט זיך צוגעהערט צו איהם זעהר

אויפגעקראמט און האָט איהם ניט אונטערבראָכען. עס האָט זיך אויסגעדראַכט, אז זי איז זעהר אויפריכטיג מיט איהם. אין דער אמת'ען אָבער איז זי ווי א קאָץ נעבען איהם געטראָמען און האָט געפרובט אויף איהם איהר שטיל־ברענענדיגע, פערפיהרער־שע מאַכט.

זיי האָבען געשפּאַצירט אַרום אַ שטונדע, ניט איינמאָל אָפּשטעלענדיג זיך, נור געהענדיג אונטערבראָכען ווייטער אַז ווייטער דורך די לאַנגע אַלעען פּוּן'ם פּאַרק, דאָ אַרויפּשטייגענדיג אויף אַ בערגעלע און די אויסזיכט בעוואונדערענדיג, און דאָ אַרונטערגעהענדיג אין אַ טיעפען טהאַל צווישען געדיכטע בוי־מער — און די גאַנצע צייט אַרם אין אַרם.

פון צייט צו צייט האָט זיך סאַגן גערנערט, וואָס מיט זיין דזשעממא איז ער נאָך קיינמאָל אזוי לאַנג ניט געגאַנגען שפּאַצירען... ער האָט געפיהלט, אז די פרעמדע פרוי האָט איהם מיט געוואָלט אין איהרע הענד אריינגענומען... — זייט איהר ניט מיעד? — האָט ער ביי איהר עטליכע מאָל געפרעגט.

— איך בין קיינמאָל ניט מיעד — האָט זי יעדעס מאָל גע־ענטפּערט.

דאָ און דאָרט האָבען זיי אָנגעטראָפּען שפּאַציערנעהער, און יעדער האָט געגריסט מאַריאַ ניקאָלאַיעוואַ'ן מיט רעספעקט און אנדערע זאָגאַר מיט אונטערוואָרפענע מינעס. מיט איינעם אַן עלעגאַנט־געקליידעמען ברונעט האָט זי זיך בעזאָנדערס געגריסט.

— ווער איז דאָס? — האָט סאַגן געפרעגט. — אַ פּראַנצויזעל... ער געהט מיר אויף נאָך, ווי פיעל איז דערע... אָבער עס איז שוין צייט, מיר זאָלען געהן טרינקען קאַפּע. קומט צו מיר, איהר זייט געוויס הונגעריג. מיין ליבער מאַנעלע האָט שוין אויך געמוזט זיינע אויגעלאָך עפענען... — מיין ליבער מאַנעלע!... זיינע אויגעלאָך עפענען... וואָס איז עס פאַר אַ פּרוי....

מאריא ניקאלאיעוונא האָט רעכט געהאַט. ווען זי און סאַנין זיינען געקומען צוריק אין האָטעל, איז איהר „ליעבער מאַנעלע“, אָדער דער „גראַבינקער“, שוין געזעסען אין זיין רוי-טען היטעלע ביים טיש און געוואַרט אויפ'ן פריהשטיק.

— איך וואַרט שוין אזוי לאַנג אויף דיר — האָט ער אַרויס-געוואַרטשעט מיט אַ זויערער מינע אויפ'ן פנים: — איך האָב שוין געוואַלט אָהן דיר טרינקען קאפּע.

— נו, נו, עס מאַכט נישט! — האָט זי איהם אונטער-בראַכען פּרעהלאַך — דו האָסט זיך אַ ביסעל געערגערט? נישקשה, דאָס וועט דיר נישט פּערשאַדען, אַניט וועסטו דאָך גאָר אין גאַנצען דערפּראַרען ווערען! שנעל, קלינג אָן, מיר ווע-לען קאפּע טרינקען, דעם בעסטען קאפּע אין פּאַרצעלייענע טאַ-סען און אויף אַ שנעע-ווויסען טישטוך.

זי האָט אַרונטערגענומען די הוט, אַרונטערגעצויגען די האַנד-שוה און גענומען פאַטשען אין די הענד.

פּאלאָזאָו האָט זי אָנגעקוקט מיט אַ פּערקרימטען פנים.

— אזוי פריה און דו טאַנצסט שוין אַרום מושגע'נערהייט!

— האָט ער וויעדער אַ וואַרטשע געטהאָן.

— איז עס דיין געשעפט, היפּאָליט סידאַריטש? קלינג גאָר אָן! זעצט זעך, דמיטרי פּאוּלָאוויטש און איהר וועט טרינקען קאפּע צום צווייטען מאָל. אה, ווי אַמוזאַנט עס איז צו קאָמאַנדעווען! עס איז גאָר קיין גרעסערער פּערגעניגען אויף דער וועלט ניטאָ.

— ווען מען פּאָלנט דיך נור! — האָט דער „גראַבינקער“

אַ ברום געטהאָן.

— ריכטיג, ווען מען פּאָלנט מיך נור! דאָס איז דאָך טאַקע,

וואָס אַמוזירט מיך. בעזאַנדערס ווען דו פּאָלנסט מיך, ניט

אַמת, גראַבינקער! אה, דאָ איז דער קאפּע!

אויף אַ גרויסען טאַץ, וואָס דער קעלנער האָט אויפ'ן טיש

אָועקגעשטעלט, איז געלעגען אַ טהעאַטער-אַפישע. מאַריא נר

קאַלאַיעוונאַ האָט גלייך אַ כאַפּ געטהאָן די אַפישע.

— א דראמא! — האָט זי אויסגעשריען מיט פּערדרום —
 א דייטשע דראמא! נו, עס איז פּאָרט בעסער ווי א דייטשע
 קאָמעדיע. בעשמעלט פאר מיר אַ לאָזשע — האָט זי זיך גע-
 ווענדעט צום קעלנער.

דער קעלנער האָט זיך פּערנייגט און איז ארויס פון צימער.
 — דמיטרי פּאָוּלאָוויטש, איהר וועט געהן מיט מיר אין
 טהעאטער? — האָט זי זיך דאן א קעהר געטהאָן צו סאַני'ען
 — די דייטשע ביהנע איז שוידערהאפט. אָבער איהר וועט דאָך
 געהן? יא? אה, ווי לייעבענסווירדיג איהר זייט! און דו, גראָד
 בינקער, וועסט דאָך ניט געהן, הא?
 — ווי דו ווילסט — האָט פּאַלאָזאָו ארויסגעמורמעלט אין
 דעם קאפּע אריין.

— ווייסטו וואָס? בלייב צו הויז — האָט זי זיך וויעדער
 א קעהר געטהאָן צו איהר מאן — וואָס טויג דיר צו געהן אין
 טהעאטער? דו שלאָפסט דאָך דאָרט איין! דו וועסט בעסער
 מיר דאָ אָנשרייבען א בריעף צום פּערוואלטער וועגען מיהל...
 שרייב איהם, אז איך וויל ניט, אז איך וויל ניט, אז איך וויל
 ניט! אָט האָסטו פאר דעם גאנצען אבענד ארבייט!...
 — גוט — האָט פּאַלאָזאָו געענטפּערט.

— אָט אזוי, דו ביזט א וואוילינקער גראָבינקער! און
 איצט, מינע העררען, אזוי ווי מיר האָבען שוין וועגען פּערוואל-
 טער אויך גערעדט, וועלען מיר פון אונזער הויפטגעשעפט דיי-
 דען. איך מוין וועגען אונזער גוט, דמיטרי פּאָוּלאָוויטש. איך
 האָב אייך פּערשפּראַכען צו ריידען וועגען דעם נאָך פּריהשטיק
 און איך האָלט אימער מיין וואָרט — ניט אמת, היפּאָליט סי-
 דראָוויטש?

פּאַלאָזאָו האָט זיך אָפּגעווישט דעם פנים מיט דער גאנ-
 צער האַנד און דאן ארויסגערעדט:

— וואָס אמת איז אמת: דו בעטריגסט קיין מאָל ניט אַ
 מענשען!

— קיין מאָל ניט! — האָט זי אונטערגעכאַפט פּרעהלאַך —

איך וועל קיין מאָל ניט בעטריגען קיין מענשען! און איצט,
דמיטרי פאולאָוויטש, דערצעהלט!

זיעבען און דרייסיגסטער קאפיטעל.

סאנין האָט צום צווייטען מאָל גענומען דערצעהלען וועגען
זיין גוט און האָט זיך בעת דעם געפיהלט, ווי א פערקלאַנגטער
פאר א שאַרפזינגען ריכטער.

— דאָס איז דאָך עפעס א מין פעהרער — האָט ער מיט
פערדרום א טראַכט געטהאָן, און האָט דערצעהלט ווייטער, און
זי, מאַריא ניקאָלאיעוונא, איז געזעסען, געקוקט אויף איהם און
געשמייכלט, אַקוראט ווי די גאנצע געשיכטע וואָלט א שפּאַס
געווען.

אויפ'ן סוף האָט מאַריא ניקאָלאיעוונא איהם אונטער-
בראַכען:

— איך קען איצט אייער גוט אַזוי ווי איהר אַליין. און
וואָס איז אייער פּרייז?
סאנין האָט געזאָגט.

מאַריא ניקאָלאיעוונא האָט פּערגלאַצט די אויגען און פּע-
טראַכט זיך.

— גוט, דער פּרייז איז ניט קיין הויכער, מיר וועלען דורכ-
קומען. אָבער איך האָב מיט אייך אָפּגערעדט צו געבען אייך
אַן ענטפּער אין פּערלויף פון צוויי טעג, הייסט עס, אז איך
האָב נאָך איין טאָג. מאַרגען וועט איהר פון מיר קריגען א בע-
שטימטען ענטפּער. און איצט גענוג וועגען געשעפט! וואָס
וועט איהר איצט טהאָן? וועט איהר געהן שפּיעלען רולעט?
— איך שפּיעל קיין מאָל ניט אַזוינע גיימס — האָט סאנין
זיך אָפּגערוּפּען.

— ווידערקלייך ניט? אָבער איהר זייט א מוסטער פון א מענ-
שען?

שען! אויב זױ, ערווארט איך אייך דריי אוהר צום דינער!
 און פארנאכט געהען מיר אין טהעאטער.
 זי האָט איהם דערלאנגט די האַנד.

— אויף וויערזעהן!

און אלע איהרע חן־גריבעלעך האָבען צו איהם געשמייכלעט.
 סאַנין האָט זיך פערנייגט און גענומען געהן צום טהיר. א
 פרעהליכער געלעכטער האָט זיך דערהערט, און אין דעם שפיע־
 געל, פארביי וועלכען ער איז אין דיזען מאָמענט פערבייגעגאנג־
 גען, האָט ער דערוועהן אזא בילד: מאַריאַ ניקאָלאַיעוונאַ האָט
 איהר מאן דאָס רויטע היטעלע איבער די אויגען ארונטערגע־
 צויגען און יענער האָט זיך געוועהרט געגען איהר מיט ביידע
 הענד.

אַכט און דרייסיגסטער קאַפיטעל.

אה, ווי טיפּע און ליכט האָט סאַנין וויעדער אויפגעאַט־
 העמט, ווען ער איז וויעדער אַריין צו זיך אין צימער! ער
 האָט זיך געמוזט אויסרוהען, דעם אַטהעם אָפּכאַפען פון די אלע
 נייע בעקאַנטשאַפטען, בעגעגענישען, פון דעם דאָזיגען בעטיי־
 בענדען רויך, וואָס האָט איהם דעם קאַפּ און האַרץ פערטשאַד־
 דעט — פון דיעזער אונערווארטעטער נאָהענטער פריינדשאַפט
 מיט אַ פרוי, וועלכע איז איהם אין גאַנצען פרעמד געווען! און
 ווען האָט עס אלעס פּאַסירט? אין פיער און צוואנציג שטונדען
 אַרום ווי ער האָט זיך צושיידט מיט זיין ליבער דזשעממאַן,
 מיט זיין ליבער כלה! אין זיין האַרצען האָט ער טויזענד מאל
 געבעטען מהילה ביי דזשעממאַן, הגם ער האָט קלאָר ניט גע־
 וואוסט ווארום; טויזענד מאל האָט ער געקושט דעם קליי־
 נעם צלם'ס, וואָס זי האָט איהם געשענקט. ווען ער וואָלט ניט
 געהאַפּט, אז ער וועט מאָרגען מיט יענער פּאַרטיג ווערען וועגען
 זיין געשעמט, וואָלט ער גלייך אַנטלאָפּען צוריק צו זיין

דזשעממא'ן. ער מוז אָבער דאָ פּערבלייבען און צו דינער געהן צו יענער און אין טהעאטער געהן מיט יענער, ביז ער וועט פארטיג ווערן. דאָן אָבער, דאָן... וועט ער גלייך אַנטלויפּען צו זיין געליעבטער.

וואָס סאָגן'ען האָט אַם מעהרסטען געשראָקען איז געווען דאָס: ער האָט, דאכט זיך, אַזוי געליעבט זיין כּלָה; ער האָט, דאָכט זיך, ניט אויפּגעהערט צו דענקען וועגען זיין צוקינפּטיגען גליק מיט יענער, און דאָך — האָט דאָס בילד פּון מאַריאַ ניר קאַלאַיעוואַ, פּון דער פּרעמדער פּרוי, איהם פּערפּאָלגט, גערטאַנצט פּשוט פּאר זיינע אויגען, און ער האָט ניט געקענט פּערטרייבען פּון זיך אַט דעם דאָזיגען בילד, און דער קול פּון דער פּרעמדער פּרוי האָט געהילכט אין זיינע אויערען, און עס האָט זיך איהם די גאַנצע צייט געדאַכט, אז ער פּיהלט אויף זיך איהר דופּטענדיגן אַטהעם, ווי דער פּרישער אַטהעם פּון געלע לייליען. די עזע דאַמע שפּיעלט זיך מיט איהם. זוכט איהם, הפּנים, אין די הענד אַריינצונעהמען... צוליב וואָס? ... וואָס וויל זי? וואָס פּערלאַנגט זי פּון איהם? שוין־זשע איז עס ניט מעהר ווי אַ קאַפּריז פּון אַ רייכער, כּמעט אויסגעלאַסענע דאַמע? און איהר מאַן? ! וואָס איז דאָס פּאַר אַ נפּש? וואָס פּאַר אַ פּערהעלט־ניסען האָט ער מיט איהר?

ער האָט זיך אַ כאַפּ געטהאָן: וועגען וואָס טראַכט ער? וואָס האַרט איהם, ווי יענע פּערהאַלט זיך צו איהר מאַן? וואָס רום קען ער ניט פּערטרייבען פּון זיך דאָס בילד פּון דער דאָזיגער גער פּרוי זאָגאַר דאָן אפּילו, בעת ער דערמאָנט זיך אָן דעם ליכטיגען ריינעם וועזען פּון דזשאַממאַ'ן? ... ווי וואַגען זיך מיר שען די ריינע שטריכען פּון זיין כּלָה'ס ליכטיגען פּנים מיט די שטריכען פּון אַט דער דאָזיגער? ... און ניט נור זיי מישען זיך, נור זיי שמייכלען צו איהם פּרעך, מיט חוצפּה. אַט די דאָזיגע סאַרע, רויבערשע אויגען, די דאָזיגע חַן־גריבעלאַך אויף די באַקען; די דאָזיגע צעפּ ווי שלאַנגען — שוין־זשע קען ער עס אַלעס פּון זיך ניט אַרונטערטרייסלען?

— נארישקייטען! נארישקייטען! — האָט ער געטראַכט!
 — מאַרגען שוין וועט פון דעם אַלעם קיין שפור ניט פערבליי-
 בען... אָבער וועט זי איהם מאַרגען אָפּלאָזען?
 — יא, זיכער — האָט ער זיך אליין געענטפערט — זיכער!
 דערווילע איז געוואָרען דריי אהר, ער האָט אָנגעמאָן אַ
 שוואַרצען פראַק און איז אוועק צו מאַריא ניקאָלאַיעוונאַ'ן.

* * *

ער האָט ביי איהר געטראָמען — אָה, אזוי אונערוואַרטעט!
 — דעם באַראָן פון דענהאַפּ'ן, דעם זעלביגען אָפיצער, מיט וועל-
 כען ער האָט זיך דוועלירט. ער איז צומישט געוואָרען און דאָך
 האָט ער יענעם געגריסט.
 — איהר זייט בעקאנט? — האָט מאַריא ניקאָלאַיעוונאַ גע-
 פרעגט, בעמערקט, אַז סאָנין איז צומישט געוואָרען, ווען ער
 האָט יענעם דערזעהען.
 — יא... איך האָב געהאַט די עהרע — האָט דענהאַפּ אַרויס-
 גערעדט און צובויגענדיג זיך צו מאַריא ניקאָלאַיעוונאַ'ן, האָט
 ער שטיל צוגעלייגט:
 — דאָס איז דער זעלבער רוסישער, וועגען וועמען איך
 האָב אייך דערזעהלט.
 — אונמעגליך! — האָט זי זיך אויך שטיל אָבגערוּפּען,
 אַ סטראַשע געטהאָן איהם מיט אַ פינגער, און האָט זיך גלייך
 גענומען מיט איהם זעגענען.
 דענהאַפּ האָט פערלאָזען איהר סאַלאָן.
 מאַריא ניקאָלאַיעוונאַ איז איצט געווען אויסגעפּוצט מיט
 שיק. זי האָט געטראָגען אַ זיידענע ראָזעווע קלייד און אין די
 אויערען גרויסע ברייאַנטען. זי איז געווען זעהר גוט אויפגע-
 לייגט.
 זי האָט אוועקגעזעצט סאָנין'ען נעבען זיך און האָט געגרי-
 מען מיט איהם ריידען וועגען פאַרזי, וואוהין זי האָט זיך געקליי-
 בען פאַהרען אין עטליכע טעג אַרום; וועגען דעם, אַז די דייטשען
 האָבען איהר שוין דערעסען; אַז זיי זיינען נאָריש, ווען זיי וויר-

לען ריידען חכמות און זיינען קלוג, ווען מען ערווארט פון זיי נארישקייטען. איז עס אמת — האָט זי פּלוצלונג אַ פרעג: ער טהאָן ביי איהם, איינעסענדיג זיך מיט איהרע פייערדיגע אויגן גען אין זיין פנים: — איז עס אמת, אז מיט עטליכע טעג צוריק האָט איהר זיך דועלירט מיט יענעם אָפּיצער פאר א דאמע? — פון וואנען ווייסט איהר דאָס? — האָט ער ארויסגע- שטאַמעלט פּערוואונדערט.

— די גאַנצע ערד קלינגט מיט דעם, דמיטרי פּאָולאָוויטש — האָט זי אויסגעשריען — אָבער, נור איך זעה, איז עס אייך אונאַנגענעהם. איך ווייס אָבער, אז איהר זייט גערעכט געווען, טוויזענד מאָל גערעכט געווען און האָט געהאַנדעלט ווי א העלד. זאָגט נור, איז יענע דאמע געווען אייער כלה? סאַנין האָט זיך אָנגעבלאָזען.

— נו, נו, איך וועל ניט ריידען — האָט זי זיך פּערקאַפט — איך זעה, אז דאָס איז אייך אונאַנגענעהם. ענטשולדיגט! איך וועל שוין מעהר וועגען דעם ניט ריידען! זייט ניט בייז! פּאַלאָזאָוו איז ערשיענען פון א זייטיגער טיהר מיט א צייר טונג אין די הענד.

— דו ביזט שוין דאָ? — האָט זי זיך געווענדעט צו איהר מאַן — וואָס איז, דער דינער איז פּאַרטיג?

— דער דינער איז גלייך פּאַרטיג, און דו טהו אַ קוק, וואָס אין צייטונג שטעהט... פירסט גראַמאַבאָי איז געשטאַרבען! מאַריאַ ניקאָלאָיעוונאַ האָט אויפגעהויבען דעם קאַפּ.

— אַ ליכטיגען גן ערן זאָל ער האָבען ער פּלעגט מיר יעדע יאָהר — האָט זי זיך אַ קעהר געטהאָן צו סאַנין'ען — אויספּוצען אַלע מיינע צימערען מיט בלומען צו מיין געבורטססאַג. אָבער צוליב דעם אַליין איז ניט כּדאַי געווען צו לעבען.

— די צייטונג בעשרייבט זיין לוייה. דער גאַנצער הויף איז אויף זיין לוייה געווען. און דאָ איז אַ געדיכט וועגען דעם פּירסט קאָרוויזשקין.

— זעודר שעהן טאַקי.

— ווילסט, איך וועל פאר דיר איבערלעזען?
 — ניט נויטיג! — האָט זי געענטפערט.
 — דער פירבט רופט איהם אָן אין זיין געדיכט אַ מאָן
 פון חכמה....

— וואָס פאַר אַ מאָן פון חכמה איז ער געווען! — האָט
 זי אויסגעשריען — ער איז געווען טאַטיאנא עריעוונא'ס מאָן
 און דאָס אַלעס!... קומט צום דינער! די לעבעדיגע דאַרפֿען
 דענקען וועגען לעבען! דמיטרי פּאַוילאָוויטש, אייער האַנד!

* * *

דער דינער איז געווען אַ גרויסאַרטיגער. מאַריאַ ניקאַ
 לאַיעוונאַ האָט ביים עסען גערעדט זעהר פיעל, געלאַכט און גע-
 וויצעלט זיך. זי האָט געקענט זעהר גוט דערצעהלען. זי האָט
 זיך ניט אָבגעשטעלט פאַר אויסדריקע, האָט געזידעלט די גאַנצע
 וועלט און אויסגעלאַכט זיך פון אַלעמען. סאַנין האָט זיך ניט
 איינמאַל צולאַכט פון איהרען אַ קלוגען ווערטעל, פון איהרען אַ
 ביישענדען ווייזן. איבערהויפט האָבען פון איהר געקראָגען די
 פערשיעדענע היפּאָקריטען. זי האָט זיי פיינד געהאַט, פיינד
 געהאַט פראַזען און פאַלשקייט... זי האָט געשטאַלצירט מיט
 דעם, וואָס זי איז אַ טאַכטער פון אַ פשוט'ען פויער, האָט זיך
 אַליין אָנגערופען פויערטע און פּרעהלאַך און אנשטעקענדי-
 געלאַכט.

און פאַלאַזאָוו האָט געגעסען רוהיג, געטרונקען מיט גרויס
 ליכעשאַפט און נור פון צייט צו צייט האָט ער אַ בליק געטהאָן
 דאָ אויף זיין פרוי און דאָ אויף סאַנין'ען.

— וואָס פאַר אַ חכם דו ביזט ביי מיר! — האָט זי זיך
 פּלוצלונג געווענדעט צו איהר מאָן — אלע די זאַכען, וואָס דו
 האָסט פאַר מיר איינגעקויפט, זיינען פון דעם בעסטען סאַרט!
 דערפאַר וואָלט איך דיר אין שטערענד'ל אַ קוש געטהאָן, איך
 ווייס אָבער, אז ביי דיר איז עס ניט אזוי מהייער, ווי אַ שט-
 קעלע נומער ביעפּסטיק... עס, עס, גראַבינקער!

— איך עס! — האָט פּאַלאָזאָוו געענטפערט, צושיניידענ־
דיג מיט אַ מעסער אַ באַנאַנע.
מאַריאַ ניקאָלאַיעוונאַ האָט אַ קוק געטהאָן אויף איהם און
אַ קלאַפּ געטהאָן מיט די פינגער איבער'ן טיש.
— נו, האַלטען מיר אונזער וועט? — האָט זי וויערער
אַרויסגערעדט מיט אַ געהיימער מינע.
— איך האַלט.
— נוט, אבער, געדענק־זשע, דו וועסט פּערשפּיעלען.
פּאַלאָזאָוו האָט אויסגעשטעלט זיין מאָרדע.
— איך מין — האָט ער פּויל אַרויסגערעדט — און דעם
מאָל וועסטו פּערשפּיעלען...
— וועגען וואָס האָט איהר זיך געוועט? קען איך וויסען?
— האָט סאַנין אַ פּרעג געטהאָן.
— ניין, איצט טאָרט איהר נאָך ניט וויסען — האָט
מאַריאַ ניקאָלאַיעוונאַ געענטפערט, און זיך צולאַכט.
דער זייגער האָט געשלאָגען זיבען. דער קעלנער איז
אַריינגעקומען און געמעלדעט, און די קאַרעטע פאַר'ן טהעאַטער
וואַרט. זיי אַלע האָבען זיך אויפגעהויבען פון זייערע ערטער.
פּאַלאָזאָוו האָט בעגלייט זיין ווייב ביז דער טיהר.
— געדענק־זשע, פּערנעס ניט אָנצושרייבען אַ בריעף צום
פּערוואַלטער! — האָט מאַריאַ ניקאָלאַיעוונאַ געזאָגט.
— איך וועל אָנשרייבען, זיי רוהיג, איך בין אַ פינקטלי־
כער מענש — האָט ער געענטפערט.
מאַריאַ ניקאָלאַיעוונאַ און סאַנין האָבען זיך אַריינגעזעצט
אין קאַרעטע און זיינען אַוועקגעפאָהרען אין טהעאַטער.

ניין און דרייסיגסטער קאַפיטעל.

אין יענער צייט האָט דאָס טהעאַטער אין וויסבאַדען זעהר
אַרעם אויסגעזעהען און די אַקטיאָרען, וואָס האָבען דאָרט גע־

שפועל'ט, זיינען געווען מיטעלמעסיגקייטען מיט גרויסע פרע-
טענזיעס.

הינטער דער לאָזשע, וועלכע „איהר עקסעלענץ פירסטין
מאלאזאָווא" האָט גענומען, האָט זיך געפונען א קליין צימער'ל
מיט זאָפעס אויסגעשטעלט. איידער זי איז אין לאָזשע אַריין,
האָט זי געבעטען סאַני'ען ער זאָל דעם פּאַרהאַנג אַ ביסעל
ארונטערציהען, וואָס האָט אָפּגעטהיילט די לאָזשע פּוֹ'ס
פּובליקום.

— איך וויל ניט, מען זאָל מיך זעהן! — האָט זי געזאָגט
— אַניט וועלען זיי אַלע אַריינקומען צו מיר אין לאָזשע.
זי האָט איהם אוועקגעזעצט נעבען זיך מיט'ן רוקען צום
פּובליקום אַזוי, אז ער האָט זי פּערשטעלט.

דער אַרקעסטער האָט גענומען שפּיעלען אַן אַזווערטורע פּוֹן
פּיגאַראַ'ס האַכצייט... דער פּאַרהאַנג האָט זיך אויפּגעהויבען,
און די פּאַרשטעלונג האָט אָנגעפּאַנגען.
די פּיעסע איז געווען איינע פּוֹן יענע „דראַמאַטישע ווערק",
וואָס האָבען קיין לעבען און קיין שפּראַך, פּוֹל מיט באַמבאַסטישע
פּראָזען, אויסגעטראַכט פּוֹן מענשען אָהן טאַלאַנט, פּאַר אַ פּוב-
ליקום, וואָס קלייבט ניט אויס... אַ פּיעסע, וועלכע מען האָט
געקענט אָנרופּען אַן אַזיאַטישע, ווי מען רופּט אָן אַן אַזיאַטישע
כאָלעריע, צום ביישפּיעל...

מאַריאַ ניקאָלאַיעוונאַ האָט געדוֹלדיג אויסגעהערט די
ערשטע העלפט פּוֹן דעם ערשטען אַקט; אָבער ווען דער ערשטער
ליעבהאַבער דערוויסט זיך וועגען דעם פּערראַטה פּוֹן זיין גע-
ליעבטער; ווען ער האָט זיך גענומען קלאַפּען מיט ביידע פּוֹיס-
טען אין ברוסט אַריין און אָנגעהויבען צו וואַיען ווי אַ הונד —
דאַן האָט מאַריאַ ניקאָלאַיעוונאַ שוין מעהר ניט געקענט אויס-
האַלען.

— דער ערנדיגער פּראַנצויזישער אַקטיאָר אין דער קלענס-
טער שטעטלע שפּיעל'ט בעסער און נאַטירליכער, ווי די גרעסטע
דייטשע בעריהמטהייט — האָט זי אויסגעשריען ענטריסטעט

און איז אוועק אין הינטערצימער: — קומט, זעצט זיך דאָ!
— האָט זי אַ רוף געטהאָן טאָני'ען און אַ קלאַפּ געטהאָן מיט
דער האַנד נעבען זיך אויף דער זאָפּע: — מיר וועלען בעסער
אַ ביסעל פּלױדערן.

טאָנין האָט זי געפּאָלגט.

מאַריאַ ניקאָלאַיעוונאַ האָט איהם אָנגעקוקט.

— איהר זייט ווייך, ווי זייד, זעה איך! — האָט זי זיך
אָפּגערוּפּען — אייער פּרוי וועט ביי אייך האָבען אַ גוטע מערכה.
דיעזע קוליסענרייסער — זי האָט אָנגעווייעזען מיט איהר פעכער
אין די ריכטונג פון דער ביהנע — דערמאָנט מיך אָן מיין יוגענד.
איך בין אויך אַ מאָל געווען פּערליעבט אין מיין לעהרער, ווי
יענע דאָרט אויף דער ביהנע. דאָס ערשטע מאָל האָב איך זיך
פּערליעבט, ווען איך בין אלט געווען צוועלף יאָהר... אָבער
וועגען מיין לעהרער!... אלזאָ, זיין נאָמען איז געווען מאָנסיאָר
נאַבּטאָן. איך מוז אייך זאָגען, אז ער איז געווען זעהר אַ
שרעקליכער און שטרענגער מאַן — אַ שווייצער — און ער האָט
געהאַט אַזאַ ענערגישען געזיכט! פּערשוואַרצע קאָקענבאַרדען,
אַ גריכישען פּראָפּיל און ליפּען, ווי פון אייזען אויסגעשמידט!
איך האָב פאַר איהם מוראַ געהאַט! ער איז דער איינציגער, פאַר
וועמען איך האָב אַמאָל מוראַ געהאַט. ער איז געווען דער ער-
ציהער פון מיין ברודער, וועלכער איז שפּעטער געשטאַרבען. אַ
ציניינערין האָט מיר אויך אַמאָל געזאָגט, אז איך וועל אַמאָל
שטאַרבען מיט אַן אוננאַטירליכען טוידט. אָבער דאָס איז אַ
נאַרישקייט. איך גלױב ניט אין דעם! אלזאָ, דער לעהרער האָט
געוואָהנט ביי אונז אין הויז, זיין צימער איז געווען פונקט איבער
מיינעם. אָפּט פּלעג איך זיך אויפכאַפּען און הערען, ווי ער
געהט דאָרט ביי זיך ארום אין צימער הין און צוריק. ער פּלעגט
זיך זעהר שפּעט לייגען שלאָפּען, און הערענדיג זיינע טריט איר
בער מיין קאָפּ, פּלעג איך פּיהלען, ווי דאָס האַרץ וויל ארויס-
שפּרינגען פון מיין ברוסט פאַר פּערעהרונג. מיין פּאַטער האָט
קוים געקענט לעזען און שרייבען, אָבער ער האָט אונז אַ גוטע

ערציהונג געגעבען. ווייסט איהר, אז איך קען לעטיין אויך?
— איהר? לעטיין?

— יא, איך. מאַנסיאָר נאָסטאָן האָט עס מיך געלערנט.
איהר מוזט אָבער ניט דענקען, אז איך בין זעהר א געלערנטע!
אך, דו ליעבער גאָט, ניין! איך בין גאָר ניט געלערנט און האָב
קיין טאַלאַנט. איך קען קוים שרייבען. וואהרהאָפטיג! איך
קען ניט הויך לעזען, איך קען ניט קלאַוויר שפּיעלען, איך קען
ניט מאַהלען, איך קען ניט ניהען — גאָר נישט קען איך! אזוי
איצט קענט איהר מיר שוין, איצט ווייסט איהר שוין, וואָס
איך קען!

זי האָט צופיהרט ברויט איהרע אָרעמס.
— איך דערזעהל עס איך דערפאַר — האָט זי גערעדט וויי
טער — ערשטענס, בכדי איהר זאָלט ניט דאַרפען הערען יענעם
נודניק — זי האָט דערביי א פיהר געטהאָן מיט'ן ארעם אין די
ריכטונג, וואו די ביהנע געפינט זיך — און צווייטענס, ווייל איהר
האָט מיר געכטען אויך דערזעהלט וועגען זיך...
— איהר האָט מיך וועגען דעם געבעטען — האָט סאָנין זיך
אָפגערופען.

מאַריאַ ניקאָלאַיעוונאַ האָט איהם שנעל אָנגעקוקט.
— וויילט איהר דען ניט וויסען, וואָס פאַר א פרוי איך
בין? — האָט זי א פרעג געטהאָן — איבריגענס, וואונדערט עס
מיך גאָר ניט! — האָט זי צוגעלייגט און אָפגעוואָרפען זיך אויף
דער זאָפע — א מאַן, וואָס קלייבט זיך התונה צו האָבען אין
נאָך אויס ליעבע, און באַלד נאָך א דועל, — ווי קען זיך אזא
איינער אינטערעסירען מיט אימיצען אַנדערש, אויסער זיין אויס-
געוועהלטע!

זי איז אנשוויגען געוואָרען און גענומען מיט איהרע מילך-
ווייסע צייהן בייסען דאָס הענטעל פון פעכער.
און סאָנין האָט זיך דערפיהלט, אקוראט ווי דער קאָפּ וואָלט
ביי איהם וויעדער גענומען דרייהען פון א טשאַר.
זי האָט גענומען ריידען שמילער, אין פערשטיקטע טענער,

און דאָס האָט איהם נאָך מעהר געערנערט און אונרוהיג גע-
מאַכט.

— ווען וועט שוין צו דעם אָן ענדע געהמען? — האָט ער
א טראכט געטהאָן.

אין דיזער מינוט האָט אימיצער אויף דער ביהנע אַ ניס
געטהאָן. דער עולם האָט זיך צולאַכט.

דיעזעס לאַכען האָט נאָך מעהר צורייצט סאַני'ען.
עס זיינען געווען מאַמענטען, ווען ער אַליין האָט ניט גע-
וואוסט, צו זאָל ער לאַכען, צו זאָל ער בייז זיין, צו איהם איז
לאַנגווייליג, צו ער אַמוזירט זיך. אה, ווען דזשעממא וואָלט
איהם געזעהן!

* * *

— מאָדנע — האָט איהם איבערגעשלאָגען זיינע געדאַנקען
מאַריא ניקאָלאיעוונאַ — מאָדנע, עס קומט אַ מענש און דער-
צעהלט אין דעם רוהיגסטען טאָן, אז ער קלייבט זיך חתונה האָ-
בען און קיין מענש וועט אין א רוהיגען טאָן ניט דערצעהלען,
אַז ער געהט זיך אַריינזאָרפּען אין וואַסער. און וואָס איז דאָ
פאַר אַן אונטערשיעד? ... ווירקליך, עס איז זעהר מערקווירדיג!
סאַנין איז נאָך מעהר אויפגערגעגט געוואָרען.

— דער אונטערשיעד איז א גרויסער, מאַריא ניקאָלאיעוור
נא! מאַנכע מענשען האָבען ניט מורא אריינצואוואַרפען זיך
אין וואַסער, ווען זיי קענען שווימען... און דאָן... ווירקליך
מאַנכע חתונות זיינען...

ער האָט זיך אונטערבראָכען און גענומען בייסען די ליפּען.
מאַריא ניקאָלאיעוונאַ האָט זיך אַ קלאַפ געטהאָן מיט'ן פע-
כער אָן האַנד.

רעדט, רעדט, דמיטרי פּאַוואָוויטש! — האָט זי זיך אַ כאַפּ
געטהאָן — איך ווייס, וואָס איהר ווילט זאָגען... איהר ווילט
זאָגען, אז מאַנכע חתונות, צום ביישפּיעל, ווי מיינע מיט פּאַלאַ-
זאָו'ען... דאָס האָט איהר געוואָלט זאָגען, איהר, וואָס קענט
שווימען? ...

— אָבער ערלויבט, מאַריא ניקאָלאַיעוונאַ — האָט סאַנין גע-
וואָלט עפעס זאָגען.

— איז עס ניט אזוי? איז עס ניט אזוי? — האָט זי איבער-
גע'חזר'ט, צושטעהענדיג צו איהם: — קוקט מיר אריין אין גע-
זיכט און זאָגט מיר, האָב איך ניט געטראָפּען?

סאַנין האָט ניט געוואוסט, וואו זיך אַהינצוטהאָן.
— נו, יא, איהר האָט רעכט, ווען איהר ווילט אונבעדינגט
וויסען? — האָט ער אויפ'ן סוף געענטפערט.

דאָס אָרקעסטער האָט גענומען שפּיעלען אַ וואָלצער, דער
פאָרהאַנג האָט זיך אַרונטערגעלאָזען און אויפגעהויבען. פון
דער ביהנע האָט וויעדער זיך גענומען הערען אַ יאָמער און אַ
גוואַלד.

— און איצט — האָט מאַריא ניקאָלאַיעוונאַ וויעדער אָנגע-
הויבען, ווענדענדיג זיך צו סאַנין'ען: — ווילט איהר וויסען,
וואָס איך ליעב מעהר פון אלעס?

— די פרייהייט — האָט סאַנין אונטערגעכאַפט.
מאַריא ניקאָלאַיעוונאַ האָט אַריינגעלייגט איהר האַנד אין
זיינע.

— יא, דמיטרי פּאַוּלאָוויטש — האָט זי אַרויסגערעדט
זעהר שאַרף — יא, די פרייהייט איבער אלעס און פאַר אלעס!
און דענקט ניט, אז איך בערייט זיך מיט דעם, אָבער דאָס איז
אַמת. אין מיין קינדהייט האָב איך פּיעל געליטען פון די בילד-
זער פון שקלאַפּעריי, וואָס איך האָב געזעהן אַרום זיך. און דאָן
האָט מאַסיע נאַסטאַן מיר די אויגען אויף דעם געעפענט. איצט
וועט איהר אפשר פערשטעהן, ווארום איך האָב חתונה געהאַט
מיט פּאַלאַזאַוו'ען. מיט איהם פּערהייראַט, בין איך פריי, זיי
די לופט, ווי דער ווינד... און דאָס האָב איך געוואוסט פאַר דער
האַכצייט. איך האָב געוואוסט, אז זייענדיג זיין פרוי, וועל איך
זיין פריי ווי אַ קאַזאַק.

מאַריא ניקאָלאַיעוונאַ איז אנשוויגען געוואָרען און אַ וואָרף
געטהאָן איהר פעכער אָן אַ זייט.

איך וועל אייך נאך וואָס זאָגען: איך האָלט אויך פון נאָכצורענקען און נאָכצוטרעכטען, אויף דעם איז מיר געגעבען געוואָרען דער פּערשטאַנד; גאָבער די פּאָלגען פון מיינע האַנד-לונגען דענק איך ניט נאָך. דאָ אונטען וועט קיינער פון מיר ניט פּאָדערן קיין רעכנונג און דאָרט — זי האָט אויפגעהויבען אַ פינגער צום הימעל — און דאָרט קענען זיי מיט מיר טהאָן, וואָס זיי ווילען! איהר הערט וואָס איך זאָג? אָדער עס איז אייך לאַנגווייליג מיט מיר?

סאַנין איז ביז איצט געזעסען מיט אַן אַרונטערגעלאָזטען קאָפּ. ער האָט זיך אויפגעהויבען.

— דאָס לאַנגווייליגט מיר גאָר ניט, מאַריאַ ניקאָלאַיעוואַ — האָט ער געענטפּערט — און איך הער זיך צו צו-אייך מיט דעם גרעסטען אינטערעס. נור, איך וואָלט געוואָלט וויסען, וואַרום דערצעהלט איהר עס מיר אלעס?

מאַריאַ ניקאָלאַיעוואַ האָט זיך צוגערזקט צו איהם גע-זענטער.

— זייט איהר אזוי כיטרע אָדער אזוי נאַאיוו? ... — האָט זי שטיל אַרויסגערעדט.

סאַנין האָט אויפגעהויבען דעם קאָפּ העכער.

— איך דערצעהל עס אייך אלעס — האָט זי גערעדט וויי-טער — ווייל איהר געפעהלט מיר זעהר. יא, יא, איהר דארפט זיך ניט וואונדערען, איך זאָג וואָס איך מיינ און איך וויל, איהר זאָלט מיך קענען. דערפאַר האָב איך אייך אַהער געבראַכט און דערפאַר זיך איך מיט אייך אויג אויף אויג, און דערפאַר בין איך מיט אייך אזוי אָפּענהערציג... יא, יא, אָפּענהערציג. איך ליי-קען ניט, איך ווייס גאַנץ גוט, אז איהר זייט פערליעבט און אן אַנדערע און אז איהר ווילט מיט איהר התונה האָבען... איבער-ר גענס, דאָס איז אייער זאך! ...

זי האָט זיך שטיל צולאַכט, האָט זיך פּלוצלונג אונטערבראַך-טען און איהרע אויגען האָבען גענומען קוקען עפעס ווי פּער-שעהמט און טרויעריג.

— אה, וואָס פאר אַ שלאַנג, וואָס פאר אַ שלאַנג! — האָט
 סאַנין ביי זיך געטראַכט — אָבער וואָס פאר אַ שעהנע שלאַנג!
 — דערלאַנגט מיר מיינע אָפּפּראַגלעזער — האָט מאַריאַ
 ניקאָלאַיעוונאַ פּלוצלונג געזאָגט — איך וויל זעהן אויב די
 ערשטע ליעבהאַבערין איז ווירקליך אזוי העסליך, ווי זי קוקט
 אויס.

סאַנין האָט איהר דערלאַנגט די אָפּפּראַגלעזער און בעה י
 האָט זיי פון זיין האַנד גענומען, האָט זי, ווי ניט ווילענדיג אַ
 דריק געטהאָן זיינע פינגער.

— קוקט ניט אזוי ערנסט, איך בעט אייך — האָט זי גע-
 זאָגט — איך האָב ניט ליעב אליין צו טראָגען קיימען. איך
 שמיעד דעם צווייטען אויך ניט אין קיימען. איך האָב ליעב די
 פרייהייט און אַנערקען קיינע פּפּליכטען... און איצט רוקט זיך
 אַ ביסעלע אָפּ און מיר וועלען צוקוקען אַ ביסעל די פּיעסע.

מאַריאַ ניקאָלאַיעוונאַ האָט אָנגעשטעלט איהרע אָפּפּראַ-
 גלעזער אויף דער ביהנע און סאַנין האָט אויך גענומען קוקען
 אהין.

און זיצענדיג נעבען איהר אין דער האַלב דונקעלער לאַזשע
 און פיהלענדיג דעם וואַרימען דופט פון איהר מעכטיגען קער-
 פּער, האָט ער זיך פּערטראַכט וועגען דעם וואָס זי האָט איהם
 געזאָגט, איבערהויפט וועגען איהרע לעצטע ווערטער.

פיערציגסטער קאַפיטעל.

די פּאַרשטעלונג האָט געדויערט נאָך אַ שטונדע, אָבער
 מאַריאַ ניקאָלאַיעוונאַ און סאַנין האָבען זיך באלד וויעדער אָפּ-
 געקעהרט פון דער ביהנע. זיי האָבען וויעדער גענומען ריידען,
 וויעדער וועגען דעם פרייהערדיגען ענין, איצט אָבער האָט סאַנין
 מעהר גערעדט, ווי פריהער. ער האָט איהר געוואָלט אויפ-

וויזען, ווי פאלש עס זיינען איהרע „טהעאָרען“ וועגען פרייע
 ליבע. זי איז יופריעדען געווען מיט דעם, וואָס ער דעבאָטירט
 מיט איהר. ווען מען דעבאָטירט, מוז מען נאָכגעבען, אָדער עס
 איז דאָ אַ האָפנונג, אז ער וועט איהר נאָכגעבען... דאָס אַליין,
 אז ער האָט געפונען פאר נויטיג צו דעבאָטירען מיט איהר, האָט
 איהר געוויזען, אז סוף כל סוף וועט ער איהר נאָכגעבען, אין
 אַלעם נאָכגעבען. זי האָט זיך געשפּאַרט מיט איהם, האָט זיך
 עטליכע מאָל ערקלערט איינפערשטאַנדען מיט איהם, האָט גע-
 לאַכט, פּערטראַכט זיך און וויעדער גענומען ריידען... און דער-
 ווייל זיינען זייערע געזיכטער צוגעקומען אַלץ נעהנטער אין
 נעהנטער איינער צום אנדערן און ער האָט שוין מעהר ניט אָפּ-
 געקעהרט זיינע אויגען פון איהר, בעת זי האָט געקוקט אויף
 איהם... און עס האָט זיך געדאַכט, אז איהרע אויגען שוועבן
 און בלאָנדזשען איבער זיין פנים, בלאָנדזשען און קושען איהם.
 און אויפ'ן סוף האָט זי איהם געבראַכט דערצו, אז ער האָט
 זיך גענומען גריבלען וועגען ליבע און פליכט, וועגען דער היי-
 ליגקייט פון ליבע און הייראַטהען...

און זי האָט קיין איין רגע ניט פּערלאָרען, האָט איהר נעץ
 אַרום איהם געוועבט און געוועבט און איהם אין גאַנצען פּער-
 וועבט. אָרימער שעהנער יונגערמאַן!...

* * *

די פּאַרשטעלונג האָט זיך געענדיגט. מאַריאַ ניקאָלאַיעווי-
 נאַ האָט איהם געבעטען, ער זאָל איהר אַרויפלעגען די טוף אויף
 די פלייצעס, און זי איז געבליבען זיצען, ביז ער האָט איהר
 אָנגענומען ביים אָרעם, איז אַרויסגעטראָטען אין קאָרידאָר און
 פּלוצלונג האָט זי אַרויסגעלאָזט אַ געשריי: ניט ווייט פון טהיר
 איז געשטאַנען דענהאַף און הינטער זיין רוקען אַ צווייטער מאַן.
 — ערלויבט מיר, גנעדיגע פרוי, איך זאָל הייסען אייער
 קאַרעטע צופאַהרען — האָט ער געזאָגט מיט שלעכט פּערבאַר-
 גענער אויפּרעגונג אין קול.

— ניין, ניין, איך דאַנק אייך — האָט זי געזאָגט — מיין

דינער וועט עם שוין אליין בעזארגען. בלייבט דאָ! — האָט זי זיך אַ קעהר געטהאָן צום אָפּיציער מיט אַ בעפעלענדען טאָן — האָט אָנגענומען סאַני'ען ביים ארעם און איז שנעל מיט איהם אַוועק.

— געהט צום טייפעל! — האָט דענהאַפּ אַ געשריי געטהאָן צום מאַן, וואָס איז געשטאַנען אהינטער איהם: — וואָס לויפט איהר מיר נאָך?

ער האָט געפיהלט, אז צו אימיצען האָט ער דאָך געמוזט אויסלאָזען זיין כעס.

דער דיענער, וועלכער האָט זיי ערוואַרטעט ביי דער טהיר פון'ס טהעאטער, האָט צוגערופען זייער קאַרעמע. מאַריאַ ניִקאָלאַיעוונאַ איז שנעל אַריינגעשפּרונגען אין קאַרעמע, סאַנין נאָך איהר. די טהיר האָט זיך מיט אַ רויש פערמאַכט הינטער זיי און זי, מאַריאַ ניקאָלאַיעוונאַ, האָט זיך הויך צולאַכט.

— פון וואָס לאַכט איהר? — האָט סאַנין געפרעגט. — אָה, פאַרצייהט מיר — האָט זי געענטפערט — מיר איז איינגעפאַלען אַ געדאַנק, אז דענהאַפּ קען נאָך אייך וויעדער ארויסרופען אויף אַ דעל פאַר מיר... דאָס וואָלט געווען זעהר שעהן!

— זייט איהר מיט איהם אזוי אינטיים בעפריינדעט? -- האָט סאַנין געפרעגט.

— מיט איהם? אָט מיט דעם אינגעל? ער איז ניט מעהר ווי מיין לויף-אינגעל. זייט נור רוחיג.

— איך בין גאַנץ רוחיג — האָט ער געענטפערט. מאַריאַ ניקאָלאַיעוונאַ האָט אַ זיפּן געטהאָן.

— יא, איך ווייס, אַז זיי זיינען רוחיג. אָבער הערט אויס: ווייסט איהר וואָס? איהר זייט אזוי ליעבענסווירדיג. איהר מוזט מיר מיין לעצטע ביטע ערפילען. פאַרגעסט ניט, אַז אין דריי טעג ארום פּאָהר איך קיין פאַריז און איהר קיין פראַנקפורט. ווער ווייסט, ווען מיר וועלען זיך אַמאָל וויעדער זעהן!

— און וואָס איז אייער ביטע? — האָט סאַנין געפרעגט.
 — איהר קענט דאָך געוויס רייטען אויף אַ פּערד?
 — יא.

— גוט, טאָ הערט מיך אויס: מאַרגען רייטען מיר אַרויס
 הינטער'ן שטאָדט. מיר וועלען האָבען אויסגעצייכענטע פּערד.
 דאָן וועלן מיר זיך צוריקסעהרען, וועלען ענדיגען אונזער גע-
 שעפט און — זאָגען: „גוד באַי!“... וואָס קוקט איהר מיך אָן?
 אזוי פּערוואַנדערט? זאָגט נאָר ניט, אז עס איז אַ קאַפּריוז פּין
 מיר, אז איך בין משוגע; זאָגט בעסער, אז איהר פּאָהרט מיט
 מיר, נו, איך בעט אייך!

מאַריאַ ניקאָלאַיעוונאַ האָט צוגערוקט איהר פּנים נעהענ-
 טער צו איהם. אין קאַרעטע איז געווען פינסטער, און איהרע
 אויגען האָבען געבלישצעט אין דער פינסטערניש, ווי ביי אַ קאַפּי.
 — גוט, איך פּאָהר מיט אייך — האָט סאַנין געענטפּערט
 מיט אַ זיפּץ.

— איהר זיפּצט נאָר? — האָט מאַריאַ ניקאָלאַיעוונאַ אַ
 לאַך געטהאָן — און דיעזער זיפּץ בעדייטעט: ווער עס זאָגט
 אַלץ, מוז זאָגען בית... אָבער ניין, ניין, איהר זייט אזוי ריי-
 צענד, אזוי ליעבענסווירדיג... און מיין פּערשפּרעכען וועגען
 געשעפט מאַכען מיט אייך האַלט איך. איהר האָט אויף דעם
 מיין עהרענוואָרט און מיין האַנד נאָך אויך דערצו, מיין הוילע
 האַנד, די רעכטע, די געשעפט-האַנד. נעהמט זי און גלויבט איהר
 דרוק. וואָס פאַר אַ פּרוי איך בין, ווייס איך ניט; אָבער איך
 בין אַן עהרליכער מענש און מען קען מיט מיר געשעפט מאַכען.
 ניט אָפּגעגעבענדיג קיין רעכענונג, וואָס ער טהוט, האָט
 סאַנין צוגעטראַגען איהר האַנד צו זיינע ליפּען. מאַריאַ ניקאָ-
 לאַיעוונאַ האָט זי זאַנפט צוריקגעצויגען, איז פּלוצלונג אַנשווי-
 גען געוואָרען און האָט מעהר ניט אויסגערעדט קיין איין וואָרט,
 ביז די קאַרעטע האָט זיך אָפּגעשטעלט.

זי האָט זיך אויפּגעהויבען אום אַרויסצוגעהן... וואָס איז

געווען? צו האָט זיך עס איהם אויסגעוויזען, אָדער ער האָט
 טאַקע דערפיהלט א גליהענדען קוש אויף זיינע באַקען? ...
 — ביז מאָרגען — האָט מאַריאַ ניקאַלאַיעוונאַ אַרויסגעשעפּ-
 צעט, צושיידענדיג זיך מיט איהם אין קאַרידאָר. זי האָט גע-
 האַלטען די אויגען אַרונטערגעלאָזט:
 — ביז מאָרגען!

אַריינקומענדיג צו זיך אין צימער, האָט סאַנין דאָרט גע-
 טראָפען אויפ'ן טיש אַ בריעף פון דזשעממאַ'ן.
 דעם ערשטען אויגענבליק איז ער צומישט און דערשראָ-
 קען געוואָרען, דאַן אָבער האָט ער זיך געפרופט פרעהען, שטייכ-
 לען, זוכענדיג מיט זיין פרייד צו פערטרייבען דעם שרעק.
 דער בריעף איז געווען נור עטליכע ציילען. זי האָט אויס-
 געדריקט די פרייד איבער דעם ניכטיגען אָנפאַנג פון געשעפט,
 האָט איהם געראטהען צו האָבען געדולד און געענדיגט דעם
 בריעף מיט אַ גרוס פון אלעמען צו איהם, וועלכען זי ערוואַרט
 מיט אונגעדולד און לייעבע.
 סאַנין האָט געפונען, אז דער בריעף איז ניט גענוג וואַרעם
 געשריעבען, דאָך האָט ער זיך אַוועקגעזעצט איהר צו ענט-
 פערען.

ער האָט גענומען פאַפיער און אַ פעדער אין האַנד און האָט
 עס באַלד וויעדער אַוועקגעוואָרפען.
 — וואָס זאָל איך שרייבען? מאָרגען פאַהר איך דאָך
 אַליין! ... עס איז שוין צייט... שוין לאַנג צייט געווען! ...
 ער האָט זיך אַוועקגעלייגט אין בעט און האָט זיך געסטאַ-
 רעט איינצושלאָפּען. וואָלט ער זיך שלאָפּען ניט אַוועקגעלייגט,
 וואָלט ער געמוזט טראַכטען וועגען דזשעממאַ'ן. דאָס געוויסען
 האָט איהם געמוטשעט. ער האָט זיך אָבער באַלד בערוהיגט
 מיט דעם געדאַנק, אז מאָרגען וועט דאָך סיי-ווייסיי געהמען אַן
 ענד, דאָן וועט ער שוין מעהר ניט זעהן די דאָזיגע פרוי, וועלכע
 זוכט איהם צו פערדרעהען דעם קאָפּ.

זיין און פיערציגסטער קאפיטעל.

אזוי האָט כאַנין געטראַכט, ווען ער האָט זיך יענעם אַבענד אוועקגעלייגט שלאָפֿען. אָבער וואָס האָט ער אויף מאַרגען געדטראַכט, ווען מאַריאַ ניקאָלאַיעוונאַ האָט אונגעדולדיג אָנגעדקלאַפֿט מיט דער קאָרעלענער הענטעל פֿון איהר בייטש אין זיין טהיר; ווען ער האָט זי נאָכדעם דערזעהן אויפ'ן שוועל פֿון זיין צימער מיט דער שלעפע פֿון איהר דונקעל־בלויען רייטקלייד אויפ'ן אַריים, מיט אַ קליין מענערש היטעלע אויף די פערפֿלאַכט מענע אין דיקע צעפֿ האָר, מיט אַ שלייער אַריבער די פֿליי צעם, מיט אַן אַרויספֿאַרדערדיגען שמייכעל אויף די ליפֿען. אין די אויגען, אויפ'ן גאַנצען פֿנים, וואָס ער האָט דאָן געטראַכט — וועגען דעם שווייגט די געשיכטע.

— נו, איהר זייט שוין פערטיג? — האָט אָפֿגעהילכט איהר פֿרעהליכער קול.

סאַנין האָט פֿערשפּילעט דעם ראָק און שווייגענדיג גענומען זיין הוט.

מאַריאַ ניקאָלאַיעוונאַ האָט אויף איהם געוואָרפֿען אַ שטראַהלענדען בליק, אַ מאַך געטהאָן צו איהם מיט'ן קאַפֿ און איז שנעל אַרונטערגעלאָפֿען פֿון די טרעפֿ, און ער האָט זיך געלאָזט לויפֿען נאָך איהר.

די פֿערד זיינען שוין געשטאַנען אָנגעגרייט נעבען טהיר. פֿערד זיינען געווען דריי. אַ גאָלד־ברוינע קליאַטשע מיט אַ טרוקענעם שפּיצייגען קאַפֿ, מיט שוואַרצע אויגען און מיט דינע פּיס, עטוואָס אַ מאַגערע, אָבער אַ שנעלע און פול פּיער — פֿאַר מאַריאַ ניקאָלאַיעוונאַ; אַ שווערער, שטאַרקער, שוואַרד־צער פֿערד — פֿאַר סאַנין'ען; דער דריטער פֿערד איז געווען פֿאַר'ן שטאַלקעכט.

מאַריאַ ניקאָלאַיעוונאַ איז לייכט אַרויפֿגעשפּרונגען אויפ'ן זאַמעל. די קליאַטשע האָט אָנגעהויבען צו טאַפֿטשען און צו טאַנצען, האָט אויפֿגעהויבען דעם עק און זיך אויפֿגעשמעלט

אויף די פאָדערשטע פיס. אָבער מאַריא ניקאָלאַיעוונא איז גע-
ווען אן אויסגעצייכענטע רייטערין און זי האָט באַלד בעהערשט
די קליאטשע.

זי האָט נאָך איצט געדארפט אפשיעד נעהמען פון פאלאד
זאָווען, וועלכער האָט זיך בעוויזען אויפ'ן באַלקאן אין זיין רויו
טען היטלעך און אין א פונאָדערנגעשפיעלעמען שלאָף-ראָק און
געפאָכט צו איהר פון דאָרט מיט א טיכעל, ניט שמייכלענדיג,
נאָר אַ ברוגז'דיגער.

סאָנין האָט זיך אויך געזעצט אויף זיין פערד.
מאַריא ניקאָלאַיעוונא האָט מיט איהר ביימיש א מאַך גע-
טהאָן צו פאלאזאָווען, האָט דאָן א שמייץ געטהאָן די קליאטשע;
יענע האָט זיך וויעדער אַ טראָג געטהאָן מיט די פאָדערשטע פיס
אויפגעהויבען, דאָן האָט זי דעם קאָפ אַרונטערגעלאָזען און איז
אַוועק מיט געמאָסטענע איינגעהאַלטענע טריט, ציטערענדיג מיט
אַלע גליעדער, בייסענדיג דעם צוים אין מויל און פאָרשקענדיג
העפטיג.

סאָנין איז געפאָהרען אהינטער און געקוקט אויף מאַריא
ניקאָלאַיעוונא'ן: זעלבסט-בעוואוסט, זיכער און רייצענד האָט
זיך איהר טאַליע געוויענט, אַרומגעכאַפט פון אַ קאַרסעט.
זי האָט אַ קעהר געטהאָן דעם קאָפ צו איהם און אַ רוף גע-
טהאָן איהם מיט די אויגען.

ער איז צוגעפאָהרען צו איהר.

— נו, זעהט איהר, ווי גוט דאָס איז! — האָט זי זיך אָפּ-
גערופען — איך זאָג איצט צום לעצטען מאָל, איידער מיר צו-
שיידען זיך: איהר זייט רייצענד און איהר וועט ניט חרטה
האַבען אויף דעם, וואָס איהר זייט מיט מיר היינט געפאָהרען...
און געזאָגט עס, האָט זי עטליכע מאָל אַ פיהר געטהאָן מיט'ן
קאָפ פון אויבען אַרונטער, אַקוראט ווי מיט דעם האָט זי גע-
וואָלט בעפעסטונגען איהרע ווערטער און לאָזען איהם פיהלען
זייער בעדייטונג.

זי האָט אויסגעזעהען אַזוי גליקליך, אַז סאָנין האָט זיך

איינפאך פערואונדערט. איהר פנים האָט זאָגאר אָנגענומען יענעם אויסדרוק, וואָס מיר זעהען ביי סינדער, ווען זיי זיינען זעהר און זעהר צופריעדען.

זיי זיינען געפאָהרען ביז דעם נאָהענטען טויער שטיל, דאָן שונעל איבער'ן שאַסע. דאָס וועטער איז געווען זעהר שעהן, אן אמת'ער זומער וועטער, דער ווינד האָט זיי נעבלאָזען אַנטקעגען און האָט געפליסטערט און געקיצעלט זיי אין די אויערען. זיי ביידע האָבען זיך געפיהלט אַזוי גוט און אַזוי פרעהלאַך. אַ געפיהל פון יונגענד און געזונדהייט, פון פרייען און אונבעגרענצטען לעבען האָט אין זיי ביידען געוואַקסען פון מינוט צו מינוט. מאַריאַ ניקאָלאַיעוונאַ האָט וויעדער איינגעהאַלטען איהר פערד און געלאָזט איהם וויעדער טריט ביי טריט געהן. סאַנן האָט דאָס זעלבע געטהאָן.

— איהר זעהט — האָט זי אָנגעהויבען מיט אַ טיעפען גליקליכען זיפּ — אַזוי איז גוט צו לעבען, אָט אַזוי! לעבען און געניסען, און געניסען, און געניסען — ביז אהער!

זי האָט אַ פיהר געטהאָן מיט אַ האַנד איבער איהר האַלז, אום צו ווייזען איהם, ווי טיעף זי וויל געניסען.

— און ווי גוט מען פיהלט זיך דעמאָלט! צום ביישפיעל, ווי גוט פיהל איך זיך אָט איצט, אין דעם מאָמענט! מיר דאַכט זיך, איך וואָלט די גאַנצע וועלט אַזוי אַרומגענומען און געדריקט צו זיך, און געדריקט! דאָס הייסט... ניין, ניט די גאַנצע וועלט! דעם, צום ביישפיעל, וואָלט איך ניט געקענט אַרומגעהמען!...

זי האָט אָנגעוויזען מיט איהר ביימז אויף אַן אַלטען אַרעם־ניקעלידעטען מאַן, וואָס האָט זיך פון ווייטען געשלעפט איבער'ן שאַסע.

— אָבער איהם וואָלט איך אויך געוואָלט גליקליך מאַכען! — האָט זי זיך אַ כאַפּ געטהאָן — העי! נעהמט דאָס! — האָט זי אַ געשריי געטהאָן צום אַלטען אויף דייטש און אַ וואָרף גע-

טהאָן איהר געלד־בייטעל צו יענעם'ס פיס. דאָס געלד־בייטעל
איז געפאלען מיט אַ קלינגעריי אויפ'ן שאַסע.

דער אַלטער מאַן האָט זי פּערוואַנדערט אָנגעקוקט און איז
געבליבען שטעהן. מאַריאַ ניקאַלאַיעוואַ האָט זיך הויך צוֹר־
לאַכט און איז אוועקגעפּלויגען אויף איהר פּערד ווייטער.

— איהר האָט, ווי עס שיינט, זעהר ליעב שנעל צו רייטען?
— האָט סאַנין געפּרעגט, אָניאָגענדיג זי.

מאַריאַ ניקאַלאַיעוואַ האָט פּלוצלונג וויעדער אָפּגעשטעלט
איהר קליאַטשע.

— איך האָב נור געוואָלט אַנטלויפּען פון זיין דאַנק. ווער
עס בעדאַנקט מיר, פּערדאַרבעט מיר דאָס פּערגניגען. איך האָב

עס ניט געטהאָן פון זיינטוועגען, נור פון מיינטוועגען, ווייל איך
אַליין האָב פון דעם פּערגעניגען. ווי קען ער אַלזאָ מיר דער־

פאַר דאַנקען? איהר האָט מיך עפּעס געפּרעגט — האָט זי זיך
פּלוצלונג אונטערבראַכען — איך האָב עס ניט פּערשטאַנען...

— איך פּרעגט... איך וואָלט וועלען וויסען, וואַרום זייט
איהר היינט אזוי פּרעהלאַך? ... — האָט סאַנין געפּרעגט.

זי האָט איהם אָנגעקוקט מיט ברענענדיגע אויגען און מאַדנע
אַ שמיכעל געטהאָן.

— ווייסט איהר וואָס? — האָט זיך פּלוצלונג מאַריאַ ניי־
קאַלאַיעוואַ אָפּגערופּען — דיזער שטאַלקנעכט, וואָס פּאַהרט

הינטער אונז און טראַכט זיך אַודאי וועגען דעם, ווען וועלען מיר
זיך אַהיים צוריקקעהרען, מאַכט מיר נערוועז. לאָמיר איהם

נאָר אוועקשיקען.
זי האָט שנעל אַרויסגעכאַפּט אַ נאָטיץ־ביכעל פון קעשענע.

— זאָל איך איהם אוועקשיקען מיט אַ בריעף אין שטאַדט
אַריין? ניין, דאָס פּאַסט ניט. איך האָב אַן אַנדער פּלאַן!

וואָס איז דאָרט פאַר אַ געביידע? אַ שענק?
— יא — האָט ער געענטפּערט — דאַכט זיך, אַ שענק!

— אויסגעצייכענט! איך וועל איהם אוועקשיקען ביער
טרינקען, ביז מיר וועלען זיך צוריקקעהרען.

— אָבער וואָס וועט ער דענקען ?

— וואָס געהט עס אונז אָן ! — האָט זי געענטפערט —
אויסער דעם וועט ער גאָר נישט דענקען : ער וועט נור ביער
טרינקען און וועט זיין צופריעדען. נו, סאַנין (דאָס איז געווען
דאָס ערשטע מאָל וואָס זי האָט איהם אזוי גערופען), איצט
א פּאָהר געטהאָן אין גאַלפּאָ! ...

ווען זיי זיינען צום שענק צוגעפּאָהרען, האָט מאַריאַ ניקאָ-
לאַיעוונאַ צוגערופען צו זיך דעם שטאַל־קנעכט און איהם גע-
זאָגט, וואָס ער זאָל טהאָן. דער יונגער־מאַן, אַ געבאָרענער
ענגלענדער, האָט שווייגענדיג צוגעלייגט זיין האַנד צו זיין הי-
מל, איז אַרונטערגעשפרונגען פון פּערד און, אָנגענומען איהם
מאַר'ן צוים, האָט ער איהם אַוועקגעפיהרט נאָך זיך.

— אזוי, און איצט זיינען מיר פריי ווי די פייגעל ! —
האָט מאַריאַ ניקאָלאַיעוונאַ אויסגעשריען — וואוהין זאָלען מיר
איצט פּאָהרען ? אין וואָס פּאַר אַ זייט ? נאָך סויט, נאָך נאָרד,
אויסט אָדער וועסט ? זעהט איהר, מיר זיינען איצט ווי די אָר-
לערים—וואוהין מיר ווילען, אַהין קענען מיר פליהען ! איהר זעהט
דאָרט יענע שענהע בערג און וועלדער ? אַהין, אַהין !
„איין די בערג, וואו די פרייהייט טראָגט !“

זי האָט זיך אַראָפּגעקעהרט פון שאַססע און האָט אַ יאָג
געטהאָן איהר קליאַטשע איבער אַ שמאַלען וועג, וואָס האָט גע-
פיהרט צום וואַלד.

סאַנין האָט געיאָגט זיין פּערד נאָך איהר.

צוויי און פיערציגסטער קאַפיטעל.

דער וועג איז באַלד געוואָרען שמאַלער און אויפ'ן סוף האָט
ער זיך גאָר איבערגעריסען נעבען אַ ברייטער, טיעפער קאַנאַווע
סאַנין האָט געראטהען זי זאָל פּאָהרען צוריק, אבער
מאַריאַ ניקאָלאַיעוונאַ האָט געענטפערט :

— ניין! איך וויל ארויף אויף די בערג! מיר פליהען
פאָראַויס, פאָראַויס, אזוי ווי די פייגעל!
און זי האָט אַ שמיץ געטהאָן איהר קליאַטשע, וועלכע האָט
מיט אַן אימפעט אַריבערגעשפרונגען די קאנאווע.

סאַנין'ס פערד נאָך איהר.

הינטער דער קאנאווע האָט זיך אָנגעהויבען אַ לאַנקע. אָנ-
פאַנגס איז די לאַנקע געווען טרוקען, באַלד איז זי געוואָרען
פייכט און אויפ'ן סוף אין גאַנצען זומפיג. דאָס וואַסער האָט
געשפּריצט פון אונטער די פערד'ס פיס.

מאַריאַ ניקאָלאַיעוונאַ'ן איז עס שטאַרק געפעלען געוואָרען
און זי האָט זיך פרעהלאַך צילאַכט.

— וואָס איז דאָס? — האָט זי אויסגעשריען — וויעדער
אַ קאַנאווע? — האָט!

די קליאַטשע איז אַריבערגעשפרונגען, אָבער מאַריאַ ני-
קאָלאַיעוונאַ האָט איהר הוט פעלרָרען און איהרע לאַקען האָ-
בען זיך געשאַטען איבער איהרע שולטערס. סאַנין האָט גע-
וואַלט אַרונטערקריכען פון'ם פערד, אום איהר הוט אויפצוהוי-
בען, אָבער מאַריאַ ניקאָלאַיעוונאַ האָט צו איהם אַ געשריי
געטהאָן:

— לאַזט, איך וועל זי אַליין אויפהויבען!

און געזאָגט עס, האָט זי זיך אַרונטערגעבויען פון איהר
זאָטעל און מיט דער הענטעל פון דער בייטש האָט זי אויפגע-
הויבען די הוט.

זי האָט די הוט אויפ'ן קאָפּ אָנגעטהאָן, האָט אָבער די
האַר איבערגעלאָזט צושאַטען איבער די שולטערס; דאַן האָט
זי העל און הילכיג אַ געשריי געטהאָן און איז אוועק ווייטער.
סאַנין האָט געריטען נעבען איהר זייט ביי זייט, האָט געשפרונ-
גען איבער קאַנאוועס, גריבער און שטראַמען, געזונקען אין זומד
פינע ערטער, האָט זיך געהויבען אויפ'ן פערד ארויף און אַראָפּ
און דערביי האָט ער זיינע אויגען ניט געקענט אָפּרייסען פון
איהר פנים.

און ווי מאָדנע איהר פנים האָט איצט אויסגעזעהען : אלעס, דאָכט זיך, אויף איהם איז געווען ברייט און אָפען : איהרע אויגען, איהרע ליפען און נאָזלעכער, וועלכע האָבען גיער ריג די מאָרגען-לופט אין זיך אַריינגעזויגט. זי האָט געקוקט גלייך פאר זיך און עס האָט זיך געדאַכט, אַקוראַט ווי זי וואָלט אלעס, אלעס, וואָס זי האָט געזעהן פאר זיך, געוואָלט בעהער-שען, אונטערוואַרפען זיך — הימעל און ערד, זון און לופט.

— סאַנין ! — האָט זי אויסגעשריען — איז עס ניט פונקט ווי אין בירגער'ס ווערק „לענאָרע“ ? נו דו ביזט דאָך ניט טויט, ניט אמת ? ... דו ביזט דאָך ניט טויט ? איד, איד לעב ! ... איהר גאַנץ פייער, איהר גאַנצע דרייסטקייט און קראַפט האָט זי איצט אין די דאָזיגע ווערטער אַרויסגעברויזט. דאָס איז שוין ניט געווען מעהר אַן אַמאַזאָנקע, אַ רייטערין, נור אַ יונגער ווייבערשער צענטאַווער — האַלב היה, האַלב גאָט — לילית אַליין איז זי איצט געווען !

אויפ'ן סוף האָט מאַריאַ ניקאָלאָיעוונאַ אָפגעשטעלט איהר קליאַטשע, וועלכע איז אין גאַנצען בעדעקט געווען מיט ווייסען שוים. די קליאַטשע האָט געציטערט און געוואַנקט הינטער איהר, וועהרענד סאַנין'ס שטאַרקער, אָבער שווערער פערד האָט געצויגען לופט מיט די נאָזלעכער.

— נו, איז עס ניט שעהן ? — האָט מאַריאַ ניקאָלאָיעוונאַ אַרויסגעשעפעצט וואַרעם און הינגעריסען.

— זעהר שעהן ! — האָט סאַנין אויסגעשריען בעניסטערט. דאָס בלוט האָט אָנגעהויבען צו קאַכען אין סאַנין'ס אַדערען.

— וואַרט נור, עס איז נאָך ניט צו ענד !

זי האָט אויבגעשטרעקט די האַנד צו איהם.

— איד האָב אויך געזאָגט, איד וועל אויך בריינגען אויף די בערג אין וואַלד... דאָ זיינען די בערג ! — האַט זי מיט דער הַטנד אָנגעוויזען.

און ווירקליך: די פערד האָבען זיך אָפגעשטעלט פונקט
וונטער'ן באַרג.

— און איצט וועלען מיר פאָהרען טריט ביי טריט. מיר
מוזען געבען די פערד די מעגליכקייט דעם אָטהעם אָפצוכאַפּען.
זיי זיינען אוועקגעפאָהרען ווייטער לאַנגזאַם. מיט אַ קרעפֿ-
טיגע בעוועגונג האָט מאַריאַ ניקאָלאַיעוונאַ אָפגעוואָרפען די
האַָר אַהינטער, דאַן האָט זי אַ שמייכל געטהאָן צו סאַני'ען
און ער האָט איהר אויך געענטפערט מיט אַ שמייכל.
דיעזער רייטען האָט זיי צונויפגעבראַכט נעהענטער און זיי
בעפריינדעט איינעם מיט'ן אנדערען.

— ווי אַלט זייט איהר, סאַני.

— צוויי און צוואַנציג — האָט ער געענטפערט.

— מיר איז אויך צוויי און צוואַנציג — האָט זי געזאָגט —
אַ גליקליכעם אַלטער. ווען מיר זאָלען צונויפלייגען אונזערע
ביידען'ס יאָהרען, און עס וועט נאָך אַלץ זיין ווייט ביז יענער
צייט, ווען מען איז אַלט. אָבער ווי עס איז! בין איך רויט?
— ווי מאָהן.

מאַריאַ ניקאָלאַיעוונאַ האָט אַ פיהר געטהאָן מיט אַ טיכעל
איבער איהר פנים.

— ווען מיר וועלען זיין אין וואַלד, דאָרט וועט קיהלער
זיין. אַן אַלטער וואַלד איז ווי אַן אַלטער פריינד — קען בע-
האַלטען אַ סוד... האָט איהר עפעס פריינד?

סאַני האָט אַ ווילע נאָכגעדענקט און דאַן געענטפערט:

— זעהר וועניג. אַן אמת'ן פריינד ניט איינעם.

— איך האָב יא אמת'ע פריינד, זיי זיינען אָבער ניט אַלט

— האָט זי געזאָגט פרעהליך — איז עס מעגליך, אַז איבער-

מאַרגען וועל איך שוין זיין אין פאַריז?

— יא — האָט סאַני אונטערגעכאַפט — ווירקליך, איז

עס מעגליך?

— און איהר אין פראנקפורט?

סאַני האָט געשוויגען.

— נו — האָט זי א געשריי געטהאָן — אָבער דערפאר איז היינטיגער טאָג אונזערער... אונזערער... אונזערער....

די פערד זיינען אריין אין וואַלד. דער שאמען פון וואַלד האָט זיי אַרומגעכאַפּט ווייט און ברייט און פון אַלע זייטען.

— אָה, דאָ איז דאָך עפעס אַ גן עדן! — האָט מאַריא ניר קאָלאַיעוואַ אויסגעשריען — נו, טיעפער און ווייטער אין דעם דאָזיגען שאמען, סאנין!

די פערד האָבען זיך רעהיג בעוועגט „טיעפער אין שאמען“, בראַפּענדיג און אונטערוויעגענדיג זיך אין גאַנג. דער וועג, אייבער וועלכען זיי האָבען זיך בעוועגט, האָט זיך מיט אַ מאָל אַ דרעה געטהאָן אָן אַ זייט און זיך אַריינגעדריעהט אין אַ שמאָר לען הייהל. די לופט איז דאָ שטאַרק געווען געפרעסט מיט דעם ריח פון דועגעכץ פון פּיכטענבויםער און פון פּערוועלקטע פאַרזיגאָהריגע בלעטער, אָבער פון די שפאַלטען פון די גרויסע ברוינע פעלזען אויף ביידע זייטען האָט געשטראָמט אַ דערקוויקענדע פּרישקייט און לופט־נקייט. קליינע, רונדע בערגע־לאַך ערד, מיט גרינעם מאָך בעוואַקסען, זיינען צוואַקאָרפּען געווען אויף ביידע זייטען.

— האַלט! — האָט מאַריא ניקאָלאַיעוואַ אויסגעשריען — איך וויל זיך זעצען אויף דעם דאָזיגען סאַמעטענעם טעפּיך און אויסרוהען. העלפּט מיר אַרונטערקריכען!

כאַנין איז אַרונטערגעשפּרונגען פון פּערד און איז צוגעלאָך זען צו איהר. זי האָט זיך אָנגעשפּאַרט מיט ביידע הענד אָן זיינע אַקסלען, איז לייכט אַרונטערגעשפּרונגען אויף דר'ערד און האָט זיך אַנידערגעזעצט אויף איינעם פון די מאַכטיגע בערגלאַך. ער איז געבליבען שטעהן פאַר איהר, האַלטענדיג אין די הענד די צויעמען פון ביידע פּערד.

זי האָט אויפגעהויבען אויף איהם איהרע אויגען.

— סאנין — האָט זי געפרעגט — איהר קענט פּערגעסען? סאנין האָט זיך דערמאָנט, אָן דאָס נעכטיגע — אין קאַ-

רעמע.

— וואָס איז עס, אַ פראנע צו אַ פאָרווארוף ?
 — איך האָב נאָך קיינעם אין מיין לעבען קיין פאָרווירפע
 געמאכט — האָט זי געענטפערט — זאָנט מיר נור: גלויבט
 איהר אין ליעבעס-צויבער ?
 — אין וואָס ?
 — אין ליעבעס-צויבער... אין דעם כישוף, ווייסט איהר,
 וועגען וועלכען עס ווערט געזונגען אין די פשוט'ע רוסישע
 פאָלקס-ליעדער ? ...
 — אָה, אָט דאָס מיינט איהר — האָט אַרויסגערעדט
 סאַנין.
 — יא, אָט דאָס — האָט זי אונטערגעכאַפט — איך גלויב
 אין דעם און איהר וועט אויך אין דעם אָנהויבען צו גלויבען...
 — ליעבעס-צויבער... כישוף — האָט סאַנין איבערגע-
 חזר'ט — אַלעס איז אויף דער וועלט מעגליך. פריהער האָב
 איך ניט געלויבט. איצט גלויב איך. איך דערקען זיך ניט.
 מאַריא ניקאָלאַיעוונאַ האָט זיך פערטראַכט אומגעקוקט.
 — און מיר דאַכט זיך, אז דיעזער פלאַץ איז מיר בעקאַנט —
 האָט זי אַרויסגערעדט — טהויט נור אַ קוק, סאַנין, הינטער יענעם
 הויכען דעמב — שטעהט דאָרט אַ רויטער צלם צו ניט ? סאַנין
 האָט זיך אומגעקוקט.
 — שטעהט — האָט ער געענטפערט.
 מאַריא ניקאָלאַיעוונאַ האָט אַ שמייכעל געטהאָן.
 — דאַן איז גוט! איך ווייס, וואו מיר געפינען זיך. דער-
 ווייל האָבען מיר נאָך ניט פערבלאָנדזשעט. ווער קלאַפט עס
 דאָרט ? אַ האַלץ-העקער ?
 סאַנין האָט זיך איינגעקוקט צווישען די געדיכטע בוימער.
 — יא, אַ האַלץ-העקער ! — האָט ער געענטפערט.
 — מען דאַרף די האַקאר פערפֿלעכטען — האָט זיך אָפגערו-
 פען מאַריא ניקאָלאַיעוונאַ — אַ-ניט קען מיך נאָר יענער מאַן
 בעריידען.
 זי האָט אַרונטערגענומען די הוט און אָנגעהויבען פער-

פלעכטען איהרע לאנגע האָר און מיט אַ וויכטיגער מינע. איהרע שלאַנקע גליעדער האָבען שאַרף אַרויסגעטראָמען דורך די דונקעלע פּאַלדען פון איהר קלייד, אָן וועלכער דאָ און דאָרט האָר בען זיך אָנגעקלפּעט שטיקלאַך מאַך.

איינער פון די פּערד האָט זיך פּלוצלונג אַ צאַפּעל געמאָהן הינטער סאַנין'ס רוקען; ער אַליין האָט אויך ניט ווילענדיג זיך אַ צאַפּעל געמאָהן פון קאַפּ ביז די פּיס. אַלעס אין איהם איז פּערווירט און צופּלאַנטערט געוואָרען, די נערווען האָבען זיך ביי איהם אָנגעצויגען שטייף — שטייף, ווי די סטרונגעס פון אַן אינ־סטרומענט. ניט אומזיסט האָט ער געזאָגט, אז ער דערקענט זיך ניט אַליין... ער איז געווען פּער'כישופּט. זיין גאַנצעס וועזען איז פול געווען מיט איין איינציגען געדאַנק, מיט איין איינציגען ברענענדיגען פּערלאַנג.

מאַריאַ ניקאָלאַיעוונאַ האָט געוואָרפּען אויף איהם אַ דורכ־רינגענדיגען בליק.

— נו, איצט זיינען וויעדער מיינע האָר... איהר וועט זיך ניט זעצען נעבען מיר אָט דאָ? — האָט זי געזאָגט, אָנטהאַנג דיג די הוט: — ניין, ווארט... זעצט זיך ניט! וואָס איז דאָס? איבער די שפיצען פון די בוימער, אין דער לופט פון וואַלד האָט זיך דורכגעטראָגען אַ פּערשטיקטער קייקלען זיך.

— איז עס אַ דונער?

— דאַכט זיך, אַ דונער — האָט סאַנין געענטפּערט.

— אַה, דאָס איז אַ יום טוב, אַן אמת'ער יום טוב! נור

דאָס האָט אונז געפּעהלט!

— דאָס פּערשטיקטעס קייקלען זיך האָט וויעדער אָפּגע־הילכט אין דער לופטען, איז געוואָרען שטאַרקער און האָט זיך געענדיגט מיט אַ שטאַרקען טראַאָך!...

— בראַוואָ! ביים! — האָט זי אויסגעשריען און אויפּגע־

שפּרונגען אויף איהרע פּיס: — דעם פּערד אַהער! און איצט שטעלט אונטער אייער האַנד... אָט אזוי, איך בין ניט שווער...

ווי א פייגעל האָט זי זיך א הויב געטהאָן אויפ'ן זאָטעל.
סאָנין האָט זיך אויך געזעצט אויפ'ן פערד.

— מיר פאָהרען אַהיים? — האָט ער געפרעגט מיט א ציי
טערענדיגער שטימע.

— אַהיים! — האָט זי געענטפערט לאַנגזאם און אַריינגע-
נומען די לייצעס אין די הענד — פאָהרט נאָך מיר! — האָט זי
איהם בעפעהלען כמעט גראָב.

זי איז ארויסגעפאָהרען אויפ'ן וועג פערביי דעם רויטען
צלם, האָט זיך פערקירעוועט רעכטס און איז וויעדער אוועק
באָרג ארויף. ווי עס איז קענטיג געווען, האָט זי געוואוסט,
וואוהין דער וועג פיהרט. און דער דאָזיגער וועג האָט געפיהרט
אַלץ טיעפער און טיעפער אין וואַלד... זי האָט מעהר גאָר נישט
גערעדט, האָט זיך ניט אומגעקוקט אויף איהם, איז געפאָהרען
מיט א געביטערישער מינע אַלץ ווייטער און ווייטער. און ער
נאָך איהר אָהן ווילען אין זיין פערשטאַרבענעם האַרצען.

א רעגען האָט גענומען קאפען, זי האָט א טרייב געטהאָן
איהר קליאַטשע און סאָנין זיין פערד. אויפ'ן סוף האָט זיך
דורך די הונקעל־גרינע טענענבויםער דערזעהן אן אַרימע בודקע
מיט א נייעדריגער טיהר און געפלאַכטענע ווענד...

מאָריא ניקאָלאַיעוונאַ האָט א טרייב געטהאָן איהר
קליאַטשע דורך די בושען, איז אַרונטערגעשפרונגען, האָט זיך
אַבגעשטעלט געבען טיהר פון דער געפלאַכטענער בודקע און א
קעהר געטהאָן זיך צו סאָנין'ען, האָט זי זודיג ארויסגעשעפעצט:
— דאָ איז דער גן עדן, קום!...

און זיי ביידע זיינען פערשוואונדען הינטער יענער טיהר...
אין א פיער שטונדען אַרום האָט מאָריא ניקאָלאַיעוונאַ אין
סאָנין, בעגלייט פון דעם שטאַל־קנעכט, זיך צוריקגעקעהרט אין
איהר האָטעל. פאלאזאָוו האָט בעגעגענט זיין פרוי, האַלטענדיג
דעם בריעה, וואָס ער האָט אָנגעשריעבען צום פערוואַלטער. ווען
ער האָט זיך אין איהר איינגעקוקט, האָט ער געמאכט א זייערע
מינע און ארויסגעשטאַמעלט:

— שוין־ושע האָב איך פּערשפּיעלט דעם וועט? ...
מאָראַא ניקאָלאַיעוונאַ האָט נור אַ דריק געטהאָן מיט די
אַסלען.

* * *

אין דעם זעלבען טאָג, אַ פּאָאר שעה שפּעטער, איז סאַנין
געשטאַנען פאַר מאָריאַ ניקאָלאַיעוונאַ'ן ביי זיך אין צימער,
פּערלאָרען און דערשלאָגען...

— וואוהין פּאָהרסטו? האָט זי ביי איהם געפּרעגט — אין
פאַרין, אָדער אין פּראַנקפורט? ...

— איך פּאָהר אַהין, וואו דו וועסט זיין — האָט ער גע-
ענטפּערט פּערצווייפעלט און איז צוגעפּאלען צו די הענד פון
זיין הערשערין: — איך וועל זיין נעבען דיר אזוי לאַנג, ביז דו
וועסט מיך ניט פּערטרייבען! ...

זי האָט בעפּרייט איהרע הענד און זיי איהם אויפ'ן קאָפּ
אַרויפגעלייגט, האָט זי מיט אַלע איהרע צעהן פינגער זיינע האַנ-
ד אָנגעכאַפּט, און זי האָט זיך לאַנגזאַם געשפּיעלט, געדרעהט און
געוויקעלט זיינע ווייכע האַר אַרום איהרע ווייסע פינגער און זי
האָט זיך אויסגעגלייכט אין איהר גאַנצען הויכען, מעכטיגען
וואוקס, און אַרום איהרע ליפּען האָט זיך געשלענגעלט נצחון,
און איהרע אויגען, ברייטע און העלע, כמעט ווייסע, האָבען
אויסגעדריקט אַן אונ'רחמנות'דיגע טעמפּקייט און אַ טריאומ'ט
פּירענדיגע זאַטקייט.

אַ ווילדער יאַסטרעב, ווען ער האַלט אין זיינע נעגעל אַ גע-
כאַפּט פּייגעלע, מוז האָבען אזוינע אויגען....

דריי און פיערציגסטער קאַפיטעל.

אַט דאָס האָט זיך סאַנין דערמאַנט, ווען ער, גראָבענדיג
זיך אין די אלטע פּאַפּיערען, האָט ער געפונען דעם קליינעם
גראַנאַטען-צילב'ס. אַלע די סצענעס, וואָס מיר האָבען פאַר'ן לע-

זער איבערגעגעבען, האָבען זיך קלאָר און דייטליך דורכגעטראָן גען פאר זיינע גייסטיגע אויגען. אָבער אז ער איז צוגעקומען צו ויזם מאַמענט, ווען ער האָט זיך אזוי ערנידריגט פאר פרוי פאלאזאָווא, ווען ער האָט זיך אונטער איהרע פיס געלייגט; ווען זיין שקלאַפּעריי האָט זיך אָנגעהויבען, — דאָן האָט ער זיך אָפּגעקעהרט פון די ווייטערדיגע בילדער, וואָס האָבען גענומען ארויסשוועבען פאר איהם, האָט זיך אָפּגעקעהרט פון זיי און ניט געוואָלט זיך אָן זיי דערמאָנען. און ניט דערפאַר, ווייל דער זכרון האָט איהם ניט געדיענט — אָה, ניין! ער האָט גוט געדענקט, זעהר גוט געדענקט, וואָס עס האָט פאַסירט זינט יעדעם מאַמענט, אָבער דאָס שעהם-געפיהל האָט איהם געשיקט אפילו איצט, א סך יאָהרען שפעטער. ער האָט געציטערט פאר דאָס געפיהל פון פּעראכטונג צו זיך אַליין, וואָס די עראינערונג אָן יענער צייט פלעגט אין איהם אַרויסרופען. ער האָט זיך דערמאָנט אָן זיין עקעלדיגען, וויינענדיגען, פאַלשען און לעכער-ליכען בריעף, וואָס ער האָט דעמלט געשיקט צו דזשעמאַל, אויף וועלכען ער האָט קיין ענטפער ניט געקראָגען...

סאַנין האָט זיך אויך דערמאָנט, ווי ער האָט שפעטער אַוועקגעשיקט פאלאזאָווא'ס לאַקוי נאָך זיינע זאכען קיין פראַנק-פורט, ווי ער האָט געציטערט, ווי ער האָט געטראַכט וועגען נור איין זאָך: וואָס גיבער אַוועקצופיהרען מיט מאַריאַ ניקאַ-לאַיעוונאַ קיין פּאַריז; ווי ער האָט אויף דעם בעפעהל פון מאַריאַ ניקאַלאַיעוונאַ, זיך גע'חנפה'ט צו איהר מאַן און איז ליבענסווירדיג געווען צו דענהאַלן, וועלכער האָט אויך געטראָג גען אויף אַ פינגער אן אייזערנעם רינג, פונקט אזא, ווי מאַריאַ ניקאַלאַיעוונאַ האָט איהם, סאַנין'ען, געשענקט!!!

דאָן האָט ער זיך דערמאָנט אויף אַנדערע סצענעס, וואָס זיינען געווען נאָך ערגער, נאָך העסליכער...

ער האָט זיך דערמאָנט, ווי איינמאָל האָט איהם דער קעל-נער אריינגעטראָגען אַ וויזיט-קאַרטעל, אויף וועלכער עס איז געשטאַנען דער נאָמען פון פאַנטאַזיעלען טשיפּאַטאַלא, דעם קיי-

זערליכען זינגער... ער האָט זיך דאָן בעהאַלטען פון דעם אַל-
טען, האָט זיך אָבער מיט איהם געטראַפען אין קאָרידאָר... אין
דאָן האָט זיך דער אַלטער איטאַליענער מיט אן אויפגערגנט
פנים, מיט אויגען, ווי אַ פּאָאָר גליהענדע קוילען, מיט דעם
גרויען באכאל אויפגעשטעלט אין דער הויך, ארויפגעוואָרפען
אויף איהם און גענומען צו איהם שרייען מיט אַ קול פול פיי-
ערדיגען צאָרן אויף איטאַליעניש:

— קאדראדא! אינפאמע טרעדיטארע! (פייגלינג! ניי
דערטרעכטיגער פעררעטהער!)

דאָן האָט זיך סאַנין דערמאָנט, ווי ער און פּאַלאָזאָוו און
מאַריאַ ניקאָלאָיעוונאַ זיצען זאלבע דריט אין קאַרעטע און פּאָהר-
רען פון וויסבאַדען נאָך פּאַריז. פּאַלאָזאָוו קייט אַ באַר, וועל-
כען ער, סאַנין, האָט פאַר איהם פּרויהער אָפּגעשילט, און מאַריאַ
ניקאָלאָיעוונאַ קוקט אויף איהם און שמייכעלט מיט יענעם שמיי-
כעל, וואָס ער, איהר שקלאַף, האָט שוין גוט געקענט, מיט אַ
שמייכעל פון אַ הערשערין...

און פּלוצלונג, גרויסער גאָט! וואָס איז דאָס! ווען די קאָ-
רעטע האַלט ביים ארויספּאָהרען פון וויסבאַדען, דערזעהט סאַ-
נין מיט אַ מאָל אויפ'ן וועג שטעהן פּאַנטאַלעאָנ'ען און ניט
איהם אַליין, נור עמיל'ן אויך. עמיל, וועלכער האָט איהם פּרי-
הער אַזוי פּערגעטערט, שטעהט איצט און קוקט אויף איהם מיט
אויגען פול מיט האַס און פּעראַכטונג און די ליפען זיינע צי-
טערען און זיי עפענען זיך פאַר אַ פּלֹך...

און פּאַנטאַלעאָנ'ען שטרעקט אויס זיין האַנד און ווייזט אָן
אויף סאַנין'ען — וועמען? טאַרטאַגליע'ן, דעם הונד, וואָס
שטעהט נעבען איהם. טאַרטאַגליע הויבט אָן צו בילען אויף
סאַנין'ען — און אפילו דאָס בילען פון דעם עהרליכען הונד איז
אויך שרעקליך בעלידיגענד... העסליך!

און דאָן האָט זיך סאַנין דערמאָנט אָן זיין לעבען אין פּאַריז
מיט מאַריאַ ניקאָלאָיעוונאַ, אָן די אלע ערנידערונגען, אָן אלע
קלעגליכע קוואַלען פון אַ שקלאַף, וועלכער האָט אפילו קיין רעכט

ניט אייפערזיכטיג זיין און ניט קלאָנגען זיך... ער האָט זיך דערמאָנט, ווי אויפ'ן סוף, האָט זי איהם אוועקגעוואָרפען, ווי אַן אָפגעטראָגען קלייד...

דאָן האָט ער זיך דערמאָנט, ווי ער האָט זיך צוריקגע-
קעהרט קיין רוסלאַנד... זיין איינזאם פערניפטעט לעבען, די
קליינליכע זאָרגען, די ביטערע חרטה, דאָס ביטערע פּערגעסען
זיך, די אונבעשטימטע, אָבער אונאונטערבראָכענע שטראָף, א
שטראָף אַ שטענדיגע, אַן אונאויפהערליכע, ווי אַ כראָנישע
קראַנקהייט, אַ שולד, וועלכע ער האָט בעצאָהלט קאָפּיקעס-ווייז,
אָבער אין אַ מיטש פון לאַנגע, לאַנגע יאָהרען...
דאָס בעכער איז איבערפּילט — גענוג!

ווי אזוי דאָס צלם'ל, וואָס דזשעמאַ האָט איהם דאָן גע-
געבען, איז גאנץ געבליבען, ווארום האָט ער עס ניט צוריקגע-
קעהרט איהר, ווי אזוי האָט עס געקענט פאַסירען, וואָס עס איז
איהם ביז איצט אין די הענד ניט אריינגעפאַלען, — דאָס האָט
ער איצט נאָך אזוי פּיעל יאָהרען ניט געקענט פערשטעהן, ווי
ער האָט איבערהויפט ניט געקענט פערשטעהן, ווי אזוי האָט
ער דעמאָלט געקענט פערלאָזען דזשעמאַ'ן, וועלכע ער האָט
אזוי צערטליך ליעב געהאַט פאַר אַ פרוי, וועלכע ער האָט,
דאָכט זיך, אין גאנצען לעבען ניט ליעב געהאַט...
אויף מאָרגען האָט ער איבערראַשט אַלע זיינע פריינד און
בעקאַנטע: ער האָט זיי ערקלערט, אַז ער פּאָהרט אוועק אין
אויסלאַנד.

פיער און פיערציגסטער קאַפּיטעל.

סאָנין האָט געזאָגט זיינע פריינד, אַז ער פּאָהרט אוועק
אין אויסלאַנד. אָבער ער האָט זיי ניט געזאָגט, וואוהין. ער
איז אוועקגעפּאָהרען אין פראַנקפורט. אויפ'ן פיערטען טאָג
איז ער שוין דאָרט געווען. דער אַלטער האָטעל „דער ווייסער

שוואן", איז נאך געשטאנען אויף זיין פריהערדיגען פלאץ. אבער די גאס וואו עס איז אמאל געשטאנען פרוי לענאָרע'ס קאָנדיטעריי, איז שוין מעהר אויף דער ווייסער וועלט ניט געווען. סאָנין האָט אַרומגעוואַנדערט ווי אַ פּערריקטער איבער די פּלעצער, וואָס זיינען איהם אַ מאָל אזוי גוט בעקאַנט געווען, און האָט זיי ניט דערקענט: די פּריעהריגע געביידעס זיינען פּערטשוואַנדען. אָנשטאַט זיי זיינען איצט געשטאַנען גרויסע, הויך כּע הייזער און רייכע וויללעס; אפילו דער עפּענטליכער גאַרדען, וואו עס איז אמאל פאַרגעקומען זיין ליבעס-דערקלערונג פאַר דזשעמאַ'ן, האָט זיך אזוי צרוואַקסען און צרוואַרפּען, אז סאָנין האָט איהם גאַר ניט דערקענט.

וואָס האָט ער געקענט טהאָן? ווי אזוי האָט ער געקענט אויסגעפינען וועגען דזשעמאַ'ן? ... דרייסיג יאָהר איז שוין פאַראַיבער זייט יענער צייט... צו וועמען ער האָט זיך ניט געדויערט — קיינער האָט דעם נאָמען ראַזעלי קיינמאָל ניט געהערט.

דער בעל הבית פּוֹן'ם האָטעל האָט איהם אַן עצה געגעבען, ער זאָל זיך נאָכפּרעגען אין דער עפּענטליכער ביבליאָטעק. אַ פּערצווייפּעלטער האָט סאָנין דאָן גענומען זיך נאָכפּרעגן אויף הערר קלובער'ן. דיעזען נאָמען האָט דער בעל הבית פּוֹן'ם האָטעל גראַד געקענט. הערר קלובער — האָט זיך סאָנין דערוואוסט — איז זעהר רייך געוואָרען, דאָן אָבער האָט ער באַנקראַטירט און איז געשטאַרבען אין געפּענגניס. דיעזע נייעס האָט ביי סאָנין'ען קיין בעזונדערע טרויעריגקייט ניט אַרויסגערופען. ער האָט שוין גענומען טראַכטען, אז זיין רייזע איז געווען אַריסגעוואַרפּען, ערשט, בלעטערענדיג איינמאָל אין אַן אַדרעס-בוך, האָט ער פּלוצלונג דערזעהן דעם נאָמען מאַיאָר דענהאַר. ער האָט גלייך גענומען אַ קאַרטע און איז אַוועק געפּאַהרען צו דענהאַר'ן.

דאָנין האָט געטראָפּען דענהאַר'ן אויף זיין קוואַרטיר און האָט גלייך דערקענט אין דעם גרויען מאַן זיין אַמאָליגען געגנער.

יענער האָט איהם אויף דערקענט און זיך געפרעהט מיט איהם : סאַנין האָט איהם דערמאָנט אָן זיין יונגענד און אָן זיינע שטיי פּערייען. סאַנין האָט זיך דערוואוסט פון איהם, אז די פּאַר מיליע ראזעלי איז שוין לאַנג־לאַנג אין אמעריקאַ, אין ניו־ יאָרק ; אז דזשעמאַ האָט חתונה געהאַט פאַר אַ ביזנעס־מאַן ; אז ער האָט אַ בעקאַנטען קויפּמאַן, וואָס האָט פּערבינדונגען מיט דזשעמאַ'ס מאַן אין ניו־יאָרק.

סאַנין האָט איהם געבעטען, ער זאָל פאַר איהם דעם אַררעס קריגען, און דענהאַף האָט פאַר איהם די אַררעסע גע־ קראָנען.

— לאָמיר האָפּען — האָט דענהאַף אויסגעשריען — אז אונזער אַמאָליגע שעהנהייט לעבט נאָך... אַנב — האָט ער צו געלייגט מיט אַ שטילערען קול — וואָס איז געוואָרען פון יענער רוסישער דאַמע, וועלכע, איהר געדענקט, איז געווען אין וויס־ באַרען — מאַדאַם פּאָן באָ... באָ... פּאָן באַלאַזאָוו — זי לעבט נאָך?....

— ניין, — האָט סאַנין געענטפּערט — זי איז שוין לאַנג געשטאַרבען.

דענהאַף האָט אויפּגעהויבען די אויגען, נור, בעמערקט, אז סאַנין האָט זיך אָפּגעקעהרט און זיך אָנגעבלאָזען, האָט ער מעהר גאָר ניט געזאָגט און איז אוועק.

* * *

אין דעם זעלבען מאָג האָט סאַנין אַעווקגעשיקט אַ בריעף קיין ניו־יאָרק צו דזשעמאַ'ן.

אין דיעזען בריעף האָט ער איהר דערצעהלט, אז ער שרייבט צו איהר פון פראנקפורט, וואוהין ער איז געקומען עקסטראַ, אויפצוהוכען זי ; אז ער ווייסט גאַנץ גוט, דאָס ער האָט ניט קיין רעכט צו ערווארטען איהר ענטפער ; אז ער האָט ניט פּערדיענט, אז זי זאָל איהם שיינקען וועלכע ניט איז אויפ־ מערקזאַמקייט און האָפּט, אז אין איהר גליקליכען לעבען האָט זי שוין לאַנג פּערגעסען, אז ער האָט אַ מאָל גאָר אין גאַנצען

עקזיסטירט, ער האָט נאָר צוגעלייגט, און ער האָט בעשלאַסען איר צו דערמאָנען וועגען זיך, ווייל צופעליג האָט ער זיך אָנגע-שטויסען אָן א זאך, וואָס האָט איהם דערמאָנט אָן דעם פריי-הערדיגען לעבען; האָט איהר דערצעהלט וועגען זיין עלענדען לעבען, אָהן פריידען און אָהן א פאמיליע; האָט זיך געבעטען ביי איהר, זי זאָל איהם פערשטעהן און זאָל איהם ניט לאָזען מיט זיך מיטגעהמען אין זיין קבר דעם בעוואוסטזיין פון זיין שענדליכער האנדלונג געגען איהר, פאר וועלכע ער האָט פיעל יאָהרען געצאָהלט מיט דעם בלוט פון זיין הארצען.

— כאַטש מיט איין וואָרט לאָזט מיר וויסען וועגען זיך —

האָט ער צו איהר געשריבען — איהר וועט טהאָן א זאך, וואָס זאָל ווערט זיין אייער ערעלע זעלע, און ביז מײן לעצטען אטעהעס צוג וועל איך אייך דערפאר דאַנקען...

ער האָט אוועקגעשיקט דעם בריעף און גענומען ווארטען

איהר ענטפער.

זעקס וואָכען האָט ער געווארט און האָט אלץ געטראכט:

וועט זי ענטפערען, צי ניין?

אויפ'ן סוף האָט ער ערהאלטען א בריעף פון ניריאָרק. די האנדשריפט אין ענגליש האָט ער ניט דערקענט, און דאָס האַרץ האָט איהם פערקוועטשט. ער האָט געעפענט דעם בריעף, א קוק געטהאָן אויפ'ן אונטערשריפט — ערשט דזשעמא! טרעהרען האָבען זיך א גאָס געטהאָן פון זיינע אויגען. אין דעם וואָס זי האָט אונטערגעשריבען איהר נאָמען אָהן איהר מאַן'ס פאמיליע, האָט ער געזעהען א צייכען פון איהר פערגעכונג! ער האָט פונדערגעוויקעלט א דינעם בויגען בלויען פאפיער, און האָט דערזעהן א פאָטאָגראַפישעם בילד, און ער איז געבליבען שטעהן פערשטיינערט: דזשעמא, די לעבעדיגע דזשעמא, וועלכע ער האָט געקענט מיט דרייסיג יאהר צוריק! די זעלבע אויגען, די זעלבע ליפען, דאָס זעלבע געזיכט אין גאַנצען! אויף דער צווייטער זייט פון'ם בילד האָט ער איבערגעלעזען: „מײן טאָכטער מעררי“...

דער נאנצער בריעה איז געווען זעהר פריינדליך און אייני-
פאך. זי האָט איהם געדאַנקט דערפאר, וואָס ער האָט זיך גע-
ווענדעט צו איהר; האָט ניט געלייקענט פאר איהם, אז נאָך זיין
אַנטלויפען האָט זי ווירקליך פיעל געלימען, אָבער דאָך האָלט
זי נאָך ביז איצט זיין בעגעגעניס מיט איהר פאר א גליקליכע,
ווייל נור דאָס האָט זי צו פערדאַנקען, וואָס זי איז ניט געוואָרען
קלובער'ס פרוי. מיט איהר מאַן, מיט וועלכען זי איז שוין
פעהרייראט זייט אכט און צוואַנציג יאָהר, לעבט זי זיך זעהר
גליקליך. זי האָט פינף קינדער מיט איהם, פיער זיהן און איין
טאכטער, און אכצען יעהריגע מיידעל, וועלכע איז איצט א
כלה, און וואָס איהר פאָטאָגראַפיע שיקט זי צו איהם, ווייל אַלע
זאָגען, אז זי איז עהנליך צו איהר מוטער. און געענדיגט האָט
דזשעמא דעם בריעה מיט די טרויעריגע נייעס, אז איהר מו-
טער איז געשטאַרבען אין ניר-יאָרק; אז פאַנטאַלעאָן האָט זיך
אויף געקליבען נאָך ניר-יאָרק, נור פאַר'ן ארויספאָהרען איז ער
געשטאַרבען אין פראַנקפורט און אז עמיל איז געפאלען אין סין-
ציליען, קעמפּענדיג אונטער גאַריבאַלדי'ן פאר איטאַליענ'ס
פרייהייט. דאָן האָט זי געוואונשען סאַני'ען רוה און גליק און
האָט אויסגעדריקט איהר בעדויערען, וואָס זיין לעבען איז ניט
אַזוי גליקליך, ווי איהרער...

מיר נעהמען ניט אויף זיך צו בעשרייבען סאַני'ס געפיהר-
לען, בעת ער האָט איבערגעלעזען דעם דאָזיגען בריעה. פאר
אַזוינע געפיהלען זיינען ניטאָ קיין ווערטער: זיי זיינען טיעפער
און שטאַרקער ווי דאָס שטאַרקסטע וואָרט. די מוזיק נור אַליין
וואָלט אַזוינע געפיהלען געקענט אויסדריקען.

סאַנין האָט גלייך געענטפערט אויף איהר בריעה און אַלס
פּרעזענט צו דער כלה מעררי האָט ער אוועקגעשיקט דעם צלם'ל,
אויסזעצענדיג איהם מיט פּעריל און עדעלשטיינער. און שפע-
טער האָט מען גערעדט, אז ער קלייבט זיך אויף נאָך אַמעריקאַ...

נייע אידישע מוזיק

— פיר —

פיאנא אונד וויאלין.

דער אידישער טרויער מארמטש

נאך דיא הרונים פון קישיניעוו אראנזשירט פון פערלמוטער
אונד וואהל, פרייז פיר פיאנא אדער וויאלין 20 סענט.

חתן בלה

אראנזשירט פיר פיאנא אין 6 בויגען:

1 מער בויגען: דיא בייטש,

2 מער בויגען: א תעניג ביי אידען,

3 מער בויגען: אז נאטט וויל שיסט א בעזום,

4 מער בויגען: דיא זיסע האפנונג,

5 מער בויגען: ענינו ביום צרותינו,

6 מער בויגען: דאס בייגעלע,

פרייז פון יעדען בויגען 20 סענט.

אללע 6 בויגען צוזאממען 90 סענט.

דיטא פיר וויאלין אין 1 בויגען 20 סענט.

צו בעקומען בייא דיא

HEBREW PUBLISHING COMPANY,

83-85 Canal Street, New York.

שטירע התונה

אראנזשירט פיר פיאנא פון פערלמוטער און וואהל

אין 3 בויגען

1 מער בויגען: די אמת'ע אידישע הארץ,

2 מער בויגען: מאקי דאס,

3 מער בויגען: אינד שוין,

פרייז פון יעדען בויגען 20 סענט,

אללע 3 בויגען צוזאמען 50 סענט.

דימא פיר וויאלין אין 1 בויגען 20 סענט.

שמעה אויף מיין פאלק

פון גאלדפארענס בעריהמטע פיעסע

ני-בע-ני-כוע

אראנזשירט פיר פיאנא פון רומשינסקי

פרייז 20 סענט.

צו בעקומען בייא דיא .

HEBREW PUBLISHING COMPANY,

83-85 Canal Street, New York.

מלכה שבא

- אראנזשירט פיר פיאנא אין 5 בויגען
1 מער בויגען: שלאף באללעט,
2 מער בויגען: מארטש פון מלכה שבא,
3 מער בויגען: שלמה המלך'ס צואה,
4 מער בויגען: גומער ברודער ניט געהאפט,
5 מער בויגען: מען וועט קיין זאך ניט מיט געבען אין קבר.
פרייו פון יעדען בויגען 20 סענט,
אללע 5 בויגען: צוזאמען 75 סענט.
דימא פיר וויאלין אין 1 בויגען 20 סענט.
-

שבת הארטען

- פון ש. שמואלעוויטץ
אראנזשירט פיר פיאנא אונד וויאלין
ביי א. רוסאטמא אין 1 בויגען
פרייו 20 סענט.
-

צו בעקומען בייא דיא
HEBREW PUBLISHING COMPANY,
83-85 Canal Street, New York.

כל נדרי

נ"י אראנושירט פון א. רוסאטמא
פיר פיאנא אונד וויאלין מיט דיא ווערטער
פרייו פיר פיאנא אדער וויאלין 20 סענט.

דער ישיבה בחור

אראנושירט פיר פיאנא אין 2 בויגען
1 מער בויגען: דער קדיש, 2 מער בויגען: אל מלא רחמים,
פרייו פון יעדען בויגען 20 סענט,
ביידע בויגען צוזאמען 30 סענט.
דישא פיר וויאלין אין 1 בויגען 20 סענט.

מאן אונד ווייב

אראנושירט פיר פיאנא אין 4 בויגען
1 מער בויגען: פעטער מלך,
2 מער בויגען: אי לו לו און מלך און מלכה,
3 מער בויגען: מאן און ווייב,
4 מער בויגען: טאטע טאטע מול טוב,
פרייו פון יעדען בויגען 20 סענט.
אללע 4 בויגען צוזאמען 60 סענט.
דישא פיר וויאלין אין 1 בויגען 20 סענט.

צו בעקומען בייא דיא

HEBREW PUBLISHING COMPANY,
83-85 Canal Street, New York.

